

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ

із наведенням фрагментів дисертації Матіоса А. В.
та відповідних фрагментів опублікованих текстів інших авторів
без зазначення авторства

Збіги текстів виділені **жовтим** кольором, перефразування та синоніми – **бірюзовим**, перестановки слів місцями – **зеленим**, неправдиві вислови дисертанта про те, що це нібито він особисто робить висновки чи щось пропонує – **фіолетовим**.

Червоним шрифтом поданий коментар щодо фрагментів дисертації Матіоса А. В.

№	Фрагменти тексту дисертації, у якій виявлено факти порушення академічної доброчесності	Фрагменти опублікованих текстів інших авторів (без зазначення в дисертації Матіоса А. В. посилань на джерело)
Вид виявленого порушення: плагіат		
1	<p style="text-align: center;">Матіос А. В. Адміністративна відповідальність посадових осіб у сфері державного управління. Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2006. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0406U001991)</p> <p>Нумерація сторінок дана по файлу pdf.</p>	<p style="text-align: center;">Ольховський Є. Б. Адміністративно-правові засоби забезпечення громадської безпеки. Дис. ... канд. юридичних наук. – Харків, 2003. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0404U002941/)</p>
С. 10.		С. 35.
	<p>Адміністративна відповідальність відіграє важливу роль в забезпеченні правопорядку в суспільному житті серед інших видів відповідальності. Важливе значення адміністративної відповідальності пояснюється, насамперед, тим, що адміністративні правопорушення одні з найпоширеніших з усіх видів правопорушень. І хоча суспільна небезпека (шкідливість) кожного окремого адміністративного правопорушення є невеликою, але загальна сумарна кількість адміністративних правопорушень становить значну загрозу для держави і суспільства та потребує адекватного реагування. Адміністративна відповідальність також виконує важливу профілактичну роль.</p> <p>Законодавче та науково-теоретичне оформлення адміністративної відповідальності, як самостійного виду в нашій країні здійснилося протягом ХХ століття. Вже на його початку на території Російської імперії відбувалися події, які свідчили про реальне застосування адміністративної відповідальності. Тому, відомі вчені - адміністративісти дореволюційної епохи, такі як А.І. Елістратов, А.М. Кулішер, В.О. Дерюжинський та інші в своїх працях вказували на «юрисдикційну функцію адміністративних установ, які при виконанні своїх поліцейських повноважень мають можливість призначати стягнення в порядку охорони, тобто у позасудовому порядку та наявність теорії про каральну санкцію адміністративних актів і дослідження особливостей так званих адміністративних деліктів, які порушують адміністративні розпорядження [67]». Але ні вони, ні відомі теоретики, такі як Г.Ф.Шершеневич - автор 7-томної Загальної теорії права [185], ще не визнавали такого виду юридичної відповідальності, як адміністративна. Бо вважали такі події винятковими, як такими, які не заслугоували значної наукової уваги.</p>	<p>Серед інших видів відповідальності в забезпеченні правопорядку та громадської безпеки важливу роль в суспільному житті відіграє адміністративна відповідальність. Важливе значення адміністративної відповідальності в забезпеченні громадської безпеки пояснюється, насамперед, тим, що адміністративні правопорушення - одні з найпоширеніших з усіх видів правопорушень. І хоча суспільна небезпека (шкідливість) кожного окремого адміністративного правопорушення є невеликою, але загальна сумарна кількість адміністративних правопорушень становить значну загрозу для держави і суспільства та потребує адекватного реагування. Адміністративна відповідальність також виконує важливу профілактичну роль.</p> <p>Законодавче та науково-теоретичне оформлення адміністративної відповідальності, як самостійного виду, в нашій країні здійснилося протягом ХХ століття. Вже на його початку на території Російської імперії відбувалися події, які свідчили про реальне застосування адміністративної відповідальності. Тому, відомі вчені – адміністративісти дореволюційної епохи, такі як А.Н. Елістратов, А.М.Кулішер, В.О. Дерюжинський та інші в своїх працях вказували на «юрисдикційну функцію адміністративних установ , які при виконанні своїх поліцейських повноважень мають можливість призначати стягнення в порядку охорони, тобто у позасудовому порядку на наявність теорії про каральну санкцію адміністративних актів і дослідження особливостей так званих адміністративних деліктів, які порушують адміністративні розпорядження». Але ні вони, ні відомі теоретики, такі як Г.</p> <p>Примітка: частина тексту після слів «такі як Г.» і до слів «Тож можна зробити висновок» (с. 35/36) у дисертації відсутня.</p>

<p>Покликання [67] – це: Елистратов А.Н. Основные начала административного права – М. – 1917. Текст переписаний з дисертації Ольховського. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	
<p>С. 10.</p> <p>Тож можна стверджувати, що до революції 1917 року в Росії не набула широкого розповсюдження практика застосування адміністративних стягнень і правова наука, стримано відносилась до такого виду юридичної відповідальності, як адміністративна.</p> <p>Протягом 20-30-х років ХХ століття, незважаючи на широку практику застосування стягнень у адміністративному (позасудовому) порядку за різноманітні правопорушення через ряд об'єктивних та суб'єктивних причин не відбулося визначення і оформлення адміністративної відповідальності ні в законодавстві, а ні в адміністративно-правовій науці. Як відомо, на початку 30-х років галузь адміністративного права фактично перестала існувати, тобто дослідження адміністративно-правових проблем, у тому числі і проблем адміністративної відповідальності, значно скоротилось. Це пояснювалось тим, що державне управління в умовах того часу здійснювалось шляхом організаційного впливу, а правові форми і методи, на думку керівної верхівки, були зайвими наслідками буржуазної епохи.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>С. 36.</p> <p>Тож можна зробити висновок, що до революції 1917 року в Росії не набула широкого розповсюдження практика застосування адміністративних стягнень і правова наука стримано відносилась до такого виду юридичної відповідальності як адміністративна.</p> <p>Протягом 20-30-х років ХХ століття, незважаючи на широку практику застосування стягнень у адміністративному (позасудовому) порядку за різноманітні правопорушення, через ряд об'єктивних та суб'єктивних причин не відбулось визначення і оформлення адміністративної відповідальності ні в законодавстві, а ні в адміністративно-правовій науці. Як відомо, на початку 30-х років галузь адміністративного права фактично перестала існувати, тобто дослідження адміністративно-правових проблем, у тому числі і проблем адміністративної відповідальності, значно скоротилось. Це пояснювалось тим, що державне управління в умовах того часу здійснювалось шляхом організаційного впливу, а правові форми і методи, на думку керівної верхівки, були зайвими наслідками буржуазної епохи.</p>
<p>С. 11.</p> <p>Після відновлення у 1938 р. адміністративного права розпочала розвиватись і галузь адміністративно-правової науки.</p> <p>З початку 50-х років відокремлюється на науковому рівні та оформлюється в законодавстві інститут адміністративної відповідальності. Цьому сприяла творча діяльність значної кількості вчених та практичних працівників, таких як С.С. Студенікін, О.Є. Луньов, Д.М. Бахрах, І.О. Галаган, І.І. Веремеєнко, О.М. Якуба, Р.С. Павловський., Є.В. Додін, Г.І. Петров, Ю.М. Козлов, А.П. Альохін, Л.В. Коваль, В.С. Анжигєвський, В.К. Колпаков, С.Т. Гончарук та ін.</p> <p>Дослідження багатьох науковців, публікації практиків дали можливість обґрунтувати значну кількість питань адміністративної відповідальності, однак невирішених проблем залишається достатньо, як в науці так і законотворчості та правозастосовчій діяльності.</p> <p>Створення незалежної країни, прийняття Конституції України, затвердження концепцій адміністративної реформи та реформи адміністративного права, роблять дослідження питань адміністративної відповідальності актуальними, потребують подальшого удосконалення законодавчого оформлення цього інституту, зокрема, що стосується адміністративної відповідальності юридичних осіб.</p> <p>Головною проблемою юридичної відповідальності взагалі та зокрема адміністративної відповідальності у сучасному суспільстві є забезпечення законності, попередження та припинення правопорушень, максимально можливе відшкодування шкоди, яка нанесена суспільству та правопорядку. При цьому повинні вирішуватись два взаємопов'язані завдання:</p> <p>по-перше, суспільство та кожний громадянин</p>	<p>С. 36–37.</p> <p>Після відновлення у 1938р. адміністративного права, як галузі адміністративно-правової науки вона розпочала розвиватись.</p> <p>З початку 50-х років відокремлюється на науковому рівні та оформлюється в законодавстві Інститут адміністративної відповідальності. Цьому сприяла творча діяльність значної кількості вчених та практичних працівників, таких як С.С.Студенікін, О.Є.Луньов, Д.М.Бахрах, О.І.Галаган, І.І.Веремеєнко, О.М.Якуба, Р.С.Павловський., Е.В.Додін, Г.І.Петров, Ю.М. Козлов, А.П.Альохін, Л.В.Коваль, В.С.Анжигєвський, Ю.С.Шемшученко, та ін.</p> <p>Дослідження багатьох науковців, публікації практиків дали можливість обґрунтувати значну кількість питань адміністративної відповідальності, однак невирішених проблем залишається достатньо, як в науці, так і законотворчості та правозастосовчій діяльності.</p> <p>Створення незалежної країни, прийняття Конституції України, затвердження концепцій адміністративної реформи та реформи адміністративного права, роблять дослідження питань адміністративної відповідальності актуальними, потребують подальшого удосконалення законодавчого оформлення цього інституту.</p> <p>Головною проблемою юридичної відповідальності взагалі та зокрема адміністративної відповідальності у сучасному суспільстві є забезпечення законності, попередження та припинення правопорушень, максимально можливе відшкодування шкоди, яка нанесена суспільству та правопорядку. При цьому повинні вирішуватись два взаємопов'язані завдання: по-перше, суспільство та кожний громадянин повинні бути впевнені, що правопорушення припиняються за допомогою адекватних їм засобів державного примусу, що права та охороняємі</p>

<p>повинні бути впевнені, що правопорушення припиняються за допомогою адекватних їм засобів державного примусу, що права та охороняемі законом інтереси надійно захищені від протиправних посягань;</p> <p>по-друге, боротьба з правопорушеннями ведеться на підставі закону, забезпечуючи недоторканість прав і свобод громадянина, який не скоїв нічого протиправного.</p> <p>Тому природним є те, що юридична відповідальність вважається центральним явищем (категорією) і права, і законодавства [161].</p> <p>Покликання [161] – це: Серегина В.В. Государственное принуждение по советскому праву. - Воронеж, Изд-во Воронежского ун-та, 1991.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>законом інтереси надійно захищені від протиправних посягань; по-друге, боротьба з правопорушеннями ведеться на підставі закону, забезпечуючи недоторканість прав і свобод громадянина, який не скоїв нічого протиправного.</p> <p>Тому природним є те, що юридична відповідальність вважається центральним явищем (категорією) і права, і законодавства⁷³.</p> <p>Покликання [73] – це: Кулишер А.М. Господство права и административное принуждение // Юрид. зап./ - Вып. I. - № 2 (11). - Ярославль, 2001. - С. 12.</p>
<p>С. 11–12.</p>	<p>С. 37.</p>
<p>Однією із проблем адміністративної відповідальності є проблема визначення її поняття та ознак, які відокремлюють цей вид юридичної відповідальності від інших. Від її вирішення залежить як теоретична конструкція цього виду юридичної відповідальності, так і законотворча практика. Важливою є розробка і запровадження саме законодавчого визначення адміністративної відповідальності. Це обумовлене насамперед тим, що у статті 2 Кодексу України про адміністративні правопорушення зазначено, закони України про адміністративні правопорушення до включення їх у встановленому порядку до цього кодексу застосовуються безпосередньо. Положення цього Кодексу поширюються і на адміністративні правопорушення, відповідальність за вчинення яких передбачена іншими законами. Крім того, відповідно до статті 9 КУпАП, адміністративними правопорушеннями визнається лише діяння, за яке встановлена адміністративна відповідальність. Таким чином, для того, щоб застосувати положення КУпАП до діянь передбачених іншими законами необхідно, на нашу думку, мати законодавче визначення адміністративної відповідальності, яке б відображало сутність цього правового явища, містило в собі необхідні і достатні класифікаційні ознаки, що позитивно впливатиме на додержання прав особи, рівень законності при реалізації певних приписів. Незважаючи на великий інтерес науковців до цієї проблеми, вона до цього часу все ще не вирішена.</p>	<p>Однією із проблем адміністративної відповідальності є проблема визначення її поняття та ознак, які відокремлюють цей вид юридичної відповідальності від інших. Від її вирішення залежить як теоретична конструкція цього виду юридичної відповідальності, так і законотворча практика. Важливою є розробка і запровадження саме законодавчого визначення адміністративної відповідальності. Це обумовлене насамперед тим, що у статті 2 Кодексу України про адміністративні правопорушення зазначено, що закони України про адміністративні правопорушення до включення їх у встановленому порядку до цього кодексу застосовуються безпосередньо. Положення цього Кодексу поширюються і на адміністративні правопорушення, відповідальність за вчинення яких передбачена іншими законами. Крім того, відповідно до статті 9 КУпАП, адміністративними правопорушеннями визнається лише діяння, за яке встановлена адміністративна відповідальність. Таким чином, для того, щоб застосувати положення КУпАП до діянь передбачених іншими законами, необхідно, на думку автора, мати законодавче визначення адміністративної відповідальності, яке б відображало сутність цього правового явища, містило в собі необхідні і достатні класифікаційні ознаки, що позитивно впливатиме на додержання прав особи, рівень законності при реалізації певних приписів. Незважаючи на великий інтерес науковців до цієї проблеми, вона до цих пір все ще не вирішена.</p>
<p>С. 12.</p>	<p>С. 37–38.</p>
<p>Протягом значного часу науковці робили спробу сформулювати визначення поняття „адміністративна відповідальність” та виділити її характерні ознаки. Відомі вчені - адміністративісти, такі як А. Елістратов, В. Кобалевський, О.Євтихiev, А.Турубiнер не наводили поняття адміністративної відповідальності, а головною її ознакою, вони визнавали, те, що вона накладається у позасудовому порядку, уповноваженими адміністративними органами.</p> <p>Значний вплив на визначення сутності адміністративної відповідальності мали праці в яких досліджувалися загальнотеоретичні праці по дослідженню поняття та ознаки юридичної відповідальності - С.С. Алексеева, О.Е. Лейста, І.С. Самощенко, О.С. Йоффе, С.Н. Братуся, М.Д. Шаргородського, В.М. Горшенyова та ін.</p> <p>Проте, єдиного погляду на цю проблему не вироблено. Так, на думку С.С.Алексеева: «юридична</p>	<p>Протягом значного часу науковці робили спробу сформулювати визначення поняття „адміністративна відповідальність” та виділити її характерні ознаки. Відомі вчені - адміністративісти, такі як А.Н.Елістратов, В. Кобалевський, О.Євтихiev, А-М.Турубiнер не наводили поняття адміністративної відповідальності, а головною її ознакою вони визнавали те, що вона накладається у позасудовому порядку уповноваженими адміністративними органами.</p> <p>Значний вплив на визначення сутності адміністративної відповідальності мали праці, в яких досліджувалися загальнотеоретичні праці по дослідженню поняття та ознаки юридичної відповідальності - С.С. Алексеева, О.Е.Лейста, І.С.Самощенко, О.С.Йоффе, М.Д.Шаргородського, С. Н.Братуся, В.М.Горшенyова та ін. Єдиного погляду на цю проблему не вироблено. Так, на думку С.С.Алексеева: “юридична відповідальність – це обов’язок особи</p>

<p>відповідальність – це обов'язок особи перетерпіти заходи державно-примусового впливу за вчинене правопорушення у формі втрат особистого, організаційного або майнового порядку [14]». М.Д.Шаргородський юридичну відповідальність визначав як «правовий обов'язок правопорушника перетерпіти засоби державного примусу, засуджуючи його за виновно вчинене протиправне діяння [183]», С.Н.Братусь: «виконання обов'язку на підставі державного або прирівнюваного до нього громадського примусу [31]». В.М.Горшенев писав, що «юридична відповідальність є визнана державою здатність особи (громадянина, установи, органа держави, посадової особи і т.п.) давати звіт у своєму протиправному діянні та перетерпіти на собі заходи державно-примусового впливу у формі позбавлення благ, які їй безпосередньо належали [50]». Таким чином, представники цієї групи акцентують свою увагу на суб'єктивному моменті юридичної відповідальності, тобто на правових обов'язках винної особи перетерпіти, виконувати заходи, які до неї застосовані.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>перетерпіти заходи державно-примусового впливу за вчинене правопорушення у формі втрат особистого, організаційного або майнового порядку⁷⁴. М.Д.Шаргородський юридичну відповідальність визначав як „правовий обов'язок правопорушника перетерпіти засоби державного примусу, засуджуючи його за виновно вчинене протиправне діяння⁷⁵, С.Н.Братусь: „виконання обов'язку на підставі державного або прирівнюваного до нього громадського примусу⁷⁶. В.М.Горшенев писав, що „юридична відповідальність є признана державою здатність особи (громадянина, установи, органа держави, посадової особи і т.п.) давати звіт у своєму протиправному діянні та перетерпіти на собі заходи державно-примусового впливу у формі позбавлення благ, які їй безпосередньо належали⁷⁷. Таким чином, представники цієї групи акцентують свою увагу на суб'єктивному моменті юридичної відповідальності, тобто на правових обов'язках винної особи перетерпіти, виконувати заходи, які до неї застосовані.</p>
<p>С. 12–13.</p>	<p>С. 38.</p>
<p>До другої групи можна віднести авторів, на думку яких юридична відповідальність – це застосування до правопорушника передбачених санкцією юридичної норми заходів державного примусу. О.С.Йоффе: «цивільно-правова відповідальність є передусім санкція за правопорушення [73]»; О.Є.Лейст: «відповідальність — це застосування та реалізація санкції у випадку правопорушення [113]». І.С.Самощенко: «відповідальність – це реалізація санкцій та, як правило, державний примус до виконання вимог радянського права [156]». Вчені цієї групи підкреслюють об'єктивний, державно-правовий момент у змісті юридичної відповідальності.</p> <p>Представники третьої групи робили спробу використати системний підхід до аналізу цієї проблеми. Таку ідею вперше запропонував І.О. Галаган. У своїй праці, присвяченій адміністративній відповідальності, він визначав, що аналіз адміністративно-правових питань юридичної відповідальності неможливий без загальнотеоретичного вирішення аналогічних проблем. Він також підкреслював, що за своєю структурою юридична відповідальність як цілісна система складається з окремих елементів, компонентів, кожний з яких в реальній дійсності отримує форму галузевого виду відповідальності, а визнання юридичної відповідальності у вигляді цілісної системи дозволяє пояснити наявність загальних, системних, інтегративних якостей і ознак як для окремих її видів, так і для її загальноправового поняття [41].</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>До другої групи можна віднести авторів, на думку яких юридична відповідальність - це застосування до правопорушника передбачених санкцією юридичної норми заходів державного примусу. О.С.Йоффе: "цивільно-правова відповідальність є передусім санкція за правопорушення" ; О.Е.Лейст: "відповідальність — це застосування та реалізація санкції у випадку правопорушення"⁷⁹, І.С.Самощенко: "відповідальність – це реалізація санкцій та, як правило, державний примус до виконання вимог радянського права"⁸⁰. Вчені цієї групи підкреслюють об'єктивний, державно-правовий момент у змісті юридичної відповідальності.</p> <p>Представники третьої групи робили спробу використати системний підхід до аналізу цієї проблеми. Таку ідею вперше запропонував О.І.Галаган. У своїй праці, присвяченій адміністративній відповідальності, він визначав, що аналіз адміністративно-правових питань юридичної відповідальності неможливий без загальнотеоретичного вирішення аналогічних проблем⁸¹. Він також підкреслював, що за своєю структурою юридична відповідальність як цілісна система складається з окремих елементів, компонентів, кожний з яких в реальній дійсності отримує форму галузевого виду відповідальності, а визнання юридичної відповідальності у вигляді цілісної системи дозволяє пояснити наявність загальних, системних, інтегративних якостей і ознак як для окремих її видів, так і для її загально правового поняття⁸².</p>
<p>С. 13.</p>	<p>С. 38–39.</p>
<p>І.О. Галаган визначав адміністративну відповідальність як відповідальність за адміністративний проступок перед органами державного управління, а у випадках, вказаних в законі, і перед судом [40]. До ознак адміністративної відповідальності як виду юридичної відповідальності відносив: 1) державний примус, 2) державний осуд, 3) негативні наслідки</p>	<p>О.І. Галаган визначав адміністративну відповідальність як відповідальність за адміністративний проступок перед органами державного управління, а у випадках, вказаних в законі, і перед судом⁸³. До ознак адміністративної відповідальності як виду юридичної відповідальності відносив: 1) державний примус, 2) державний осуд, 3)негативні наслідки</p>

<p>для правопорушника.</p> <p>Пізніше І.О. Галаган, застосовуючи системний підхід у дослідженні цього явища, дав більш розгорнуте поняття, де під адміністративною відповідальністю розумілось застосування у встановленому порядку уповноваженими на те органами і посадовими особами адміністративних стягнень, сформульованих у санкціях адміністративно-правових норм, до винних в скоєнні адміністративних проступків, яке містить у собі державний та суспільний осуд, засудження особи та її протиправного діяння, що виявляється у негативних для неї наслідках, які вони зобов'язані виконати, і переслідує цілі їх покарання, виправлення і перевиховання, а також охорони суспільних відносин у сфері радянського державного управління.</p> <p>Досить продуктивним дослідженням адміністративної відповідальності займалася О.М. Якуба, яка характеризувала її як відповідальність громадян та посадових осіб перед органами державного управління, а у випадках, визначених законом, перед судом (суддями), а також перед громадськими організаціями за винне порушення загальнообов'язкових адміністративно-правових норм, яка має вираз у застосуванні до порушників встановлених адміністративних санкцій [192].</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>для правопорушника.</p> <p>Пізніше О.І.Галаган, застосовуючи системний підхід у дослідженні цього явища, дав більш розгорнуте поняття, де під адміністративною відповідальністю розумілось застосування у встановленому порядку уповноваженими на те органами і посадовими особами адміністративних стягнень, сформульованих у санкціях адміністративно-правових норм, до винних в скоєнні адміністративних проступків, яке містить у собі державний та суспільний осуд, засудження особи та її протиправного діяння, що виявляється у негативних для неї наслідках, які вони зобов'язані виконати, і переслідує цілі їх покарання, виправлення і перевиховання, а також охорони суспільних відносин у сфері радянського державного управління⁸⁴.</p> <p>Досить продуктивним дослідженням адміністративної відповідальності займалася О.М.Якуба, яка характеризувала її як відповідальність громадян та посадових осіб перед органами державного управління, а у випадках, визначених законом, перед судом (суддями), а також перед громадськими організаціями за винне порушення загальнообов'язкових адміністративно-правових норм, яка має вираз у застосуванні до порушників встановлених адміністративних санкцій⁸⁵.</p>
<p>С. 13–14.</p>	<p>С. 39.</p>
<p>Оскільки адміністративна відповідальність пов'язана з адміністративним примусом, то погляди вчених до їхнього співвідношення поділились. Деякі вважали, що адміністративна відповідальність є застосування усіх засобів адміністративного примусу – і стягнень, і правопоновлювальних заходів, і заходів припинення [22, с.19]. Інші вважали адміністративну відповідальність застосуванням лише адміністративних стягнень і заходів припинення [115]. Висловлювалась також думка, що адміністративна відповідальність – це реалізація стягнень і адміністративно-поновлювальних заходів [61].</p> <p>Але більшість вчених-адміністративістів дійшла до висновку, що адміністративна відповідальність – це реалізація тільки адміністративних стягнень [111]. Останню позицію щодо співвідношення адміністративного примусу і адміністративної відповідальності сприйняв і законодавець, який закріпив у ст.23 КУпАП положення, що адміністративне стягнення є мірою відповідальності, яка застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративні правопорушення.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Оскільки адміністративна відповідальність пов'язана з адміністративним примусом, то погляди вчених до їхнього співвідношення поділились. Деякі вважали, що адміністративна відповідальність є застосування усіх засобів адміністративного примусу – і стягнень, і право поновлювальних заходів, і заходів припинення⁸⁶. Інші вважали адміністративну відповідальність застосуванням лише адміністративних стягнень і заходів припинення⁸⁷. Висловлювалась також думка, що адміністративна відповідальність - це реалізація стягнень і адміністративно-поновлювальних заходів⁸⁸.</p> <p>Але більшість вчених -адміністративістів дійшла до висновку, що адміністративна відповідальність - це реалізація тільки адміністративних стягнень⁸⁹. Останню позицію щодо співвідношення адміністративного примусу і адміністративної відповідальності сприйняв і законодавець, який закріпив у ст.23 КУпАП положення, що адміністративне стягнення є мірою відповідальності, яка застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративні правопорушення.</p>
<p>С. 14.</p>	<p>С. 39–40.</p>
<p>В Україні прихильником системного підходу у дослідженні адміністративної відповідальності став Л.В.Коваль. У своїх працях, присвячених адміністративній відповідальності, він вказував: «Там, де правову відповідальність розглядають у всій багатогранності внутрішніх властивостей і зовнішніх проявів, закономірно приходять до висновку про її нерозривний зв'язок з правовими відносинами. Відносини є одна з форм, один з необхідних моментів загального взаємозв'язку предметів, явищ, процесів у природі, суспільстві і мисленні [76]». Використовуючи системний підхід, Л.В.Коваль вказує на</p>	<p>В Україні прихильником системного підходу у дослідженні адміністративної відповідальності став Л.В.Коваль. У своїх працях, присвячених адміністративній відповідальності, він вказував: "Там, де правову відповідальність розглядають у всій багатогранності внутрішніх властивостей і зовнішніх проявів, закономірно приходять до висновку про її нерозривний зв'язок з правовими відносинами. Відносини є одна з форм, один з необхідних моментів загального взаємозв'язку предметів, явищ, процесів у природі, суспільстві і мисленні"⁹⁰. Використовуючи системний підхід, Л.В.Коваль вказує на на</p>

<p>наявність особливого виду правовідносин – адміністративно-деліктні, які відрізняються від адміністративно-правоохоронних тим, що останні є основою для появи адміністративно-деліктних, мають превентивно-виховне значення та абстрактний характер [76, с.19-22].</p> <p>Адміністративно-деліктні правовідносини по Л.В.Ковалю мають юридичний (суб'єктивні права і обов'язок, що визначають, як конкретні дії, поступки можуть здійснюватись), матеріальний (реальні дії, які правомочний може, а правозобов'язаний повинен здійснювати), а також фактичний аспекти (здатність особи вести себе певним чином в якості учасника правового зв'язку [76, с.22-23]. Він також підкреслює, що адміністративно-деліктні відносини - це правовідносини зі складним структурним складом. В процесі адміністративної юрисдикції по конкретній справі складаються не одне, а ціла система правовідносин, які мають відмінності з цільовою спрямованості, з суб'єктивного складу, з правового становища, зі правозобов'язань, що складають зміст відносин та з характеру процесуальних дій. Кожна з цих дій, будучи юридичним фактом, створює нові права і обов'язки, народжує нові правовідносини. Будь-яке з них має певну специфіку тільки виконуючи певні функції цілого. Важливими також, на наш погляд, є спроби Л.В.Ковалю вивести методiku визначення ефективності адміністративної відповідальності взагалі та окремих видів адміністративних санкцій.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>явність особливого виду правовідносин – адміністративно-деліктні, які відрізняються від адміністративно-правоохоронних тим, що останні є основою для появи адміністративно-деліктних, мають превентивно-виховне значення та абстрактний характер⁹¹.</p> <p>Адміністративно-деліктні правовідносини по Л.В.Ковалю мають юридичний (суб'єктивні права і обов'язок, що визначають, як конкретні дії, поступки можуть здійснюватись), матеріальний (реальні дії, які правомочний може, а правозобов'язаний повинен здійснювати), а також фактичний аспекти (здатність особи вести себе певним чином в якості учасника правового зв'язку⁹². Він також підкреслює, що адміністративно-деліктні відносини – це правовідносини зі складним структурним складом. В процесі адміністративної юрисдикції по конкретній справі складаються не одне, а ціла система правовідносин, які мають відмінності з цільовою спрямованості, з суб'єктивного складу, з правового становища, зі правозобов'язань, що складають зміст відносин та з характеру процесуальних дій. Кожна з цих дій, будучи юридичним фактом, створює нові права і обов'язки, народжує нові правовідносини. Будь-яке з них має певну специфіку тільки виконуючи певні функції цілого⁹³. Важливими також, на наш погляд, є спроби Л.В.Ковалю вивести методiku визначення ефективності адміністративної відповідальності взагалі та окремих видів адміністративних санкцій.</p>
<p>С. 14–15.</p>	<p>С. 40–41.</p>
<p>Підсумовуючи результати використання системного підходу при дослідженні системи адміністративно-деліктного відношення, він звертає увагу на її цілісний характер, доцільність, взаємозв'язки, взаємовплив складових правовідносин, механізм функціонування, розвитку та ефективності всієї системи і кожного із її елементів.</p> <p>Як на нашу думку, то ми вважаємо напрямок дослідження поняття та ознак адміністративної відповідальності як систему правових відносин з використанням системного підходу найперспективнішим, таким, який найбільшою мірою відповідає цілям і завданням адміністративної реформи та реформи адміністративного права.</p> <p>Адже у концепції реформи адміністративного права України наголошується, що система норм, які регулюють відносини адміністративної відповідальності незважаючи на часті зміни, що вносяться до Кодексу України про адміністративні правопорушення, не відповідає потребам побудови демократичної, правової держави. Використання системного підходу дає можливість зберегти та розвинути принцип цілісності у вивченні адміністративної відповідальності, як особливого виду юридичної відповідальності, яка в свою чергу є особливим видом соціальної відповідальності, що створюють єдину систему. Такий підхід дає змогу розглядати адміністративну відповідальність по-перше, як певну частину цієї системи, а також зв'язки, відносини, що виникають між ними, по-друге, аналізувати внутрішню структуру та елементи адміністративної відповідальності.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Підсумовуючи результати використання системного підходу при дослідженні системи адміністративно-деліктного відношення, він звертає увагу на її цілісний характер, доцільність, взаємозв'язки, взаємовплив складових правовідносин, механізм функціонування, розвитку та ефективності всієї системи і кожного із її елементів.</p> <p>Як на нашу думку, то ми вважаємо напрямок дослідження поняття та ознак адміністративної відповідальності як систему правових відносин з використанням системного підходу найперспективнішим, таким, який найбільшою мірою відповідає цілям і завданням адміністративної реформи та реформи адміністративного права.</p> <p>Адже у концепції реформи адміністративного права України наголошується, що система норм, які регулюють відносини адміністративної відповідальності, незважаючи на часті зміни, що вносяться до Кодексу України про адміністративні правопорушення, не відповідає потребам побудови демократичної, правової держави. Використання системного підходу дає можливість зберегти та розвинути принцип цілісності у вивченні адміністративної відповідальності, як особливого виду юридичної відповідальності, яка в свою чергу є особливим видом соціальної відповідальності, що створюють єдину систему. Такий підхід дає змогу розглядати адміністративну відповідальність, по-перше, як певну частину цієї системи, а також зв'язки, відносини, що виникають між ними, по-друге, аналізувати внутрішню структуру та елементи адміністративної відповідальності.</p>

<p>С. 15.</p> <p>На нашу думку, елементами адміністративної відповідальності слід вважати:</p> <ul style="list-style-type: none"> * принципи притягнення до відповідальності; * завдання та цілі відповідальності; * норми матеріального та процесуального права; * суспільно-шкідлива, протиправна поведінка та її наслідки для суспільства; * суб'єкти такої поведінки; * відношення суб'єкта до вчиненого ним правопорушення та його наслідків (вина); * органи адміністративної юрисдикції; * система стягнень; * процедура провадження; * процесуальні дії, акти відповідних органів та посадових осіб; * строки відповідальності; * учасники провадження (потерпілі, свідки, експерти, адвокати та інші); * нагляд та контроль з боку прокуратури і суду чи вищестоящих органів тощо. <p>Всі ці елементи взаємопов'язані, взаємодоповнюють один одного, створюють складну систему відносин, дозволяють встановити та проаналізувати у сукупності цілісний процес появи, розвитку та реалізації такої відповідальності.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>С. 41.</p> <p>На нашу думку, елементами адміністративної відповідальності слід вважати:</p> <ul style="list-style-type: none"> -функції; -принципи; -завдання та цілі; -норми матеріального та процесуального права; -суспільно-шкідлива, протиправна поведінка та її наслідки для суспільства ; -суб'єкти такої поведінки; -відношення суб'єкта до скоєного ним правопорушення та його наслідків (вина); -правові відносини; -органи адміністративної юрисдикції; -санкції; -процедура провадження; -процесуальні дії, акти відповідних органів та посадових осіб; -строки відповідальності; -інші учасники провадження (потерпілі, свідки, експерти, адвокати та інші); -нагляд та контроль з боку прокуратури і суду чи вищестоящих органів тощо. <p>Всі ці елементи взаємопов'язані, взаємодоповнюють один одного, створюють складну систему відносин, дозволяють встановити та проаналізувати у сукупності цілісний процес появи, розвитку та реалізації такої відповідальності.</p>
<p>С. 15–16.</p> <p>Як закріплено у Конституції України, людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнані у якості такого пріоритету. І тому удосконалення системи адміністративної відповідальності має бути спрямованим перш за все на те, щоб права, свободи, законні інтереси кожної людини – учасника суспільних відносин детально регулювалися відповідними нормами та забезпечувалися державою.</p> <p>Крім поняття адміністративної відповідальності, важливе значення як для теорії, так і для практичної діяльності має визначення її ознак, які поєднуються її з іншими видами юридичної відповідальності та відрізняють від них.</p> <p>До першого виду відносять такі її ознаки, які властиві юридичній відповідальності в цілому, часом їх називають основними [85]. Ці ознаки характеризують адміністративну відповідальність як юридичну відповідальність і полягають у тому, що вона: є засобом охорони встановленого державою правопорядку; нормативно визначена і полягає в застосуванні (реалізації) санкцій правових норм; є наслідком винного антигромадського, протиправного діяння; супроводжується державним і громадським осудом правопорушника і вчиненого ним діяння; пов'язана з примусом, з негативними для правопорушника наслідками (морального, матеріального, особистісного, організаційного характеру), який він зобов'язаний зазнати і фактично зазнає; реалізується у відповідних процесуальних формах.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>С. 41–42.</p> <p>Як закріплено у Конституції України, людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнані у якості такого пріоритету. І тому удосконалення системи адміністративної відповідальності має бути спрямованим перш за все на те, щоб права, свободи, законні інтереси кожної людини учасника суспільних відносин - детально регулювалися відповідними нормами та забезпечувалися державою.</p> <p>Крім поняття адміністративної відповідальності, важливе значення як для теорії, так і для практичної діяльності має визначення її ознак, які поєднуються її з іншими видами юридичної відповідальності та відрізняють від них.</p> <p>До першого виду відносять такі її ознаки, які властиві юридичній відповідальності в цілому, часом їх називають "основними"⁹⁴. Ці ознаки характеризують адміністративну відповідальність як юридичну відповідальність і полягають у тому, що вона є засобом охорони встановленого державою правопорядку; нормативно визначена і полягає в застосуванні (реалізації) санкцій правових норм; є наслідком винного антигромадського, протиправного діяння; супроводжується державним і громадським осудом правопорушника і вчиненого ним діяння; пов'язана з примусом, з негативними для правопорушника наслідками (морального, матеріального, особистісного, організаційного характеру), який він зобов'язаний зазнати і фактично зазнає; реалізується у відповідних процесуальних формах.</p>
<p>С. 16.</p> <p>Крім цих ознак, деякі вчені виділяють також ретроспективність, тобто відповідальність за вже</p>	<p>С. 42.</p> <p>Крім цих ознак, деякі вчені виділяють також ретроспективність, тобто відповідальність за вже</p>

<p>скоєне правопорушення на відміну від позитивної відповідальності, яка розуміється як відповідальність за доручену справу, що співпадає з поняттям правового обов'язку або повинності [114].</p> <p>До другої групи ознак адміністративної відповідальності відносять такі, які притаманні їй самій та дають змогу відмежувати її від інших видів юридичної відповідальності. Деякі адміністративісти називають їх похідними [87]. До таких відносять:</p> <p>Наявність особливої підстави, особливого виду правопорушень - адміністративного правопорушення (делікта). Деякі вчені стверджують, що підставою адміністративної відповідальності суб'єктів підприємницької діяльності може бути також цивільне правопорушення [114], порушення норм інших галузей права у випадках, прямо передбачених чинним законодавством.</p> <p>Застосування до винних адміністративних стягнень, які передбачені ст.24 КУпАП та іншими законодавчими актами про адміністративну відповідальність. Адміністративні стягнення специфічні за змістом і відмінні від заходів кримінального покарання, дисциплінарного впливу, цивільної та майнової відповідальності.</p> <p>Адміністративні стягнення накладаються органами та посадовими особами, які уповноважені здійснювати адміністративну юрисдикцію. Переважна більшість справ розглядається органами виконавчої влади та їх посадовими особами і тому хоча серед органів адміністративної юрисдикції є і суди, така відповідальність вважається позасудовим видом правової відповідальності.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>скоєне правопорушення на відміну від позитивної відповідальності, яка розуміється як відповідальність за доручену справу, що співпадає з поняттям правового обов'язку або повинності⁹⁵.</p> <p>До другої групи ознак адміністративної відповідальності відносять такі, які притаманні їй самій та дають змогу відмежувати її від інших видів юридичної відповідальності. Деякі адміністративісти називають їх похідними. До таких відносять:</p> <p>1. Наявність особливої підстави, особливого виду правопорушень - адміністративного правопорушення (проступку). Деякі вчені стверджують, що підставою адміністративної відповідальності суб'єктів підприємницької діяльності може бути також цивільне правопорушення⁹⁷, порушення норм інших галузей права у випадках, прямо передбачених чинним законодавством.</p> <p>2. Застосування до винних адміністративних стягнень, які передбачені ст.24 КУпАП та іншими законодавчими актами про адміністративну відповідальність. Адміністративні стягнення специфічні за змістом і відмінні від заходів кримінального покарання, дисциплінарного впливу, цивільної та майнової відповідальності.</p> <p>3. Адміністративні стягнення накладаються органами та посадовими особами, які уповноважені здійснювати адміністративну юрисдикцію. Переважна більшість справ розглядається органами виконавчої влади та їх посадовими особами і тому, хоча серед органів адміністративної юрисдикції є і суди, така відповідальність вважається позасудовим видом правової відповідальності.</p>
<p>С. 17.</p>	<p>С. 42-43.</p>
<p>Між органами (посадовими особами), які накладають адміністративні стягнення і особами, які притягаються до адміністративної відповідальності, відсутні службові відносини, що відмежовує її від дисциплінарної.</p> <p>Порядок, процедура притягання до адміністративної відповідальності (складання протоколу, збір доказів, їх оцінка, винесення постанови) також має свої особливості і суттєво відрізняється від кримінального і цивільних процесів, дисциплінарного провадження та інших.</p> <p>Адміністративна відповідальність врегульована нормами адміністративного права, які містять вичерпні переліки адміністративних правопорушень, адміністративних стягнень, органів, уповноважених їх застосовувати, детально закріплюють цей вид провадження.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>4. Між органами (посадовими особами), які накладають адміністративні стягнення і особами, які притягаються до адміністративної відповідальності, відсутні службові відносини, що відмежовує її від дисциплінарної.</p> <p>5. Порядок, процедура притягання до адміністративної відповідальності (складання протоколу, збір доказів, їх оцінка, винесення постанови) також має свої особливості і суттєво відрізняється від кримінального і цивільних процесів, дисциплінарного провадження та інших.</p> <p>6. Адміністративна відповідальність врегульована нормами адміністративного права, які містять вичерпні переліки адміністративних правопорушень, адміністративних стягнень, органів, уповноважених їх застосовувати, детально закріплюють цей вид провадження.</p>
<p>С. 17.</p>	<p>С. 43.</p>
<p>Крім цього, на наш погляд, слід виділити ще й такі відмінності адміністративної відповідальності як:</p> <p>* публічний державно-обов'язковий характер, бо суб'єктом притягання до адміністративної відповідальності є держава у особі її спеціальних органів. Він виявляється у тому, що адміністративне правопорушення за будь-яких умов, навіть коли воно спрямоване проти особи (фізичної чи юридичної), є порушенням правового порядку, охорона якого - головна мета й функція держави. Застосування</p>	<p>Крім цього, виділяють також ще й такі відмінності адміністративної відповідальності як:</p> <p>-публічний державно-обов'язковий характер, бо суб'єктом притягання до адміністративної відповідальності є держава у особі її спеціальних органів. Він виявляється у тому, що адміністративне правопорушення за будь-яких умов, навіть коли воно спрямоване проти особи (фізичної чи юридичної), є порушенням правового порядку, охорона якого - головна мета й функція держави. Застосування адміністративної відповідальності - не тільки право,</p>

<p>адміністративної відповідальності – не тільки право, а й обов'язок держави, який здійснюється органом адміністративної юрисдикції від імені держави;</p> <p>* штрафний, або караючий характер адміністративних санкцій, які, на відміну від цивільно-правових санкцій та заходів матеріальної відповідальності, не носять компенсаційний, правовідновлювальний характер, а має завданням покарання правопорушника з метою його перевиховання та попередження правопорушень з боку інших осіб. При цьому, застосування адміністративного стягнення не тягне для правопорушника судимість і не є підставою звільнення з роботи;</p> <p>* особливий порядок притягнення до відповідальності;</p> <p>* встановлення виключного переліку діянь, за які накладаються адміністративні стягнення;</p> <p>* адміністративна відповідальність може застосовуватись як по відношенню до фізичних осіб, так і по відношенню до юридичних осіб.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>а й обов'язок держави, який здійснюється органом адміністративної юрисдикції від імені держави;</p> <p>– штрафний, або караючий характер адміністративних санкцій, які, на відміну від цивільно-правових санкцій та заходів матеріальної відповідальності, не носять компенсаційний, правовідновлювальний характер, а має завданням покарання правопорушника з метою його перевиховання та попередження правопорушень з боку інших осіб. При цьому, застосування адміністративного стягнення не тягне для правопорушника судимість і не є підставою звільнення з роботи;</p> <p>– адміністративна відповідальність може застосовуватись як по відношенню до фізичних осіб, так і по відношенню до юридичних осіб.</p>
<p>С. 17.</p>	<p>С. 43.</p>
<p>Серед сучасних проблем адміністративної відповідальності також важливе значення має визначення поняття, властивостей адміністративного правопорушення та його відміни від інших видів правопорушень.</p> <p>Згідно з чинним законодавством, адміністративним проступком (правопорушенням) вважається протиправна винна (умисна або необережна) дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян на встановлений порядок управління і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність. Проблеми пов'язані з визначенням змісту адміністративних правопорушень будуть розглянуті нами в процесі подальшого дослідження.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Серед сучасних проблем адміністративної відповідальності також важливе значення має визначення поняття, властивостей адміністративного правопорушення та його відміни від інших видів правопорушень.</p> <p>Згідно з чинним законодавством, адміністративним проступком (правопорушенням) вважається протиправна винна (умисна або необережна) дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян на встановлений порядок управління і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність.</p>
<p>С. 19.</p>	<p>С. 69.</p>
<p>В КУпАП (ст.1) визначаються завдання законодавства України про адміністративні правопорушення. Це охорона прав і свобод громадян, власності, конституційного ладу України, прав і законних інтересів підприємств, установ і організацій, встановленого порядку, зміцнення законності, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі точного і неухильного додержання Конституції і законів України, поваги до прав, честі і гідності інших громадян, до правил співжиття, сумлінного виконання своїх обов'язків, відповідальності перед суспільством [81]. Ціль визначається як «то, к чому стремиться, что надо осуществить... для того, чтобы... [132]» Адміністративне стягнення чинне законодавство розглядає як міру відповідальності і застосовується воно з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, в дусі додержання законів України, поваги до правил співжиття, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами (ст. 23 КУпАП).</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>В КУпАП (ст.1) визначаються завдання законодавства України про адміністративні правопорушення. Це охорона прав і свобод громадян, власності, конституційного ладу України, прав і законних інтересів підприємств, установ і організацій, встановленого порядку, зміцнення законності, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі точного і неухильного додержання Конституції і законів України, поваги до прав, честі і гідності інших громадян, до правил співжиття, сумлінного виконання своїх обов'язків, відповідальності перед суспільством¹³⁸. Ціль визначається як “ то, к чому стремиться, что надо осуществить... для того, чтобы...”¹³⁹ Адміністративне стягнення чинне законодавство розглядає як міру відповідальності і застосовується воно з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, в дусі додержання законів України, поваги до правил співжиття, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами. (ст. 23 КУпАП).</p>

<p>С. 19.</p> <p>На наш погляд серед цілей (мети) адміністративного впливу доцільно визнати і такі як подальше підвищення ефективності адміністративної відповідальності, належне використання виховних, запобіжних і профілактичних можливостей закладених в змісті адміністративних стягнень. Якщо виходити з поняття і цілей адміністративного стягнення то їх можна характеризувати як:</p> <ul style="list-style-type: none"> * міру відповідальності; * міру виховання (виховна ціль щодо особи, яка скоїла правопорушення та інших осіб); - профілактичний захід (попереджувальна ціль – запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами). <p>Слід звернути увагу на те, що в чинному законодавстві не розкриваються цілі адміністративного стягнення як міри відповідальності. На наш погляд доцільно в Кодексі про адміністративні правопорушення чітко визначити, що адміністративне стягнення не є карою, оскільки це елемент, притаманний кримінальним посяганням.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Доказом плагиату з боку Матіуса є залишене тире замість третьої зірочки в 4-му абзаці. Плагиат.</p>	<p>С. 69.</p> <p>На наш погляд серед цілей (мети) адміністративного впливу доцільно визнати і такі як подальше підвищення ефективності адміністративної відповідальності, належне використання виховних, запобіжних і профілактичних можливостей, закладених в змісті адміністративних стягнень. Якщо виходити з поняття і цілей адміністративного стягнення то їх можна характеризувати як:</p> <ul style="list-style-type: none"> - міру відповідальності; - міру виховання (виховна ціль щодо особи, яка скоїла правопорушення та інших осіб); - профілактичний захід (попереджувальна ціль – запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами). <p>Слід звернути увагу на те, що в чинному законодавстві не розкриваються цілі адміністративного стягнення як міри відповідальності. На наш погляд доцільно в Кодексі про адміністративні правопорушення чітко визначити, що адміністративне стягнення не є карою, оскільки це елемент, притаманний кримінальним посяганням.</p>
<p>С. 19–20.</p> <p>В адміністративно-юрисдикційній політиці останнім часом відмічається несприятлива тенденція на посилення каральної спрямованості, порушення оптимального співвідношення дозволів і заборон в механізмі соціального управління [60]. Як наголошувала Уповноважений з прав людини Верховної Ради України Н. Карпачова у Першій щорічній доповіді у 1999 році, судами переглянуто з ухваленням постанов 393,9 тис. справ, розглянутих міліцією та іншими юрисдикційними органами. Спостерігається деяка переоцінка ролі державного примусу в справі зміцнення правопорядку на шкоду виховній, профілактичній роботі. Але застосування адміністративного стягнення несе в собі комплекс обмежень (майнового чи особистого характеру). Не можна не підкреслити відновлюючого характеру (відновлююча ціль) адміністративного стягнення. В процесі побудови правової держави, як справедливо вважає А.К. Мустафін, виникає нагальна потреба перегляду концепції адміністративної відповідальності, переосмислення її основних фундаментальних положень і принципів у відповідальності з сучасними вимогами демократизації, формування правової держави [129].</p> <p>Ефективність застосування засобів адміністративної відповідальності вимірюється рівнем фактичної реалізації цілей адміністративного впливу. Ми приєднуємося до точки зору А.Т. Комзюка, який вважає, що застосування багатьох адміністративно-запобіжних заходів сприяє виявленню правопорушень, встановленню особи правопорушника, а значить і забезпеченню реалізації заходів адміністративної відповідальності (а іноді і кримінальної) [92].</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагиат.</p>	<p>С. 69–70.</p> <p>В адміністративно-юрисдикційній політиці останнім часом відмічається несприятлива тенденція на посилення каральної спрямованості, порушення оптимального співвідношення дозволів і заборон в механізмі соціального управління¹⁴⁰. До адміністративної відповідальності тільки в 1998 році було притягнуто лише по лінії МВС 18 млн. громадян¹⁴¹. Як наголошувала Уповноважений з прав людини Верховної Ради України Н. Карпачова у Першій щорічній доповіді у 1999 році, судами переглянуто з ухваленням постанов 393,9 тис. справ, розглянутих міліцією та іншими юрисдикційними органами. Спостерігається деяка переоцінка ролі державного примусу в справі зміцнення правопорядку на шкоду виховній, профілактичній роботі. Але застосування адміністративного стягнення несе в собі комплекс обмежень (майнового чи особистого характеру). Не можна не підкреслити відновлюючого характеру (відновлююча ціль) адміністративного стягнення. В процесі побудови правової держави, як справедливо вважає А.К.Мустафін, виникає нагальна потреба перегляду концепції адміністративної відповідальності, переосмислення її основних фундаментальних положень і принципів у відповідальності з сучасними вимогами демократизації, формування правової держави¹⁴².</p> <p>Ефективність застосування засобів адміністративної відповідальності вимірюється рівнем фактичної реалізації цілей адміністративного впливу. Ми приєднуємося до точки зору А.Т. Комзюка, який вважає, що застосування багатьох адміністративно-запобіжних заходів сприяє виявленню правопорушень, встановленню особи правопорушника, а значить і забезпеченню реалізації заходів адміністративної відповідальності (а іноді і кримінальної).</p>
<p>С. 20–21.</p> <p>Мета, яку переслідують ті чи інші адміністратив-</p>	<p>С. 70–71.</p> <p>Мета, яку переслідують ті чи інші адміністратив-</p>

<p>ні заходи, ступінь її досягнення обумовлюють їх значення та ефективність застосування. Аналіз законодавства і практики застосування адміністративно-правових заходів дає можливість виділити кілька видів цілей. Насамперед, адміністративно-правові заходи, спрямовані на забезпечення громадської безпеки, мають запобігати, відвертати правопорушення. При цьому треба мати на увазі, що профілактична мета притаманна всім видам адміністративного примусу. А.Т. Комзюк підкреслює, що всі інші заходи, крім запобіжних, переслідують профілактичну мету нібито побічно, поряд з іншою, головною метою, а для адміністративно-запобіжних заходів профілактика навпаки, - основна мета, а всі інші - додаткові, побічні. А. Комзюк додатковою метою вважає забезпечення громадського порядку і громадської безпеки за різних надзвичайних обставин, але і в цих випадках метою є недопущення вчинення правопорушень. Саме це є характерною рисою всіх запобіжних заходів, оскільки їх застосування при розгляді справ про адміністративні правопорушення властиві загальність завдань, мети. Правоохоронна, юридична діяльність носить комплексний характер, вимагає належного функціонування та взаємодії органів публічної влади на всіх рівнях у різних галузях та сферах. КУпАП (ст.6) на органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, громадські організації, трудові колективи покладає обов'язок розробки та здійснення заходів, спрямованих на запобігання адміністративним правопорушенням, виявлення й усунення причин та умов, які сприяють їх вчиненню, на виховання громадян у дусі високої свідомості і дисципліни, суворого дотримання законів України. Відповідно до Конституції України органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації мають забезпечувати додержання законів, охорону державного і громадського порядку, прав громадян, а також координувати на своїй території роботу всіх державних і громадських органів по забезпеченню правопорядку та запобіганню адміністративним правопорушенням, керувати діяльністю адміністративних комісій та інших підзвітних їм органів, покликаних вести боротьбу з адміністративними правопорушеннями.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>ні заходи, ступінь її досягнення обумовлюють їх значення та ефективність застосування. Аналіз законодавства і практики застосування адміністративно-правових заходів дає можливість виділити кілька видів цілей. Насамперед, адміністративно-правові заходи, спрямовані на забезпечення громадської безпеки, мають запобігати, відвертати правопорушення. При цьому треба мати на увазі, що профілактична мета притаманна всім видам адміністративного примусу. А.Т. Комзюк підкреслює, що всі інші заходи, крім запобіжних, переслідують профілактичну мету нібито побічно, поряд з іншою, головною метою, а для адміністративно-запобіжних заходів профілактика навпаки, - основна мета, а всі інші – додаткові, побічні. А. Комзюк додатковою метою вважає забезпечення громадського порядку і громадської безпеки за різних надзвичайних обставин, але і в цих випадках метою є недопущення вчинення правопорушень. Саме це є характерною рисою всіх запобіжних заходів, оскільки їх застосування при розгляді справ про адміністративні правопорушення властиві загальність завдань, мети. Правоохоронна, юридична діяльність носить комплексний характер, вимагає належного функціонування та взаємодії органів публічної влади на всіх рівнях у різних галузях та сферах. КУпАП (ст.6) на органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, громадські організації, трудові колективи покладає обов'язок розробки та здійснення заходів, спрямованих на запобігання адміністративним правопорушенням, виявлення й усунення причин та умов, які сприяють їх вчиненню, на виховання громадян у дусі високої свідомості і дисципліни, суворого дотримання законів України. Відповідно до Конституції України органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації мають забезпечувати додержання законів, охорону державного і громадського порядку, прав громадян, а також координувати на своїй території роботу всіх державних і громадських органів по забезпеченню правопорядку та запобіганню адміністративним правопорушенням, керувати діяльністю адміністративних комісій та інших підзвітних їм органів, покликаних вести боротьбу з адміністративними правопорушеннями.</p>
<p>С. 21.</p>	<p>С. 71–72.</p>
<p>Місцеві ради, їх органи, на відміну від правоохоронних органів, які здійснюють специфічну профілактику (в основному кримінологічну) місцеві органи мають можливість вести попереджувальну роботу в усіх напрямках.</p> <p>Це обумовлено не лише положенням рад у суспільстві, але й тим, що ряд заходів економічного, культурно-виховного та організаційного характеру, що здійснюються в процесі економічного і соціального розвитку відповідних регіонів та адміністративно-територіальних одиниць, можуть бути спрямовані на профілактику адміністративних правопорушень.</p> <p>На ці органи покладається відповідно до ст. 6 КУпАП координація та організація на відповідній території роботи всіх державних і громадських органів і організацій по профілактиці і запобіганню адміністративних правопорушень.</p> <p>У профілактичній діяльності органів місцевого</p>	<p>... Важлива роль у попередженні і запобіганні правопорушень відводиться місцевим радам, їх органам. На відміну від правоохоронних органів, які здійснюють специфічну профілактику (в основному кримінологічну) місцеві органи мають можливість вести попереджувальну роботу в усіх напрямках.</p> <p>Це обумовлено не лише положенням рад у суспільстві, але й тим, що ряд заходів економічного, культурно-виховного та організаційного характеру, що здійснюються в процесі економічного і соціального розвитку відповідних регіонів та адміністративно-територіальних одиниць, можуть бути спрямовані на профілактику адміністративних правопорушень.</p> <p>На ці органи покладається відповідно до ст. 6 КУпАП координація та організація на відповідній території роботи всіх державних і громадських органів і організацій по профілактиці і запобіганню адміністративних правопорушень.</p> <p>У профілактичній діяльності органів місцевого</p>

<p>самоврядування та державних адміністрацій може відігравати практичну роль єдиний комплексний план запобігання та попередження адміністративних правопорушень. Це об'єктивно необхідно, тому що організація попередження правопорушень вимагає врахування багатьох соціальних, економічних, демографічних, організаційних, моральних педагогічних та інших факторів і, безумовно, вимог законодавства. Такі комплексні плани виступали б не лише складовою частиною системи соціального планування, але й організаційною основою зміцнення зв'язків державних органів та громадськості у боротьбі з правопорушеннями.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Доказом плагіату з боку Матіуса є перше речення з зайвим повтором про місцеві ради: «Місцеві ради, їх органи, на відміну від правоохоронних органів, які здійснюють специфічну профілактику (в основному кримінологічну) місцеві органи мають...» Плагіат.</p>	<p>самоврядування та державних адміністрацій може відігравати практичну роль єдиний комплексний план запобігання та попередження адміністративних правопорушень. Це об'єктивно необхідно, тому що організація попередження правопорушень вимагає врахування багатьох соціальних, економічних, демографічних, організаційних, моральних педагогічних та інших факторів і, безумовно, вимог законодавства. Такі комплексні плани виступали б не лише складовою частиною системи соціального планування, але й організаційною основою зміцнення зв'язків державних органів та громадськості у боротьбі з правопорушеннями.</p>
<p>С. 21–22.</p>	<p>С. 72.</p>
<p>Діяльність органів місцевого самоврядування, державних адміністрацій у напрямку профілактики правопорушень багато в чому обумовлена специфікою комплектування та функціонування координуючих суб'єктів, матеріально-фінансовими можливостями, якими вони володіють, а також характером роботи, що вимагає координації [34]. До поширених форм координації, як свідчить практика, відносяться: сумісна розробка заходів по нейтралізації факторів, що сприяють протиправним діям, наданням практичної допомоги відповідним органам, сумісний аналіз стану та динаміки правопорушень, вивчення їх причин, участь у розробці планів профілактики правопорушень, підготовка інформації про характер і динаміку правопорушень в окремі періоди, а також облік інформації, що забезпечує профілактичну діяльність. Оскільки ефективна робота по боротьбі з адміністративними правопорушеннями не можлива без належного інформаційного забезпечення.</p> <p>Зрозуміло, що не всі місцеві ради та їх виконавчі органи систематично і дієво координують діяльність підпорядкованих їм органів, які мають вести боротьбу з адміністративними правопорушеннями. Не досить приділяється уваги тому, як юрисдикційні органи дотримуються вимог КУпАП в сфері застосування адміністративних стягнень, забезпечують ефективність запобіжної функції адміністративних стягнень, провадять роботу по усуненню причин і умов, що сприяють їх здійсненню. Питанню профілактики правопорушень ще не досить уваги приділяють постійні комісії районних та обласних рад, не використовують тих можливостей, які у них реально існують.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Діяльність органів місцевого самоврядування, державних адміністрацій у напрямку профілактики правопорушень багато в чому обумовлена специфікою комплектування та функціонування координуючих суб'єктів, матеріально-фінансовими можливостями, якими вони володіють, а також характером роботи, що вимагає координації¹⁴³. До поширених форм координацій, як свідчить практика, відносяться: сумісна розробка заходів по нейтралізації факторів, що сприяють протиправним діям, наданням практичної допомоги відповідним органам, сумісний аналіз стану та динаміки правопорушень, вивчення їх причин, участь у розробці планів профілактики правопорушень, підготовка інформації про характер і динаміку правопорушень в окремі періоди, а також облік інформації, що забезпечує профілактичну діяльність. Оскільки ефективна робота по боротьбі з адміністративними правопорушеннями не можлива без належного інформаційного забезпечення.</p> <p>Зрозуміло, що не всі місцеві ради та їх виконавчі органи систематично і дієво координують діяльність підпорядкованих їм органів, які мають вести боротьбу з адміністративними правопорушеннями. Не досить приділяється уваги тому, як юрисдикційні органи дотримуються вимог КУпАП в сфері застосування адміністративних стягнень, забезпечують ефективність запобіжної функції адміністративних стягнень, провадять роботу по усуненню причин і умов, що сприяють їх здійсненню. Питанню профілактики правопорушень ще не досить уваги приділяють постійні комісії районних та обласних рад, не використовують тих можливостей, які у них реально є.</p>
<p>С. 22.</p>	<p>С. 73–74.</p>
<p>Засоби попередження правопорушень тісно пов'язані з активізацією правового виховання, організацією правового всеобучу, роз'яснення законодавства про адміністративну відповідальність, правил охорони громадського порядку, а також поліпшення юридичної допомоги населенню. Правове виховання населення слід спрямовувати на те, щоб юридичні знання людей втілювалися в розуміння</p>	<p>Засоби попередження правопорушень тісно пов'язані з активізацією правового виховання, організацією правового всеобучу, роз'яснення законодавства про адміністративну відповідальність, правил підтримання громадської безпеки, а також поліпшення юридичної допомоги населенню. Правове виховання населення слід спрямовувати на те, щоб юридичні знання людей втілювалися в ро-</p>

<p>необхідності дотримання правових норм, щоб громадяни керувалися ними в повсякденному житті. Правове виховання необхідно проводити на науковій основі з урахуванням усієї сукупності засобів впливу на людину. Досвід свідчить, що лише при такій організації можна добитися того, щоб правомірна поведінка стала звичкою людей, а не зводилася лише до поширення інформації про чинне законодавство.</p> <p>Важлива роль у запобіганні порушень громадського порядку, а також в сфері державного управління належить засобам профілактики соціального, культурно-виховного характеру, які здійснюються спеціально з метою впливу на суб'єктивні причини правопорушень. Ці заходи спрямовані на попередження формування негативних якостей особи, що викликають протиправну поведінку. Досвід виховно-профілактичної роботи свідчить, що позитивний результат настає лише тоді, коли її форми направлені на розвінчання психології виправдання та самовиправдання порушень в сфері державного управління, всездозволеності, виховання особистої відповідальності за поведінку [16].</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>зуміння необхідності дотримання правових норм, щоб громадяни керувалися ними в повсякденному житті. Правове виховання необхідно проводити на науковій основі з урахуванням усієї сукупності засобів впливу на людину. Досвід свідчить, що лише при такій організації можна добитися того, щоб правомірна поведінка стала звичкою людей, а не зводилася лише до поширення інформації про чинне законодавство.</p> <p>Важлива роль у запобіганні порушень громадської безпеки належить засобам профілактики соціального, культурно-виховного характеру, які здійснюються спеціально з метою впливу на суб'єктивні причини правопорушень. Ці заходи спрямовані на попередження формування негативних якостей особи, що викликають протиправну поведінку. Досвід виховно-профілактичної роботи свідчить, що позитивний результат настає лише тоді, коли її форми направлені на розвінчання психології виправдання та самовиправдання порушень громадської безпеки, всездозволеності, виховання особистої відповідальності за поведінку¹⁴⁴.</p>
<p>С. 22.</p>	<p>С. 74.</p>
<p>Конкретні обставини зумовлюють профілактичні заходи як в межах території держави, так і в окремих регіонах, територіальній громаді, галузі народного господарства, в установі, організації незалежно від форм власності, серед груп населення (загальна профілактика), або стосовно конкретної особи (індивідуальна профілактика). Усі заходи щодо профілактики правопорушень в сфері державного управління мають здійснюватися відповідно до Конституції України та законів, а також загальноєвропейських норм права і бути спрямовані на виявлення і усунення причин і умов, що сприяють правопорушенням.</p> <p>Актуальним є питання фінансування різних програм. Органи місцевого самоврядування мають самостійно визначати порядок фінансування регіональних програм профілактики правопорушень, порядок координації діяльності органів та організацій, що здійснюють профілактику правопорушень, узагальнюють і поширюють досвід її ефективного провадження, безпосередньо на місцях організувати соціальний патронаж для відповідних категорій осіб, визначених законом, створювати притулки для неповнолітніх, центри соціальної реабілітації для неповнолітніх, соціальні інтернати для громадян похилого віку та інвалідів і т.ін.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Конкретні обставини зумовлюють профілактичні заходи як в межах території держави, так і в окремих регіонах, територіальній громаді, галузі народного господарства, в установі, організації незалежно від форм власності, серед груп населення (загальна профілактика), або стосовно конкретної особи (індивідуальна профілактика). Усі заходи щодо профілактики правопорушень проти громадської безпеки і порядку мають здійснюватися відповідно до Конституції України та законів, а також загальноєвропейських норм права і бути спрямовані на виявлення і усунення причин і умов, що сприяють правопорушенням і злочинам.</p> <p>Актуальним є питання фінансування різних програм. Органи місцевого самоврядування мають самостійно визначати порядок фінансування регіональних програм профілактики правопорушень, порядок координації діяльності органів та організацій, що здійснюють профілактику правопорушень, узагальнюють і поширюють досвід її ефективного провадження, безпосередньо на місцях організувати соціальний патронаж для відповідних категорій осіб, визначених законом, створювати притулки для неповнолітніх, центри соціальної реабілітації для неповнолітніх, соціальні інтернати для громадян похилого віку та інвалідів і т.ін.</p>
<p>С. 22–23.</p>	<p>С. 74.</p>
<p>Профілактика правопорушень в сфері державного управління має здійснюватися на основі наступних принципів:</p> <ul style="list-style-type: none"> * законності, тобто здійснення лише тих заходів, що безпосередньо передбачені законодавчими актами держави; * комплексності, тобто участі у профілактиці крім правоохоронних органів усіх інших державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, об'єднань громадян і окремих громадян; 	<p>Профілактика правопорушень громадської безпеки має здійснюватися на основі наступних принципів:</p> <ul style="list-style-type: none"> – законності, тобто здійснення лише тих заходів, що безпосередньо передбачені законодавчими актами держави; – комплексності, тобто участі у профілактиці крім правоохоронних органів усіх інших державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, об'єднань громадян і окремих громадян;

<p>* гуманізму, проведення методів переконання, тобто застосування примусових заходів можливе лише після вичерпання всіх інших заходів впливу;</p> <p>* гласності, тобто систематичного висвітлення у державній статистиці та ЗМІ відомостей про стан правопорушень.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>–гуманізму, проведення методів переконання, тобто застосування примусових заходів можливе лише після вичерпання всіх інших заходів впливу;</p> <p>–гласності, тобто систематичного висвітлення у державній статистиці та ЗМІ відомостей про стан правопорушень.</p>
<p>С. 23.</p>	<p>С. 74–75.</p>
<p>До заходів профілактики правопорушень належать: профілактична перевірка; профілактичний припис; повідомлення про невиконання профілактичного припису; кримінологічне дослідження; роз'яснення положень законодавства України з питань профілактики правопорушень; інформування населення про стан, засоби та методи захисту громадян від протиправних посягань.</p> <p>Профілактична перевірка має полягати у здійсненні заходів, спрямованих на своєчасне виявлення причин і умов, що можуть сприяти вчиненню правопорушень, з метою їх усунення. Вона проводиться працівниками правоохоронних органів у разі надходження достовірних даних про наявність причин і умов, що можуть сприяти вчиненню правопорушень, на підставі відповідних рішень компетентних органів. До участі у перевірці мають залучатися фахівці, а у разі необхідності, також представники громадськості. Результати профілактичної перевірки оформляються актом, примірник якого подається керівникові підприємства, установи, організації, де вона проводилась, та органів, що ініціював проведення перевірки. У свою чергу на посадових осіб, де проводиться перевірка, покладається обов'язок дати перевіряючим можливість оглянути територію, приміщення, ознайомитися з необхідними документами, матеріалами, дати пояснення з питань, які становлять інтерес для мети перевірки. Перевіряючі повинні діяти лише в межах своїх повноважень з дотриманням вимог щодо охорони інформації. Неприпустиме їх втручання в господарську та іншу діяльність за межами вимог профілактичної перевірки. За результатами профілактичної перевірки орган, за рішенням якого вона проводилася, надсилає керівникові підприємства, установи, організації, де виявлено причини і умови, що сприяють скоєнню правопорушень і злочинів, профілактичний припис, де визначаються заходи щодо профілактики правопорушень і злочинів і термін їх виконання. Належним чином має реагувати на це керівник відповідного закладу [171].</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>До заходів профілактики правопорушень належать: профілактична перевірка; профілактичний припис; повідомлення про невиконання профілактичного припису, кримінологічне дослідження; роз'яснення положень законодавства України з питань профілактики правопорушень; інформування населення про стан, засоби та методи захисту громадян від протиправних посягань.</p> <p>Профілактична перевірка має полягати у здійсненні заходів, спрямованих на своєчасне виявлення причин і умов, що можуть сприяти вчиненню правопорушень, з метою їх усунення. Вона проводиться працівниками правоохоронних органів у разі надходження достовірних даних про наявність причин і умов, що можуть сприяти вчиненню правопорушень, на підставі відповідних рішень компетентних органів. До участі у перевірці мають залучатися фахівці, а у разі необхідності – також представники громадськості. Результати профілактичної перевірки оформляються актом, примірник якого подається керівникові підприємства, установи, організації, де вона проводилась, та органів, що ініціював проведення перевірки. У свою чергу на посадових осіб, де проводиться перевірка, покладається обов'язок дати перевіряючим можливість оглянути територію, приміщення, ознайомитися з необхідними документами, матеріалами, дати пояснення з питань, які становлять інтерес для мети перевірки. Перевіряючі повинні діяти лише в межах своїх повноважень з дотриманням вимог щодо охорони інформації. Неприпустиме їх втручання в господарську та іншу діяльність за межами вимог профілактичної перевірки. За результатами профілактичної перевірки орган, за рішенням якого вона проводилася, надсилає керівникові підприємства, установи, організації, де виявлено причини і умови, що сприяють скоєнню правопорушень і злочинів, профілактичний припис, де визначаються заходи щодо профілактики правопорушень і злочинів і термін їх виконання. Належним чином має реагувати на це керівник відповідного закладу.</p>
<p>С. 23–24.</p>	<p>С. 75–76.</p>
<p>Поряд з загальною профілактикою мають здійснюватися заходи індивідуальної профілактики протиправних, антигромадських дій. Роз'яснення положень законодавства України населенню здійснюють працівники прокуратури, юстиції, суду, внутрішніх справ, СБУ, служби у справах неповнолітніх, юридичних наукових установ. Застосування засобів індивідуальної профілактики не повинно мати на меті приниження честі і гідності особи, а також не тягне правових наслідків, за винятком передбачених законом. Якщо відповідний правоохоронний орган має інформацію про те, що особа вчиняє протиправні дії, які можуть призвести до</p>	<p>Поряд з загальною профілактикою мають здійснюватися заходи індивідуальної профілактики протиправних, антигромадських дій. Роз'яснення положень законодавства України населенню здійснюють працівники прокуратури, юстиції, суду, внутрішніх справ, СБУ, служби у справах неповнолітніх, юридичних наукових установ. Застосування засобів індивідуальної профілактики не повинно мати на меті приниження честі і гідності особи, а також не тягне правових наслідків, за винятком передбачених законом. Якщо відповідний правоохоронний орган має інформацію про те, що особа вчиняє протиправні дії, які можуть призвести до</p>

<p>скоєння злочину, з метою роз'яснення суспільної небезпечності та усного попередження про неприпустимість протиправних антигромадських дій, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку, а також встановлений порядок управління, ця особа викликається за місцем проживання або роботи (служби) для роз'яснення суспільної небезпечності поведінки та усного попередження про неприпустимість протиправних, антигромадських дій. Якщо ж поведінка особи свідчить про реальну можливість вчинення злочину, вона підлягає взяттю на профілактичний облік у відповідному органі. Підстави для взяття на профілактичний облік осіб у кожному випадку можуть бути різними і визначатися індивідуально з урахуванням характеру поступку, поведінки особи щодо наміру продовження антигромадських дій, які можуть перерости в злочин [163]. Але на рівні закону треба окреслити перелік цих підстав, щоб їх не визначав особисто на свій суб'єктивний погляд начальник (посадова особа), з метою забезпечення прав і свобод громадян, законності. Доцільно визначити вік осіб, з якого вони можуть бути взяті на профілактичний облік.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>скоєння злочину, з метою роз'яснення суспільної небезпечності та усного попередження про неприпустимість протиправних антигромадських дій, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку, а також встановлений порядок управління, ця особа викликається за місцем проживання або роботи (служби) для роз'яснення суспільної небезпечності поведінки та усного попередження про неприпустимість протиправних, антигромадських дій. Якщо ж поведінка особи свідчить про реальну можливість вчинення злочину, вона підлягає взяттю на профілактичний облік у відповідному органі. Підстави для взяття на профілактичний облік осіб у кожному випадку можуть бути різними і визначатися індивідуально з урахуванням характеру поступку, поведінки особи щодо наміру продовження антигромадських дій, які можуть перерости в злочин¹⁴⁶. Але на рівні закону треба окреслити перелік цих підстав, щоб їх не визначав особисто на свій суб'єктивний погляд начальник (посадова особа), з метою забезпечення прав і свобод громадян, законності. Доцільно визначити вік осіб, з якого вони можуть бути взяті на профілактичний облік.</p>
<p>С. 24.</p>	<p>С. 76.</p>
<p>Як підстави взяття на профілактичний облік, так і зняття особи з обліку мають бути досить чітко виписані в законодавстві, загальний строк перебування особи на профілактичному обліку. Законом України "Про адміністративний нагляд за особами, звільненими з місць позбавлення волі" регулюється лише встановлення, здійснення та припинення адміністративного нагляду органів внутрішніх справ за такими особами.</p> <p>Забезпечення додержання і правильного застосування законодавства про профілактику правопорушень і злочинів, і виконання інших профілактичних функцій у відповідності із Законом України "Про прокуратуру" покладається на органи прокуратури. У відповідності до законодавства про судоустрій і судочинство здійснюють профілактику притаманним їм методами суди.</p> <p>Статистика правопорушень свідчить про [12]:</p> <ul style="list-style-type: none"> * збільшення кількості проступків за рахунок розширення сфери адміністративно-правового регулювання, введення додаткових заборон; * стійке зростання кількості окремих видів адміністративних правопорушень (наприклад, корупційних діянь, порушень громадського порядку і т.п.). <p>Використання для боротьби з цими адміністративними правопорушеннями лише традиційних заходів примусу не дає бажаного ефекту, навіть дещо вступає в протиріччя з процесами демократизації суспільства.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Як підстави взяття на профілактичний облік, так і зняття особи з обліку мають бути досить чітко виписані в законодавстві, загальний строк перебування особи на профілактичному обліку. Законом України "Про адміністративний нагляд за особами, звільненими з місць позбавлення волі" регулюється лише встановлення, здійснення та припинення адміністративного нагляду органів внутрішніх справ за такими особами.</p> <p>Забезпечення додержання і правильного застосування законодавства про профілактику правопорушень і злочинів, і виконання інших профілактичних функцій у відповідності із Законом України "Про прокуратуру" покладається на органи прокуратури. У відповідності до законодавства про судоустрій і судочинство здійснюють профілактику притаманним їм методами суди.</p> <p>Статистика правопорушень свідчить про:</p> <ul style="list-style-type: none"> – збільшення кількості проступків за рахунок розширення сфери адміністративно-правового регулювання, введення додаткових заборон; – стійке зростання кількості окремих видів адміністративних правопорушень (наприклад, у сфері дорожнього руху, громадського порядку і т.п.). Використання для боротьби з цими адміністративними правопорушеннями лише традиційних заходів примусу не дає бажаного ефекту, навіть дещо вступає в протиріччя з процесами демократизації суспільства.
<p>С. 24–25.</p>	<p>С. 76–77.</p>
<p>Досвід боротьби зі злочинністю і правопорушеннями свідчить, що позитивних результатів можна досягти лише за умови вдосконалення профілактики, попередження протиправної поведінки людини, пізнання механізмів їх взаємозв'язків та взаємозалежностей. Теоретичні дослідження, результати вивчення конкретних груп правопорушень і правозастосовча практика свідчать про необхід-</p>	<p>Досвід боротьби зі злочинністю і правопорушеннями свідчить, що позитивних результатів можна досягти лише за умови вдосконалення профілактики, попередження протиправної поведінки людини, пізнання механізмів їх взаємозв'язків та взаємозалежностей. Теоретичні дослідження, результати вивчення конкретних груп правопорушень і правозастосовча практика свідчать про необхід-</p>

<p>ність і доцільність комплексного підходу до профілактики усіх видів протиправної поведінки. Ця необхідність пояснюється наявністю об'єктивних взаємозв'язків між адміністративними правопорушеннями і злочинами, що проявляються в тотожності особистісних властивостей і якостей, соціально-демографічних даних осіб, що їх скоїли, а досить часто і однотиповість розвитку протиправної поведінки. Не виникає сумніву, що адміністративні правопорушення необхідно не лише виявляти, але й добиватися усунення причин і умов, що сприяють їх скоєнню. Ефективності вирішення проблеми попередження адміністративних правопорушень міг би сприяти опрацьований та прийнятий Верховною Радою України Закон "Про профілактику правопорушень", в якому має бути наведений перелік органів, які повинні займатися профілактикою правопорушень, їх повноваження, визначені шляхи розвитку матеріально-фінансової бази профілактики і попередження правопорушень, тому що без належного фінансування вирішувати проблеми профілактики і попередження правопорушень неможливо. В законі доцільно передбачити механізм стимулювання підприємств, установ і організацій різних форм власності і громадян в роботі з профілактики правопорушень, закріпити систему захисту прав і законних інтересів неповнолітніх, профілактики безпритульності і правопорушень серед них. Закон має передбачати комплекс засобів соціального захисту осіб, які звільнилися з місць позбавлення волі, визначити основні напрямки в роботі представницьких та органів виконавчої влади по координації діяльності всіх державних органів, недержавних формувань, щодо попередження правопорушень.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>ність і доцільність комплексного підходу до профілактики усіх видів протиправної поведінки. Ця необхідність пояснюється наявністю об'єктивних взаємозв'язків між адміністративними правопорушеннями і злочинами, що проявляються в тотожності особистісних властивостей і якостей, соціально-демографічних даних осіб, що їх скоїли, а досить часто і однотиповість розвитку протиправної поведінки. Не виникає сумніву, що адміністративні правопорушення необхідно не лише виявляти, але й добиватися усунення причин і умов, що сприяють їх скоєнню. Ефективності вирішення проблеми попередження адміністративних правопорушень міг би сприяти опрацьований та прийнятий Верховною Радою України Закон "Про профілактику правопорушень", в якому має бути наведений перелік органів, які повинні займатися профілактикою правопорушень, їх повноваження, визначені шляхи розвитку матеріально-фінансової бази профілактики і попередження правопорушень, тому що без належного фінансування вирішувати проблеми профілактики і попередження правопорушень неможливо. В законі доцільно передбачити механізм стимулювання підприємств, установ і організацій різних форм власності і громадян в роботі з профілактики правопорушень, закріпити систему захисту прав і законних інтересів неповнолітніх, профілактики безпритульності і правопорушень серед них. Закон має передбачати комплекс засобів соціального захисту осіб, які звільнилися з місць позбавлення волі, визначити основні напрямки в роботі представницьких та органів виконавчої влади по координації діяльності всіх державних органів, недержавних формувань, щодо попередження правопорушень.</p>
<p>С. 25.</p>	<p>С. 77.</p>
<p>Розробка конкретних заходів по боротьбі з адміністративними правопорушеннями неможлива, як ми раніше відмічали, без належного інформаційного забезпечення правоохоронних, юрисдикційних органів. Тому корисно передбачити державну статистичну звітність щодо загальної кількості справ про адміністративні правопорушення, що розглянуті органами адміністративної юрисдикції та осіб, яких притягнуто до адміністративної відповідальності.</p> <p>Боротьба з адміністративними правопорушеннями, що проявляються в сфері державного управління, ведеться у двох напрямках:</p> <p>а) виявленні та недопущенні їх;</p> <p>б) притягнення винних до відповідальності.</p> <p>Адміністративні стягнення виступають запобіжником стосовно порушників безпосередньо, так і інших осіб. Разом з тим, усе це слід розглядати як реагування на вже зафіксовані проступки.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Розробка конкретних заходів по боротьбі з адміністративними правопорушеннями неможлива, як ми раніше відмічали, без належного інформаційного забезпечення правоохоронних, юрисдикційних органів. Тому корисно передбачити державну статистичну звітність щодо загальної кількості справ про адміністративні правопорушення, що розглянуті органами адміністративної юрисдикції та осіб, яких притягнуто до адміністративної відповідальності.</p> <p>Боротьба з адміністративними правопорушеннями, що проявляються в сфері громадської безпеки, ведеться у двох напрямках:</p> <p>а) виявленні та недопущенні їх;</p> <p>б) притягнення винних до відповідальності.</p> <p>Адміністративні стягнення виступають запобіжником стосовно порушників безпосередньо, так і інших осіб. Разом з тим, усе це слід розглядати як реагування на вже зафіксовані проступки.</p>
<p>С. 25–26.</p>	<p>С. 77–78.</p>
<p>Зрозуміло, що не можна реагувати на правопорушення лише шляхом застосування адміністративних стягнень, важливо сконцентрувати зусилля на профілактиці правопорушень, що буде сприяти зміцненню правопорядку взагалі і особливо громадської безпеки. Слушно зауважити, що профі-</p>	<p>Зрозуміло, що не можна реагувати на правопорушення лише шляхом застосування адміністративних стягнень, важливо сконцентрувати зусилля на профілактиці правопорушень, що буде сприяти зміцненню правопорядку взагалі і особливо громадської безпеки. Слушно зауважити, що профі-</p>

<p>лактика різних видів правопорушень врешті-решт спрямована так чи інакше на удосконалення державного управління. Попередження – як стверджує О.М.Бандурка – одна з ефективних форм раннього втручання у взаємозв'язок подій і явищ, що призводять до негативних наслідків, наносять шкоду громадським інтересам, порушують порядок і організованість, права і свободи громадян [19]. В кінцевому результаті запобіжна профілактична робота дає можливість вирішувати завдання боротьби з правопорушеннями меншою ціною для суспільства, без активного включення складного механізму адміністративного впливу. Профілактика правопорушень відповідає ідеям гуманізму і його суті. Впливаючи на різноманітні обставини, що обумовлюють скоєння адміністративних правопорушень, профілактичні заходи відрізняються комплексним характером. Це створює реальну базу для широкого наступу на правопорушення, ефективного використання не лише адміністративно-правових, а й економічних, організаційних засобів.</p> <p>Запобігання, застереження будь-яких адміністративних правопорушень – широке поняття. Воно включає, насамперед, загальнодержавні заходи законодавчого, економічного, соціального, культурного, виховного спрямування, поєднує переконання, організацію і адміністративне попередження в боротьбі з правопорушеннями. Попередження здійснюється через конкретну діяльність державних органів (законодавчих, виконавчих, судових, місцевих держадміністрацій, правоохоронного апарату, адміністрацій підприємств, установ, організацій), органів місцевого самоврядування, громадських формувань і організацій, трудових колективів, населення, спрямовану на виявлення причин та умов, що викликають скоєння правопорушень, та застосування конкретних заходів на їх усунення, виховання та впливу на правопорушників.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>лактика різних видів правопорушень врешті-решт спрямована так чи інакше на зміцнення громадської безпеки. Попередження – як стверджує О.М.Бандурка – одна з ефективних форм раннього втручання у взаємозв'язок подій і явищ, що призводять до негативних наслідків, наносять шкоду громадським інтересам, порушують порядок і організованість, права і свободи громадян. В кінцевому результаті запобіжна профілактична робота дає можливість вирішувати завдання боротьби з правопорушеннями меншою ціною для суспільства, без активного включення складного механізму адміністративного впливу. Профілактика правопорушень відповідає ідеям гуманізму і його суті. Впливаючи на різноманітні обставини, що обумовлюють скоєння адміністративних правопорушень, профілактичні заходи відрізняються комплексним характером. Це створює реальну базу для широкого наступу на правопорушення, ефективного використання не лише адміністративно-правових, а й економічних, організаційних засобів¹⁴⁷.</p> <p>Запобігання, застереження будь-яких адміністративних правопорушень – широке поняття. Воно включає, насамперед, загальнодержавні заходи законодавчого, економічного, соціального, культурного, виховного спрямування, поєднує переконання, організацію і адміністративне попередження в боротьбі з правопорушеннями. Попередження здійснюється через конкретну діяльність державних органів (законодавчих, виконавчих, судових, місцевих держадміністрацій, правоохоронного апарату, адміністрацій підприємств, установ, організацій), органів місцевого самоврядування, громадських формувань і організацій, трудових колективів, населення, спрямовану на виявлення причин та умов, що викликають скоєння правопорушень, та застосування конкретних заходів на їх усунення, виховання та впливу на правопорушників.</p>
<p>С. 26–27.</p>	<p>С. 78.</p>
<p>На рівень правопорушень в сфері державного управління впливає політична стабільність. В умовах складної криміногенної ситуації питання про оптимальне правове регулювання профілактики і запобігання правопорушень набуває великого значення. Зважаючи, що профілактичну діяльність здійснює велике коло суб'єктів, які посідають різне положення в соціальній структурі, виконують відмінні функції, застосовуючи різні, часом специфічні заходи і засоби, постає проблема більш чіткого упорядкування і регулювання процесу профілактичної діяльності. Цим обумовлюється актуальність і доцільність наукового дослідження форм і методів профілактичної діяльності, її правового забезпечення. Вирішуючи цю проблему, слід виходити із загального стану правопорядку в країні, враховуючи соціально-економічну і політичну ситуацію. Все це дає підстави стверджувати, що розробка програм запобіжно-профілактичного характеру має здійснюватися на певну довгострокову перспективу, оскільки перетворення, що відбуваються в суспільстві, поряд з позитивними результатами потягли за собою низку різного характеру негативних явищ, які безперечно впливають на стан правопорядку, громадської безпеки. Слід більш активно використовувати можливість залучення громадськості до вирішення боротьби з правопорушеннями,</p>	<p>На рівень громадської безпеки впливає політична стабільність. В умовах складної криміногенної ситуації питання про оптимальне правове регулювання профілактики і запобігання правопорушень набуває великого значення. Зважаючи, що профілактичну діяльність здійснює велике коло суб'єктів, які посідають різне положення в соціальній структурі, виконують відмінні функції, застосовуючи різні, часом специфічні заходи і засоби, постає проблема більш чіткого упорядкування і регулювання процесу профілактичної діяльності. Цим обумовлюється актуальність і доцільність наукового дослідження форм і методів профілактичної діяльності, її правового забезпечення. Вирішуючи цю проблему, слід виходити із загального стану правопорядку в країні, враховуючи соціально-економічну і політичну ситуацію. Все це дає підстави стверджувати, що розробка програм запобіжно-профілактичного характеру має здійснюватися на певну довгострокову перспективу, оскільки перетворення, що відбуваються в суспільстві, поряд з позитивними результатами потягли за собою низку різного характеру негативних явищ, які, безперечно, впливають на стан правопорядку, громадської безпеки. Слід більш активно використовувати можливість залучення громадськості до вирішення боротьби з правопорушеннями, вирішення питань, що постали перед</p>

<p>вирішення питань, що постали перед системою адміністративного запобігання.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>системою адміністративного запобігання.</p>
<p>С. 27.</p>	<p>С. 78–79.</p>
<p>З метою підвищення ефективності цієї діяльності потрібно подальше удосконалення її правового забезпечення та регулювання. Тому в законі про профілактику правопорушень треба чітко визначити об'єкти впливу, а також права і обов'язки суб'єктів цієї діяльності, права правопорушників, інших громадян та юридичних осіб. Вирішенню цього завдання буде сприяти проведення цілого комплексу державних заходів, зокрема, завершення судово-правової реформи, удосконалення чинного законодавства. Беручи до уваги, що адміністративне законодавство регулює дуже широку сферу суспільних відносин, на наш погляд, доцільно підтримати тих учених, які пропонують розробку ряду нормативних актів, таких як Кодекс про основи державного управління, Зводу законів, Адміністративно-процесуального кодексу, Кодексу про адміністративні процедури [90].</p> <p>Реформування та удосконалення адміністративного законодавства створить передумови удосконалення правового регулювання діяльності юрисдикційних органів стосовно застосування адміністративно-запобіжних заходів щодо забезпечення громадської безпеки і порядку. На думку дисертанта в адміністративно-процесуальному кодексі мають бути норми, які б регулювали окремі види проваджень, в тому числі провадження щодо застосування запобіжних заходів адміністративного примусу.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>З метою підвищення ефективності цієї діяльності потрібно подальше удосконалення її правового забезпечення та регулювання. Тому в законі про профілактику правопорушень треба чітко визначити об'єкти впливу, а також права і обов'язки суб'єктів цієї діяльності, права правопорушників, інших громадян та юридичних осіб. Вирішенню цього завдання буде сприяти проведення цілого комплексу державних заходів, зокрема, завершення судово-правової реформи, удосконалення чинного законодавства. Беручи до уваги, що адміністративне законодавство регулює дуже широку сферу суспільних відносин, на наш погляд, доцільно підтримати тих учених, які пропонують розробку ряду нормативних актів, таких як Кодекс про основи державного управління, Зводу законів, Адміністративно-процесуального кодексу, Кодексу про адміністративні процедури.¹⁴⁸</p> <p>Реформування та удосконалення адміністративного законодавства створить передумови удосконалення правового регулювання діяльності юрисдикційних органів стосовно застосування адміністративно-запобіжних заходів щодо забезпечення громадської безпеки і порядку. На думку дисертанта в адміністративно-процесуальному кодексі мають бути норми, які б регулювали окремі види проваджень, в тому числі провадження щодо застосування запобіжних заходів адміністративного примусу.</p>
<p>С. 27.</p>	<p>С. 79.</p>
<p>Зміни, що відбуваються в державі і суспільстві, обумовлюють поряд з тими, що існували раніше, впровадження нових за змістом адміністративно-запобіжних заходів, спрямованих на забезпечення стабільності в сфері державного управління. Окремі з існуючих адміністративно-запобіжних заходів можна і потрібно удосконалювати з урахуванням реального стану у суспільстві та державі. Наприклад, більш дієвого ефекту можна чекати від застосування офіційних попереджень про неприпустимість протиправної поведінки в разі, коли це буде відбуватися у присутності представників громадськості у письмовій формі, на встановлених бланках керівником чи заступником керівника правоохоронного органу і діяти у визначений законом термін. Ми погоджуємося з тими, хто вважає, що в цьому попередженні треба зазначити можливі правові наслідки в разі недотримання вимог офіційного попередження.</p> <p>Аналіз практики свідчить про необхідність більш жорстких вимог щодо дотримання законності при застосуванні адміністративно-запобіжних заходів з метою вмілого і оперативного застосування та використання цих заходів кожною посадовою особою, якій таке право надано у відповідності зі службовим станом.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Зміни, що відбуваються в державі і суспільстві, обумовлюють поряд з тими, що існували раніше, впровадження нових за змістом адміністративно-запобіжних заходів, спрямованих на забезпечення правопорядку та громадської безпеки. Окремі з існуючих адміністративно-запобіжних заходів можна і потрібно удосконалювати з урахуванням реального стану у суспільстві та державі. Наприклад, більш дієвого ефекту можна чекати від застосування офіційних попереджень про неприпустимість протиправної поведінки в разі, коли це буде відбуватися у присутності представників громадськості у письмовій формі, на встановлених бланках керівником чи заступником керівника правоохоронного органу і діяти у визначений законом термін. Ми погоджуємося з тими, хто вважає, що в цьому попередженні треба зазначити можливі правові наслідки в разі недотримання вимог офіційного попередження. Надання додаткових можливостей міліції і службам ДАІ з профілактики та попередження правопорушень, має покладати на них і додаткову відповідальність, особливо щодо дотримання законності, охорони прав і свобод людини і громадянина.</p> <p>Аналіз практики свідчить про необхідність більш жорстких вимог щодо дотримання законності при застосуванні адміністративно-запобіжних заходів з метою вмілого і оперативного застосування та використання цих заходів кожним співробітником правоохоронних органів, якому таке право надано у</p>

Плагіат.	відповідності зі службовим статусом.
С. 27–28.	С. 80.
<p>За умови успішної реалізації комплексу адміністративно-запобіжних заходів юрисдикційними органами може бути стабілізована система у сфері державного управління.</p> <p>Перехід держави до ринкових відносин в економіці, поділ державної влади на три гілки, реформування і вдосконалення відносин між людиною, громадянином і державою суттєво впливає на зміст, форми та засоби державного управління та його адміністративно-правового оформлення. Раніше спрямування адміністративного права було орієнтовано на апарат чиновників державного управління, зараз відбувається певна переорієнтація. Конституція закріпила, що основною соціальною цінністю для держави є людина, а тому в сучасних умовах досить важливим напрямком адміністративно-правового регулювання стають суспільні відносини, що виникають між особою, суспільством, державою і громадянином. Метою адміністративно-правового регулювання в сучасних умовах є закріплення і регламентація таких взаємовідносин громадян, якими реально б гарантувалися додержання й охорона належних людині прав і свобод та ефективний їх захист.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>За умови успішної реалізації комплексу адміністративно-запобіжних заходів юрисдикційними органами може бути стабілізована система у сфері громадської безпеки та правопорядку.</p> <p>Перехід держави до ринкових відносин в економіці, поділ державної влади на три гілки, реформування і вдосконалення відносин між людиною, громадянином і державою суттєво впливає на зміст, форми та засоби державного управління та його адміністративно-правового оформлення. Раніше спрямування адміністративного права було орієнтовано на апарат чиновників державного управління, зараз відбувається певна переорієнтація. Конституція закріпила, що основною соціальною цінністю для держави є людина, а тому в сучасних умовах досить важливим напрямком адміністративно-правового регулювання стають суспільні відносини, що виникають між особою, суспільством, державою і громадянином. Метою адміністративно-правового регулювання в сучасних умовах є закріплення і регламентація таких взаємовідносин громадян, якими реально б гарантувалися додержання й охорона належних людині прав і свобод та ефективний їх захист.</p>
С. 28.	С. 80.
<p>Закон України "Про прокуратуру" (п.3 ст.20) надає право прокурору або його заступнику, здійснюючи перевірку законності застосування відповідними органами та посадовими особами заходів впливу за адміністративні правопорушення, розпочинати провадження щодо адміністративних правопорушень, ухвалюючи при цьому постанови, які направляються до органів, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення (ст.250 КУпАП). Практика засвідчує, що притягнення до адміністративної відповідальності за ініціативою прокурора є ефективним заходом усунення та попередження порушень законності, тому ці повноваження прокурори мають використовувати більш повною мірою. Є певні проблеми стосовно застосування та виконання постанов про накладення штрафу. Деякою мірою це пояснюється неналежним відношенням до виконання наданих повноважень, недосконалістю адміністративного законодавства, значною кількістю посадових осіб та органів, уповноважених накладати штрафи, та інші адміністративні стягнення. В скрутних фінансово-економічних умовах виконавчі органи всіляко намагаються "латати" дірки в бюджетах за рахунок штрафів.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Закон України "Про прокуратуру" (П.3. ст.20) надає право прокурору або його заступнику, здійснюючи перевірку законності застосування відповідними органами та посадовими особами заходів впливу за адміністративні правопорушення, розпочинати провадження щодо адміністративних правопорушень, ухвалюючи при цьому постанови, які направляються до органів, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення (ст.250 КУпАП). Практика засвідчує, що притягнення до адміністративної відповідальності за ініціативою прокурора є ефективним заходом усунення та попередження порушень законності, тому ці повноваження прокурори мають використовувати більш повною мірою. Є певні проблеми стосовно застосування та виконання постанов про накладення штрафу. Деякою мірою це пояснюється неналежним відношенням до виконання наданих повноважень, недосконалістю адміністративного законодавства, значною кількістю посадових осіб та органів, уповноважених накладати штрафи, та інші адміністративні стягнення. В скрутних фінансово-економічних умовах виконавчі органи всіляко намагаються "латати" дірки в бюджетах за рахунок штрафів.</p>
С. 28–29.	С. 81.
<p>Ще в серпні 1996 р. Кабінет Міністрів України вніс до Верховної Ради України проект Закону "Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення адміністративної відповідальності у вигляді штрафу", в якому передбачалось 267 позицій підвищення розмірів штрафів. В часи ж існування СРСР було законо-</p>	<p>Ще в серпні 1996 р. Кабінет Міністрів України вніс до Верховної Ради України проект Закону "Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення адміністративної відповідальності у вигляді штрафу", в якому передбачалось 267 позицій підвищення розмірів штрафів. В часи ж існування СРСР було законо-</p>

<p>давче закріплено політику щодо обмеження штрафів та визначено їх максимальні розміри.</p> <p>Відомо, що про вчинення адміністративного правопорушення складається протокол уповноваженою на те посадовою особою або представником громадської організації чи органом громадського самоврядування. Протокол не складається у випадках, коли відповідно до закону штраф накладається і стягується, а попередження фіксується на місці вчинення правопорушення (ст.258). На користь необхідності складання протоколу про адміністративні правопорушення у всіх випадках говорить те, що у відповідності до Закону України "Про прокуратуру" (ст.ст. 24, 25) прокурор, вносячи мотивовану постанову, тільки порушує провадження про адміністративне правопорушення, при цьому він не зобов'язаний у постанові відображати вимоги, передбачені ст. 256 КУпАП. Так, чинне законодавство не вимагає від прокурора (чи його заступника) після винесення постанови про провадження про адміністративне правопорушення, ознайомити з нею осіб, які здійснили дане адміністративне правопорушення, за наявності свідків та потерпілих вимагати їх підписів, додавати пояснення та зауваження, роз'яснювати порушнику права та обов'язки, передбачені ст.268 КУпАП. Тут ми погоджуємося з думкою Р.С.Алімова, який вважає, що у протилежному випадку ця постанова прокурора нічим не відрізнялася б від звичайного протоколу про адміністративне правопорушення, а прокурор (або його заступник) - від представника, наприклад, громадськості, якому згідно зі ст. 254 КУпАП надано право складати протокол про адміністративне правопорушення [15].</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>давче закріплено політику щодо обмеження штрафів та визначено їх максимальні розміри.</p> <p>Відомо, що про вчинення адміністративного правопорушення складається протокол уповноваженою на те посадовою особою або представником громадської організації чи органом громадської самодіяльності. Протокол не складається у випадках, коли відповідно до закону штраф накладається і стягується, а попередження фіксується на місці вчинення правопорушення (ст.258). На користь необхідності складання протоколу про адміністративні правопорушення у всіх випадках говорить те, що у відповідності до Закону України "Про прокуратуру" (ст.ст. 24, 25) прокурор, вносячи мотивовану постанову, тільки порушує провадження про адміністративне правопорушення, при цьому він не зобов'язаний у постанові відображати вимоги, передбачені ст. 256 КУпАП. Так, чинне законодавство не вимагає від прокурора (чи його заступника) після винесення постанови про провадження про адміністративне правопорушення, ознайомити з нею осіб, які здійснили дане адміністративне правопорушення, за наявності свідків та потерпілих вимагати їх підписів, додавати пояснення та зауваження, роз'яснювати порушнику права та обов'язки, передбачені ст.268 КУпАП. Тут ми погоджуємося з думкою Р.С.Алімова, який вважає, що у протилежному випадку ця постанова прокурора нічим не відрізнялася б від звичайного протоколу про адміністративне правопорушення, а прокурор (або його заступник) – від представника, наприклад, громадськості, якому згідно зі ст. 254 КУпАП надано право складати протокол про адміністративне правопорушення¹⁴⁹.</p>
<p>С. 29.</p>	<p>С. 81–82.</p>
<p>Мета винесеної прокурором постанови зводиться до ініціювання процедури притягнення особи, до адміністративної відповідальності яка, на думку прокурора, скоїла правопорушення. Вирішення питання по суті: притягувати чи не притягувати цю особу до відповідальності, який вид та захід стягнень до неї застосувати, законом віднесено до компетенції уповноваженого на те органу або посадової особи. Але і за цих обставин на прокурора (чи його заступника) закон покладає обов'язок забезпечити законність та обґрунтованість прийнятого за його постановою рішення.</p> <p>Постанова прокурора про порушення провадження про адміністративне правопорушення не тільки за назвою, а і за формою, своєю правовою природою відрізняється від постанови осіб, уповноважених притягати правопорушників до адміністративної відповідальності. Ще більш суттєвою є різниця між нею та протоколом про скоєння адміністративного правопорушення. Вона не містить необхідних перелічених у ст.256 КУпАП, для протоколу чи постанови про адміністративні правопорушення, реквізити. На нашу думку, щоб не допускалися суттєві порушення прав громадян, які притягаються до адміністративної відповідальності на підставі постанови прокурора, не обмежувалися передбачені законом права громадян на захист, при притягненні їх до адміністративної відповідальності, прокурором має складатися протокол про адміністративне правопорушення у відповідності з вимогами ст.ст.256, 268 КУпАП. Мають місце випадки,</p>	<p>Мета винесеної прокурором постанови зводиться до ініціювання процедури притягнення особи, до адміністративної відповідальності яка, на думку прокурора, скоїла правопорушення. Вирішення питання по суті – притягувати чи не притягувати цю особу до відповідальності, який вид та міру стягнень до неї застосувати, законом віднесено до компетенції уповноваженого на те органу або посадової особи. Але і за цих обставин на прокурора (чи його заступника) закон покладає обов'язок забезпечити законність та обґрунтованість прийнятого за його постановою рішення.</p> <p>Постанова прокурора про порушення провадження про адміністративне правопорушення не тільки за назвою, а і за формою, своєю правовою природою відрізняється від постанови осіб, уповноважених притягати правопорушників до адміністративної відповідальності. Ще більш суттєвою є різниця між нею та протоколом про скоєння адміністративного правопорушення. Вона не містить необхідних перелічених у ст.256 КУпАП, для протоколу чи постанови про адміністративні правопорушення, реквізити. На думку автора, щоб не допускалися суттєві порушення прав громадян, які притягаються до адміністративної відповідальності на підставі постанови прокурора, не обмежувалися передбачені законом права громадян на захист, при притягненні їх до адміністративної відповідальності, прокурором має складатися протокол про адміністративне правопорушення у відповідності з вимогами ст.ст.256, 268 КУпАП. Мають місце випадки,</p>

<p>коли уповноважені особи (органи), що отримали постанову прокурора, не знають як правильно її розглянути, змушені повертати прокурору для оформлення матеріалів згідно з вимогами ст. 256 КУпАП.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>коли уповноважені особи (органи), що отримали постанову прокурора, не знають як правильно її розглянути, змушені повертати прокурору для оформлення матеріалів згідно з вимогами ст. 256 КУпАП.</p>
<p>С. 29–30.</p>	<p>С. 82.</p>
<p>Нерідко таке "листування" призводить до того, що правопорушнику вдається в зв'язку з тим, що минув передбачений двомісячний термін накладення адміністративного стягнення, уникнути відповідальності. Вирішення згаданих "неузгодженостей" має, на нашу думку, бути зроблено в Кодексі України про адміністративні правопорушення. В ньому доцільно передбачити:</p> <p>- що постанова прокурора про порушення провадження про адміністративне правопорушення має бути розглянута в 10-денний термін. В постанові необхідно відобразити всі елементи обов'язкові для протоколу про адміністративне правопорушення, забезпечити своєчасність притягнення правопорушника до адміністративної відповідальності з дотриманням правил, що забезпечують право особи на захист;</p> <p>- що орган (посадова особа), яким направлена постанова прокурора про порушення адміністративного провадження, повинні повідомляти прокурора про місце та час розгляду адміністративної справи, а також надіслати прокурору у 5-денний термін письмове повідомлення про результати розгляду;</p> <p>- копія всіх матеріалів по справі про адміністративне правопорушення може бути отримана правопорушником, потерпілим, чи адвокатом. Це зміцнить гарантії прав учасників адміністративного провадження.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Нерідко таке "листування" призводить до того, що правопорушнику вдається в зв'язку з тим, що минув передбачений двомісячний термін накладення адміністративного стягнення, уникнути відповідальності. Вирішення згаданих "неузгодженостей" має, на нашу думку, бути зроблено в Кодексі України про адміністративні правопорушення. В ньому доцільно передбачити:</p> <p>-що постанова прокурора про порушення провадження про адміністративне правопорушення має бути розглянута в 10-денний термін. В постанові необхідно відобразити всі елементи обов'язкові для протоколу про адміністративне правопорушення, забезпечити своєчасність притягнення правопорушника до адміністративної відповідальності з дотриманням правил, що забезпечують право особи на захист;</p> <p>-що орган (посадова особа), яким направлена постанова прокурора про порушення адміністративного провадження, повинні повідомляти прокурора про місце та час розгляду адміністративної справи, а також надіслати прокурору у 5-денний термін письмове повідомлення про результати розгляду;</p> <p>-копія всіх матеріалів по справі про адміністративне правопорушення може бути отримана правопорушником, потерпілим, чи адвокатом. Це зміцнить гарантії прав учасників адміністративного провадження.</p>
<p>С. 30.</p>	<p>С. 37.</p>
<p>Виходячи з дослідження проведеного в першому розділі можна стверджувати наступне:</p> <p>1. Для того, щоб застосувати положення КУпАП до діянь передбачених іншими законами необхідно, на нашу думку, мати законодавче визначення адміністративної відповідальності, яке б відображало сутність цього правового явища, містило в собі необхідні і достатні класифікаційні ознаки, що позитивно впливатиме на додержання прав особи, рівень законності при реалізації певних приписів.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>... Таким чином, для того, щоб застосувати положення КУпАП до діянь передбачених іншими законами, необхідно, на думку автора, мати законодавче визначення адміністративної відповідальності, яке б відображало сутність цього правового явища, містило в собі необхідні і достатні класифікаційні ознаки, що позитивно впливатиме на додержання прав особи, рівень законності при реалізації певних приписів.</p>
<p>С. 30.</p>	<p>С. 40–41.</p>
<p>3. На наш погляд, система норм, які регулюють відносини адміністративної відповідальності незважаючи на часті зміни, що вносяться до Кодексу України про адміністративні правопорушення, не відповідає потребам побудови демократичної, правової держави. Використання системного підходу дає можливість зберегти та розвинути принцип цілісності у вивченні адміністративної відповідальності, як особливого виду юридичної відповідальності,</p>	<p>Адже у концепції реформи адміністративного права України наголошується, що система норм, які регулюють відносини адміністративної відповідальності, незважаючи на часті зміни, що вносяться до Кодексу України про адміністративні правопорушення, не відповідає потребам побудови демократичної, правової держави. Використання системного підходу дає можливість зберегти та розвинути принцип цілісності у вивченні адміністративної відповідальності, як особливого виду юридичної від-</p>

<p>яка в свою чергу є особливим видом соціальної відповідальності, що створюють єдину систему. Такий підхід дає змогу розглядати адміністративну відповідальність по-перше, як певну частину цієї системи, а також зв'язки, відносини, що виникають між ними, по-друге, аналізувати внутрішню структуру та елементи адміністративної відповідальності.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>повідальності, яка в свою чергу є особливим видом соціальної відповідальності, що створюють єдину систему. Такий підхід дає змогу розглядати адміністративну відповідальність, по-перше, як певну частину цієї системи, а також зв'язки, відносини, що виникають між ними, по-друге, аналізувати внутрішню структуру та елементи адміністративної відповідальності.</p>
<p>С. 31.</p>	<p>С. 76.</p>
<p>5. Ефективності вирішення проблеми попередження адміністративних правопорушень у сфері державного управління міг би сприяти опрацьований та прийнятий Верховною Радою України Закон "Про профілактику правопорушень", в якому має бути наведений перелік органів, які повинні займатися профілактикою правопорушень, їх повноваження, визначені шляхи розвитку матеріально-фінансової бази профілактики і попередження правопорушень, тому що без належного фінансування вирішувати проблеми профілактики і попередження правопорушень неможливо.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>... Ефективності вирішення проблеми попередження адміністративних правопорушень міг би сприяти опрацьований та прийнятий Верховною Радою України Закон "Про профілактику правопорушень", в якому має бути наведений перелік органів, які повинні займатися профілактикою правопорушень, їх повноваження, визначені шляхи розвитку матеріально-фінансової бази профілактики і попередження правопорушень, тому що без належного фінансування вирішувати проблеми профілактики і попередження правопорушень неможливо.</p>
<p>С. 106.</p>	<p>С. 102.</p>
<p>Законність накладення адміністративних стягнень у сфері державного управління привертає все більше уваги дослідників, оскільки все частіше держава в особі уповноважених суб'єктів застосовує їх до громадян та посадових осіб (особливо адміністративні штрафи). Реалізація конституційних принципів і засобів захисту прав громадян і посадових осіб, які є учасниками адміністративних правовідносин, вимагає застосування різноманітних форм нагляду і контролю з метою виключення порушень в діяльності державних органів (посадових осіб), забезпечення законності в сфері виконавчої влади.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Законність накладення адміністративних стягнень у сфері державного управління привертає все більше уваги дослідників, оскільки все частіше держава в особі уповноважених суб'єктів застосовує їх до громадян та посадових осіб (особливо адміністративні штрафи). Реалізація конституційних принципів і засобів захисту прав громадян і посадових осіб, які є учасниками адміністративних правовідносин, вимагає застосування різноманітних форм нагляду і контролю з метою виключення порушень в діяльності державних органів (посадових осіб), забезпечення законності в сфері виконавчої влади.</p>
<p>С. 109.</p>	<p>С. 37.</p>
<p style="text-align: center;">ВИСНОВКИ</p> <p>У відповідності до поставленої мети та сформульованих завдань, на основі проведеного дослідження можна зробити наступні висновки:</p> <p>1. Для того, щоб застосувати положення КУпАП до діянь передбачених іншими законами необхідно, на нашу думку, мати законодавче визначення адміністративної відповідальності, яке б відображало сутність цього правового явища, містило в собі необхідні і достатні класифікаційні ознаки, що позитивно впливатиме на дотримання прав особи, рівень законності при реалізації певних приписів.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>... Таким чином, для того, щоб застосувати положення КУпАП до діянь передбачених іншими законами, необхідно, на думку автора, мати законодавче визначення адміністративної відповідальності, яке б відображало сутність цього правового явища, містило в собі необхідні і достатні класифікаційні ознаки, що позитивно впливатиме на дотримання прав особи, рівень законності при реалізації певних приписів. Незважаючи на великий інтерес науковців до цієї проблеми, вона до цих пір все ще не вирішена.</p>
<p>С. 109.</p>	<p>С. 40-41.</p>
<p style="text-align: center;">ВИСНОВКИ</p> <p>...</p> <p>3. На наш погляд, система норм, які регулюють відносини адміністративної відповідальності не-</p>	<p>Адже у концепції реформи адміністративного права України наголошується, що система норм, які регулюють відносини адміністративної відповідальності, незважаючи на часті зміни, що вносяться до</p>

	<p>зважаючи на часті зміни, що вносяться до Кодексу України про адміністративні правопорушення, не відповідає потребам побудови демократичної, правової держави. Використання системного підходу дає можливість зберегти та розвинути принцип цілісності у вивченні адміністративної відповідальності, як особливого виду юридичної відповідальності, яка в свою чергу є особливим видом соціальної відповідальності, що створюють єдину систему. Такий підхід дає змогу розглядати адміністративну відповідальність по-перше, як певну частину цієї системи, а також зв'язки, відносини, що виникають між ними, по-друге, аналізувати внутрішню структуру та елементи адміністративної відповідальності.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Кодексу України про адміністративні правопорушення, не відповідає потребам побудови демократичної, правової держави. Використання системного підходу дає можливість зберегти та розвинути принцип цілісності у вивченні адміністративної відповідальності, як особливого виду юридичної відповідальності, яка в свою чергу є особливим видом соціальної відповідальності, що створюють єдину систему. Такий підхід дає змогу розглядати адміністративну відповідальність, по-перше, як певну частину цієї системи, а також зв'язки, відносини, що виникають між ними, по-друге, аналізувати внутрішню структуру та елементи адміністративної відповідальності.</p>
С. 110.		С. 76.
	<p style="text-align: center;">(ВИСНОВКИ)</p> <p>5.Ефективності вирішення проблеми попередження адміністративних правопорушень міг би сприяти опрацьований та прийнятий Верховною Радою України закон «Про профілактику правопорушень», в якому має бути наведений перелік органів, які повинні займатися профілактикою правопорушень, їх повноваження, визначені шляхи розвитку матеріально-фінансової бази профілактики і попередження правопорушень, тому що без належного фінансування вирішувати проблеми профілактики і попередження правопорушень неможливо.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>... Ефективності вирішення проблеми попередження адміністративних правопорушень міг би сприяти опрацьований та прийнятий Верховною Радою України Закон “Про профілактику правопорушень”, в якому має бути наведений перелік органів, які повинні займатися профілактикою правопорушень, їх повноваження, визначені шляхи розвитку матеріально-фінансової бази профілактики і попередження правопорушень, тому що без належного фінансування вирішувати проблеми профілактики і попередження правопорушень неможливо.</p>
2	<p style="text-align: center;">Матіос А. В. Адміністративна відповідальність посадових осіб у сфері державного управління. Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2006. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0406U001991)</p> <p>Нумерація сторінок дана по файлу pdf.</p>	<p style="text-align: center;">Лошицький М. В. Адміністративно-правові відносини в сфері охорони громадського порядку. Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2002. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0402U001692)</p> <p>Нумерація сторінок дана по файлу pdf.</p>
С. 3.		С. 3.
	<p>Актуальність теми дослідження. Україна від перших років незалежності прагне рухатися шляхом побудови правової держави та створення якісного нового суспільства, в якому мають забезпечуватися пріоритети загальнолюдських цінностей. Вона з кожним роком наполегливіше претендує на визнання її іншими державами світу цивілізованою країною, яка прямує у своєму розвитку шляхами забезпечення неухильного дотримання прав людини і верховенства права.</p>	<p>Актуальність теми дослідження. Україна стоїть на шляху побудови правової держави та створення якісного нового суспільства, в якому забезпечуються пріоритети загальнолюдських цінностей. Тобто, вона претендує на визнання її іншими державами світу цивілізованою країною, яка іде у своєму розвитку шляхами пріоритетності прав людини і верховенства закону.</p>
С. 3–4.		С. 4.
	<p>Слід зазначити, що ця проблема ще не стала предметом розгорнутих наукових досліджень, особливо вимог до посадової особи в сфері державного управління як спеціального суб'єкта адміністративної відповідальності, коли сьгоднішні стандарти відносно ролі, місця та характеру діяльності державного службовця вийшли далеко за межі тих уявлень, які склалися впродовж десятиліть в умовах жорсткого адміністрування та централізації за радянських часів.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Слід зазначити, що ця проблема ще не стала предметом розгорнутих наукових досліджень, особливо щодо вивчення адміністративно-правових відносин в сфері охорони громадського порядку, коли сьгоднішні стандарти відносно ролі, місця та характеру діяльності міліції вийшли далеко за межі тих уявлень, які склалися впродовж десятиліть в умовах жорсткого адміністрування та централізації за радянських часів.</p>

	Плагіат.	
	С. 31.	С. 98.
	<p>(Висновки першого розділу)</p> <p>4. Управлінські відносини є одним з перших елементів структури суспільства, а соціальне управління, в свою чергу, не може бути відокремлене від соціального (громадського) порядку, на створення якого воно спрямоване. Таким чином, попередження правопорушень в сфері державного управління має суттєве значення для зміцнення громадського порядку, а стабільний громадський порядок, в свою чергу, забезпечує ефективне державне управління.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>(Висновки дисертації)</p> <p>2. Управлінські відносини є одним з перших елементів структури суспільства, а соціальне управління, в свою чергу, не може бути відокремлене від соціального (громадського) порядку, на створення якого воно спрямоване. Таким чином, забезпечення громадського порядку вимагає не лише охорони, а й управління, тому адміністративне право регулює суспільні відносини у двох сферах соціальної дійсності: управлінській та поліцейській. Тобто адміністративне право регламентує певні галузі державної діяльності та упорядковує відносини, які витікають із цієї діяльності.</p>
	С. 32.	С. 9–10.
	<p>Доктор юридичних наук В. Авер'янов у роботі «Адміністративне право: доктринальні аспекти реформування» зазначив, що адміністративне право є класичним зразком галузі публічного права. Як і конституційне право, право адміністративне опосередковує функції публічної влади в державі [2]. Отже, існування адміністративного права – це необхідна умова і засіб реалізації норм Конституції в найважливішій сфері функціонування публічної влади – сфері виконання законів та інших правових актів держави.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>На цій підставі можна стверджувати, що існування адміністративного права – це необхідна умова і засіб реалізації Конституції в найважливішій сфері функціонування публічної влади – сфері виконання законів та інших правових актів держави.</p>
	С. 34.	С. 62–63.
	<p>В античний час та в середні віки при феодалізмі життя людей в основному протікало в селах та невеликих містах, де всі добре знали одне одного і, де проблема громадського порядку в контексті захисту життя, здоров'я, власності та честі не була актуальною. Сільська та міська общини своїми силами виконували функції поліції. Так община уважно спостерігала за всіма прибулими та тими своїми членами, які були схильні до скоєння правопорушень та різноманітних ексцесів. До тих, хто переступав закони і порушував громадський порядок, суспільство ставилось досить суворо та піддавало жорсткій кримінальній репресії. В подальшому, на початку XIX ст., французький мислитель Жозеф де Местр скаже, що в середньовічній Європі людей виховували два персонажі – кат і священик.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>... В античний час та в середні віки при феодалізмі життя людей в основному протікало в селах та невеликих містах, де всі добре знали одне одного і де проблема громадського порядку в контексті захисту життя, здоров'я, власності та честі не була актуальною. Сільська та міська громади своїми силами виконували функції поліції. Так громада уважно спостерігала за всіма прибулими та тими своїми членами, які були схильні до скоєння правопорушень та різноманітних ексцесів. До тих, хто переступав закони і порушував громадський порядок, суспільство ставилось досить суворо та піддавало жорсткій кримінальній репресії, яка включала відсікання голови, руки, спалення, урізання язика (тим, хто богохулив, сквернословив) і т.ін. Як наслідок, на початку XIX століття французький мислитель Жозеф де Местр скаже, що в середньовічній Європі людей виховували два персонажі – ката і священика [173. – с.87].</p>
	С. 34.	С. 49.
	<p>На зміну середнім вікам з їх дикими нравами та вогнищами інквізиції прийшла епоха Відродження, за часів якої почався інтенсивний розвиток культури, економіки та з'явилися великі міста, такі як Париж, Лондон, Ліон, Венеція, Кельн і т. д. Ріст великих міст призводив до росту злочинності, що постійно загрожувало громадському порядку. Центральна влада, яка в XVII-XVIII ст. Постійно зміцнювалась і перетворювалась в абсолютну у Фран-</p>	<p>Але життя йшло вперед. На зміну середнім вікам з їхніми хрестовими походами, вогнищами інквізиції та лобним місцем в кожному великому населеному пункті прийшла епоха Відродження, яка відрізнялась інтенсивним розвитком культури та економічних відносин, виникненням великої кількості міст, таких як Париж, Лондон, Венеція, Ліон, Кельн, Москва. <...> ... що, звичайно, збільшувало рівень злочинності, постійно загрожувало громад-</p>

<p>ції, Швеції, Прусії та Російській імперії (в складі якої знаходилась Україна), реагує на нову ситуацію в містах створенням єдиного поліцейського простору та спеціального апарату, який повинен був оперативнo та на професіoнальному рівні здійснювати боротьбу зі злочинністю та охороняти громадський порядок.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Чужий текст перероблено. Плагіат.</p>	<p>ському порядку та псувало соціальний ландшафт.</p> <p>Тому центральна влада, яка в XVII-XVIII століттях постійно посилювалась та перетворювалась в абсолютну у Франції, Швеції, Прусії та Росії, реагує на нову ситуацію в містах створенням єдиного поліцейського простору та спеціального апарату, покликаногo оперативнo і професіoнально здійснювати боротьбу зі злочинністю та охороняти в містах громадський порядок.</p>
<p>С. 35.</p>	<p>С. 51.</p>
<p>Проте приблизно з 20-х років XIX століття внаслідок становлення в більшості країн Західної Європи конституційних форм правління та виділення на основі розподілу влад виконавчої гілки державної влади поле суспільних відносин, що регулюються поліцейським правом, різко розширюється. Відносини в сфері державного управління стають більш складними. Поліцейське право для регламентації цих відносин виявилось вузькою галуззю права, і до того ж воно мало непривабну репутацію захисника абсолютистської або поліцейської держави.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Чужий текст перероблено. Плагіат.</p>	<p>Проте приблизно в 20-х роках XIX століття внаслідок встановлення в більшості країн Західної Європи конституційних форм правління та виділення, на основі поділу влад, виконавчої гілки державної влади, поле адміністративно-правових відносин різко розширюється. Виникають відносини в сфері державного управління. Поліцейське право для регламентації цих відносин виявилось вузькою галуззю права. До того ж воно мало непривабливу репутацію захисника абсолютистської держави, яка отримала потім назву поліцейської.</p>
<p>С. 109–110.</p>	<p>С. 98.</p>
<p style="text-align: center;">ВИСНОВКИ</p> <p>...</p> <p>4. Управлінські відносини є одним з перших елементів структури суспільства, а соціальне управління, в свою чергу, не може бути відокремлене від соціального (громадського) порядку, на створення якого воно спрямоване. Таким чином, попередження правопорушень у сфері державного управління має суттєве значення для зміцнення громадського порядку, а стабільний громадський порядок, у свою чергу, забезпечує ефективне державне управління.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p style="text-align: center;">(Висновки дисертації)</p> <p>2. Управлінські відносини є одним з перших елементів структури суспільства, а соціальне управління, в свою чергу, не може бути відокремлене від соціального (громадського) порядку, на створення якого воно спрямоване. Таким чином, забезпечення громадського порядку вимагає не лише охорони, а й управління, тому адміністративне право регулює суспільні відносини у двох сферах соціальної дійсності: управлінській та поліцейській. Тобто адміністративне право регламентує певні галузі державної діяльності та упорядковує відносини, які витікають із цієї діяльності.</p>
<p>3</p> <p style="text-align: center;">Матіос А. В.</p> <p style="text-align: center;">Адміністративна відповідальність посадових осіб у сфері державного управління.</p> <p style="text-align: center;">Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2006. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0406U001991)</p> <p>Нумерація сторінок дана по файлу pdf.</p>	<p style="text-align: center;">Янюк Н. В.</p> <p style="text-align: center;">Адміністративно-правовий статус посадової особи.</p> <p style="text-align: center;">Дис. ... канд. юридичних наук. – Львів, 2002. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0403U000422)</p>
<p>С. 42–43.</p>	<p>С. 20.</p>
<p>Важливість сфери державного управління для суспільства зумовлює його необхідність охорони державою різними заходами. В свою чергу, важливе значення для будь-якого виду соціального управління, а у першу чергу державного, має наявність професійно підготовлених суб'єктів, які виступають "виразниками функцій управління" [83, с.180] відповідної соціальної організації і служать її інтересам. Таким чином, управління визначає зміст служби, яка й забезпечує здійснення функцій управління. Визначити організаційно-правове становище суб'єкта управління в цілому, і посадової особи зокрема, можна шляхом дослідження змісту та ознак служби, як одного з видів трудової діяльності людини.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із</p>	<p>Важливе значення для будь-якого виду соціального управління, а у першу чергу державного, має наявність професійно підготовлених суб'єктів, які виступають "виразниками функцій управління" [41, с.180] відповідної соціальної організації і служать її інтересам. Таким чином, управління визначає зміст служби, яка й забезпечує здійснення функцій управління. Визначити організаційно-правове становище суб'єкта управління в цілому, і посадової особи зокрема, можна шляхом дослідження змісту та ознак служби, як одного з видів трудової діяльності людини.</p>

<p>готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	
<p>С. 44.</p>	<p>С. 48.</p>
<p>Особливе місце в категорії працівників належить державним службовцям органів виконавчої влади, від дій яких значною мірою залежить реалізація конституційних прав та інтересів громадян. І хоча на сьогодні в органах державної влади існує величезна армія державних службовців, проте чіткої та єдиної нормативної регламентації їх правового статусу не існує. Тому, на наш погляд, існує нагальна проблема визначення поняття посадової особи та її правового статусу в науці адміністративного права. Звичайно, що така проблема не могла виявитись поза увагою науковців, тому вже існує значний здобуток у дослідженні поняття посадової особи представниками науки адміністративного права. Досліджуючи природу державно-службових відносин, адміністративісти завжди наголошували на особливостях статусу посадової особи як учасника цих відносин.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Доказом плагіату є пропуск слова «зроблено». Плагіат.</p>	<p>Проблема визначення поняття посадової особи і її правового статусу є одним з актуальних завдань вітчизняної юридичної науки. Значний внесок у дослідженні поняття зроблено представниками науки адміністративного права. Досліджуючи природу державно-службових відносин, адміністративісти завжди наголошували на особливостях статусу посадової особи як учасника цих відносин.</p>
<p>С. 44.</p>	<p>С. 10.</p>
<p>Інтерес науковців до поняття посадової особи та її правового статусу виникав постійно. Це зумовлювалося причинами різного характеру, але основною із них була необхідність визначення суб'єктів державно-службових відносин. В свою чергу такий інтерес зумовив існування широкого спектру різних підходів щодо поняття посадової особи. У загальноправовій науці виділяють два протилежні підходи у тлумаченні поняття "посадова особа" – широкий і вузький [176, с.13]. Найбільш чітко вираження вони знайшли у науках адміністративного та кримінального права.</p> <p>Об'єктивні обставини зумовили той фактор, що дослідження у кримінально-правовій науці переважали у вивченні даної проблематики. Це було пов'язано з особливістю кримінальної відповідальності у сфері службової діяльності, а також особливостями розвитку галузі адміністративного права. Кримінальне право розглядає посадову особу як суб'єкт, протиправні дії якого носять підвищену суспільну небезпеку [101].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням [176, с.13]. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Існування різних підходів щодо поняття посадової особи, спроби правової регламентації елементів її правового статусу дають підстави стверджувати про історію розвитку цієї проблематики. У загальноправовій науці виділяють два протилежні підходи у тлумаченні поняття "посадова особа" – широкий і вузький [1, с.13]. Найбільш чітко вираження вони знайшли у науках адміністративного та кримінального права.</p> <p>Тривалий час дослідження у кримінально-правовій науці переважали у вивченні даної проблематики. Це було пов'язано з особливістю кримінальної відповідальності у сфері службової діяльності. Кримінальне право виходить із широкого розуміння поняття "посадова особа" і розглядає посадову особу як суб'єкта, протиправні дії якого носять підвищену суспільну небезпеку. Це мало значний вплив на розвиток інституту адміністративної відповідальності посадових осіб.</p>
<p>С. 44–45.</p>	<p>С. 10–11.</p>
<p>Аналіз кримінально-правових та адміністративно-правових джерел дає підстави стверджувати, що на відміну від кримінально-правового підходу, основна увага представників адміністративно-правової науки сконцентрована на особливостях правового статусу посадової особи як учасника управлінських відносин [65, с.11-12]. Дослідження змісту поняття посадової особи в адміністративному праві відбувалися у межах державної служби, внаслідок чого посадовими особами визнавалися лише державні службовці державних органів та їх апарату.</p>	<p>На відміну від такого підходу, основна увага представників адміністративно-правової науки сконцентрована на особливостях правового статусу посадової особи як учасника управлінських відносин [2, с.11-12]. Дослідження змісту поняття посадової особи в адміністративному праві відбувалися у межах державної служби, внаслідок чого посадовими особами визнавалися лише державні службовці державних органів та їх апарату.</p>

<p>Таким чином, як стверджують деякі науковці, відсутність єдиного підходу у визначенні поняття значно утруднює практику реалізації законодавства і викликає гострі дискусії у правовій науці [195]. Тому вбачається за необхідне здійснити дослідження основних етапів розвитку змісту статусу посадової особи та визначити генезис цього поняття. Такий напрям дозволить визначити нормативно-правову регламентацію правового статусу посадової особи в сфері державного управління на всіх етапах розвитку державності в Україні.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням [65, с.11-12]. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Таким чином, відсутність єдиного підходу у визначенні поняття значно утруднює практику реалізації законодавства і викликає гострі дискусії у правовій науці. З метою вирішення цієї проблеми доцільно розглянути основні етапи дослідження поняття та змісту статусу посадової особи та їх нормативно-правову регламентацію на кожному етапі. На основі цього можна визначити перспективи правового регулювання службових відносин в цілому.</p>
<p>С. 45.</p>	<p>С. 11.</p>
<p>Правовою основою формування державної служби XVIII століття стали акти Петра I, зокрема "Табель про ранги" (4 лютого 1722 р.), який привів у систему й уніфікував усі чини імперії у трьох основних сферах службової діяльності: сухопутній, військово-морській і цивільній службі. Прийняті акти встановлювали вимоги та порядок прийняття і просування по службі, принципи взаємовідносин по службі, визначали коло обов'язків службовців кожного рангу [135, с.434-474]. Ці акти поширювали дію і на територію України, що входила до складу Російської імперії. Деякі положення Петровського табеля діяли і на початку XX століття і були скасовані після Жовтневої революції 1917 року, одночасно із ліквідацією старого чиновницького апарату та розбудови нової системи державного управління.</p> <p>Відповідно до зазначених вище нормативних документів кримінальне законодавство визнавало суб'єктом посадових злочинів всіх службовців, які у силу своєї посади вступали у державно-управлінські відносини [37, с.74-82]. Згідно такої позиції, єдиною визначальною ознакою посадової особи було заміщення посади у державному органі, що виступало підставою виникнення державно-управлінських відносин. Це не дозволяло розкрити зміст поняття посадової особи і провести розмежування з іншими службовцями.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Правовою основою формування державної служби XVIII століття стали акти Петра I, зокрема "Табель про ранги" (4 лютого 1722 р.), який привів у систему й уніфікував усі чини імперії у трьох основних сферах службової діяльності: сухопутній, військово-морській і цивільній службі. Прийняті акти встановлювали вимоги та порядок прийняття і просування по службі, принципи взаємовідносин по службі, визначали коло обов'язків службовців кожного рангу [3, с.434-474]. Ці акти поширювали дію і на територію України, що входила до складу Російської імперії. Деякі положення Петровського табеля діяли і на початку XX століття і були скасовані після Жовтневої революції 1917 року, одночасно із знищенням старого чиновницького апарату, а відтак – і системи чиновницької служби.</p> <p>До 1917 року кримінальне законодавство визнавало суб'єктом посадових злочинів всіх службовців, які у силу своєї посади вступали у державно-управлінські відносини [4, с.74-82]. Згідно такої позиції, єдиною визначальною ознакою посадової особи було заміщення посади у державному органі, що виступало підставою виникнення державно-управлінських відносин. Це не дозволяло розкрити зміст поняття посадової особи і провести розмежування з іншими службовцями.</p>
<p>С. 45–46.</p>	<p>С. 12.</p>
<p>Актуальність цієї проблеми не зникла і після скасування царського режиму та розбудови радянської системи. У юридичній літературі виділяють три основні етапи дослідження і законодавчого закріплення статусу державних службовців і посадових осіб: 1) 1917 – 1922 роки, – прийняття перших кримінальних кодексів, які містили поняття посадової особи; 2) 1922 – початок 60-х років, – дослідження поняття посадової особи в адміністративно-правовій площині та прийняття нових кримінальних кодексів; 3) 60-ті роки – кінець 80-х років, – пошук загальноправового поняття посадової особи у правовій науці та формування основних концептуальних засад правового регулювання відносин радянської державної служби [142, с.16; 51, с.11]. Проте, на наш погляд, необхідно виділити ще один етап: 1922 – 1938 роки, - період адміністративно-правового вакууму. Звичайно, такий поділ є умовним, але</p>	<p>Особливо зросла актуальність даної проблеми у радянський період. У юридичній літературі виділяють три основні етапи дослідження і законодавчого закріплення статусу державних службовців і посадових осіб: 1) 1917 – 1922 роки, – прийняття перших кримінальних кодексів, які містили поняття посадової особи; 2) 1922 – початок 60-х років, – дослідження поняття посадової особи в адміністративно-правовій площині та прийняття нових кримінальних кодексів; 3) 60-ті роки – кінець 80-х років, – пошук загальноправового поняття посадової особи у правовій науці та формування основних концептуальних засад правового регулювання відносин радянської державної служби [5, с.16; 6, с.11]. Такий поділ є умовним, але він характеризує розвиток наукової думки та формування концептуальних ідей щодо регулювання державно-службових відносин. Початок кожного етапу, як правило, був</p>

<p>він характеризує розвиток наукової думки та формування концептуальних ідей щодо регулювання державно-службових відносин.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>пов'язаний із введенням в державі нового кримінального кодексу.</p>
<p>С. 46.</p>	<p>С. 12–13.</p>
<p>На відміну від адміністративного права, кримінальне право за часів радянської системи інтенсивно розвивалось. Тому не дивно, що поняття посадової особи в кримінально-правовій науці досліджено глибше, але все-таки не достатньо для становлення правової держави. Зокрема, кримінальні кодекси закріплювали широке розуміння посадової особи і проводили розмежування лише між службовцями та іншими працівниками [117, с.48]. Кримінальне законодавство визначало поняття посадової особи за наслідками їх протиправної діяльності, без з'ясування змісту і характеру службової діяльності цих осіб. Дослідження посадової особи як суб'єкта управлінського процесу та визначення природи її правового статусу могло відбутись лише у межах адміністративного права.</p> <p>Досить важливими в розрізі адміністративно-правового регулювання державної служби стали нормативні акти про державну службу Української держави до становлення радянської влади. Законодавством встановлювалася система посад, порядок їх заміщення, визначалися умови та порядок їх матеріального забезпечення, був передбачений спеціальний порядок заміщення керівних посад. Окремим законом була затверджена "обітниця" (присяга), яку зобов'язаний приймати посадовець при вступі на службу [93, с. 72-88]. Прийняття присяги особою, яка обіймала певну посаду, свідчило про бажання добровільно виконувати службові обов'язки і дотримуватись вимог службової етики. Проте, позитивні моменти регулювання державно-службових відносин не знайшли свого подальшого відображення в радянському законодавстві.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Кримінальні кодекси використовували широке розуміння посадової особи і проводили розмежування лише між службовцями та іншими працівниками [7, с.48]. Кримінальне законодавство визначало поняття посадової особи за наслідками їх протиправної діяльності, без з'ясування змісту і характеру службової діяльності цих осіб. Дослідження посадової особи як суб'єкта управлінського процесу та визначення природи її правового статусу могло відбутись лише у межах адміністративного права.</p> <p>Досить прогресивними були законодавчі акти про державну службу Української держави 1918 року. Законодавством встановлювалася система посад державних службовців, порядок їх заміщення, визначалися умови та порядок матеріального забезпечення державних службовців, був передбачений спеціальний порядок заміщення керівних посад. Окремим законом була затверджена "обітниця" (присяга), яку зобов'язаний приймати державний службовець при вступі на службу [8, с.72-88]. Прийняття присяги державним службовцем мало би свідчити про добровільність виконання службових обов'язків і дотримання вимог службової етики. Проте, позитивні моменти регулювання державно-службових відносин не знайшли свого подальшого відображення в радянському законодавстві.</p>
<p>С. 46–47.</p>	<p>С. 13.</p>
<p>Вперше серед адміністративістів сучасне поняття посадової особи сформулював І.І. Євтих'єв [66, с.49-50]. У якості основної ознаки автор назвав зайняття посади у державній установі та підприємстві. Проте дане визначення не є повним і досконалим, тому що не відображає усіх специфічних ознак посадових осіб, що є негативним при законодавчому закріпленні поняття «посадова особа». Тому, лише врахування функціонально-правового змісту посади надає можливість виділити посадову особу як окрему категорію державних службовців.</p> <p>С.С. Студенікін застерігав, що віднесення всіх посадових осіб до державних службовців не дозволяє останніх вважати посадовими особами [170, с.77]. Таке твердження було доповнено Ц.А. Ямпольською. Вона вказала на спеціальний обсяг службових повноважень посадової особи, які й визначають особливість її правового статусу. Але автор наголосувала лише на праві посадових осіб вчиняти юридично значимі дії, проявом яких є ви-</p>	<p>Вперше серед адміністративістів поняття посадової особи сформулював І.І. Євтих'єв [9, с.49-50]. У якості основної ознаки автор назвав зайняття посади у державній установі та підприємстві. Негативним моментом такої позиції є ототожнення посадової особи з іншими державними службовцями, які також займають посади.</p> <p>Лише врахування функціонально-правового змісту посади надає можливість виділити посадову особу як окрему категорію державних службовців. С.С. Студенікін застерігав, що віднесення всіх посадових осіб до державних службовців не дозволяє останніх вважати посадовими особами [10, с.77]. Таке твердження було доповнено Ц.А. Ямпольською. Вона вказала на спеціальний обсяг службових повноважень посадової особи, які й визначають особливість її правового статусу. Але автор наголосувала лише на праві посадових осіб вчиняти юридично значимі дії, проявом яких є видання адміністративних актів [11, с.41]. Саме ця позиція не-</p>

<p>дання адміністративних актів [194, с.41]. Саме ця позиція неодноразово піддавалася критиці в юридичній літературі, зокрема: В.М. Горшенєвим, І. М. Пахомовим, Ю.О. Петровим [51, с.15; 137, с.55; 141, с.35]. Діяльність посадових осіб не обмежується лише прийняттям адміністративних актів, вони також вчиняють ряд інших організаційних дій, що включають управління людськими і матеріальними ресурсами і спрямовані на забезпечення діяльності всієї організаційної структури.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>одноразово піддавалася критиці в юридичній літературі, зокрема: В.М. Горшенєвим, І.М. Пахомовим, Ю.О. Петровим [6, с.15; 12, с.55; 13, с.35]. Діяльність посадових осіб не обмежується лише прийняттям адміністративних актів, вони також вчиняють ряд інших організаційних дій, що включають управління людськими і матеріальними ресурсами і спрямовані на забезпечення діяльності всієї організаційної структури.</p>
<p>С. 47.</p>	<p>С. 14.</p>
<p>Наступний етап дослідження проблеми поняття і статусу посадової особи та їх правового закріплення розпочався в 60-х роках і тривав до кінця 80-х років ХХ століття. Його характерною ознакою став пошук найбільш доцільного для адміністративно-правової науки і законодавства поняття посадової особи. Вперше ідея уніфікованого поняття посадової особи була висловлена ще в кінці 40-х років Ц.А. Ямпольською [194, с.134], але ця думка на той час не знайшла належного схвалення і підтримки іншими вченими-адміністративістами.</p> <p>Даний етап характеризується появою підвищеного інтересу до державної служби саме в адміністративно-правовому ракурсі. Визначальними рисами тих часів є проведення комплексного дослідження питань радянської державної служби та поява перших монографічних досліджень у цьому напрямку, зокрема значний внесок було зроблено І.М. Пахомовим та В.М. Анохіним [137, с.57]. Хоча поняття посадової особи визначалося через призму державно-службових відносин, проте було виділено характерні ознаки посадових осіб як спеціальної групи державних службовців.</p> <p>У середині 70-х років Ю.О. Петров, досліджуючи дану проблему, обґрунтував доцільність і можливість єдиного загального поняття посадової особи [140, с.9]. Слушною є позиція автора про те, що з метою всебічного дослідження проблеми поняття посадової особи, необхідно вийти за межі державно-службових відносин. Така позиція була підтримана іншими науковцями [51, с.48], але не знайшла остаточного вирішення і правового закріплення. У правовій науці продовжував існувати галузевий підхід у дослідженнях поняття "посадова особа". Це зберігається і сьогодні.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Прізвище Манохіна перекручене – змінено на якогось Анохіна. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Третій етап дослідження проблеми поняття і статусу посадової особи та їх правового закріплення розпочався в 60-х роках і тривав до кінця 80-х років ХХ століття. Його характерною ознакою став пошук найбільш прийнятливих для адміністративно-правової науки і законодавства поняття посадової особи. Вперше ідея уніфікованого поняття посадової особи була висловлена ще в кінці 40-х років Ц.А. Ямпольською [11, с.134], але ця думка на той час не знайшла належного схвалення і підтримки іншими вченими-адміністративістами.</p> <p>Позитивним моментом третього етапу є проведення комплексного дослідження питань радянської державної служби і поява перших монографічних досліджень у цьому напрямку, зокрема значний внесок було зроблено І.М. Пахомовим та В.М. Манохіним [12; 14; 15]. Хоча поняття посадової особи визначалося через призму державно-службових відносин, проте було виділено характерні ознаки посадових осіб як спеціальної групи державних службовців.</p> <p>У середині 70-х років Ю.О. Петров, досліджуючи дану проблему, обґрунтував доцільність і можливість єдиного загального поняття посадової особи [16, с.9]. Слушною є позиція автора про те, що з метою всестороннього дослідження проблеми поняття посадової особи, необхідно вийти за межі державно-службових відносин. Така позиція була підтримана іншими науковцями [5, с.48], але не знайшла остаточного вирішення і правового закріплення. У правовій науці продовжував існувати галузевий підхід у дослідженнях поняття "посадова особа". Це зберігається і сьогодні.</p>
<p>С. 47.</p>	<p>С. 15.</p>
<p>Ще однією характерною ознакою третього етапу є виявлення специфіки у правовому регулюванні відносин державної служби, визначення концептуальних засад державної служби та обґрунтування доцільності їх законодавчого закріплення. Вперше ідея законодавчого регулювання державної служби була висловлена І.В. Пахомовим [137, с.10]. Пізніше вона знайшла розвиток у наукових працях В.М. Манохіна [122, с. 153] і набула широкого схвалення</p>	<p>Характерною ознакою третього етапу є виявлення специфіки у правовому регулюванні відносин державної служби, визначення концептуальних засад державної служби та обґрунтування доцільності їх законодавчого закріплення. Вперше ідея прийняття адміністративного законодавства про державну службу була висловлена І.В. Пахомовим [12, с.10]. Пізніше вона знайшла розвиток у наукових працях В.М. Манохіна [17, с.153] і набула ши-</p>

<p>науковцями-адміністративістами.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>рокого схвалення науковцями-адміністративістами.</p>
<p>С. 48.</p>	<p>С. 15.</p>
<p>В ході наукового дослідження суспільних відносин в сфері державної служби, адміністративістами висловлювалися різні погляди щодо форми правового регулювання державно-службових відносин, зокрема прийняття: закону про державну службу [159, с.141; 152, с.11-20]; кодексу законів про державну службу [189, с.188]; основ законодавства про державну службу [39, с.45]; закону про організацію державного управління [162, с.32]. Більшість схилилася до пропозиції прийняття закону про державну службу, який би став комплексним нормативним актом регулювання відносин державної служби. На початку 90-х років в якості основного способу вирішення даної проблеми було запропоновано прийняття Союзного і республіканських законів про державну службу [123, с.90-98]. Після проголошення республік суверенними і незалежними державами ця пропозиція втратила свою доцільність.</p> <p>Враховуючи сучасні науково-теоретичні підходи визначення посадової особи та розвиток адміністративного законодавства після проголошення України незалежною державою, доцільно виділити новий етап у дослідженні проблеми державної служби і тлумачення поняття посадової особи. Для цього етапу характерними ознаками є: закріплення поняття "посадова особа" у законодавстві про державну службу та службу в органах місцевого самоврядування; визначення шляхів вирішення проблеми співвідношення понять "посадова особа" і "службова особа"; пошук критеріїв відмежування політичної діяльності від здійснення державно-службових функцій, а відтак – і розмежування понять "посадова особа" і "політичний діяч" [195, 15].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Представниками адміністративно-правової науки висловлювалися різні погляди щодо форми правового регулювання державно-службових відносин, зокрема прийняття: кодексу законів про державну службу [18, с.188]; закону про державну службу [19, с.141; 20, с.11-20]; основ законодавства про державну службу [21, с.45]; закону про організацію державного управління [22, с.32]. Більшість схилилася до пропозиції прийняття закону про державну службу, який би став комплексним нормативним актом регулювання відносин державної служби. На початку 90-х років в якості основного способу вирішення даної проблеми було запропоновано прийняття Союзного і республіканських законів про державну службу [23, с.90-98]. Після проголошення республік суверенними і незалежними державами такий підхід втратив свою доцільність.</p> <p>Враховуючи сучасні науково-теоретичні підходи визначення посадової особи та розвиток адміністративного законодавства після проголошення України суверенною державою, доцільно виділити новий етап у дослідженні проблеми державної служби і тлумачення поняття посадової особи. Для цього етапу характерними ознаками є: закріплення поняття "посадова особа" у законодавстві про державну службу та службу в органах місцевого самоврядування; визначення шляхів вирішення проблеми співвідношення понять "посадова особа" і "службова особа"; пошук критеріїв відмежування політичної діяльності від здійснення державно-службових функцій, а відтак – і розмежування понять "посадова особа" і "політичний діяч".</p>
<p>С. 48.</p>	<p>С. 15–16.</p>
<p>Розвиток української державності по шляху незалежності спонукав необхідність формування національного інституту державної служби. Це зумовлено рядом об'єктивних факторів, таких гостра потреба в апараті професійно підготовлених управлінських кадрів, закріплення їх правового статусу, підвищення ефективності діяльності посадових осіб у сфері державного управління. На тлі цих обставин і був прийнятий 16 грудня 1993 року Закон України "Про державну службу" [71].</p> <p>Зазначений нормативний акт закріпив основні організаційно-правові засади інституту державної служби в Україні та визначив основи правового статусу державних службовців, які займають посади в державних органах та їх апараті. Проте, закон нечітко окреслив межі державно-службових відносин, чим активізував пошук нового оптимального вирішення цієї проблеми [3, с.6,7]. Не зважаючи на даний недолік, прийняття такого закону стало значним кроком у сфері правового регулювання статусу посадової особи в нашій державі</p>	<p>Після проголошення незалежності Української держави гостра потреба в апараті професійно підготовлених управлінських кадрів і закріплення їх правового статусу зумовила необхідність формування національного інституту державної служби. Саме ці обставини спонукали до прийняття 16 грудня 1993 року Закону України "Про державну службу" [24]. Слід зазначити, що Україна одна з перших серед республік колишнього Союзу РСР прийняла такий правовий акт.</p> <p>Закон України "Про державну службу" закріпив основні організаційно-правові засади інституту державної служби в Українській державі та визначив основи правового статусу державних службовців, які займають посади в державних органах та їх апараті. Проте, закон [24] нечітко окреслив межі державно-службових відносин, чим активізував пошук нового оптимального вирішення цієї проблеми [25, с.6,7].</p>

<p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями, трохи перероблений. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	
<p>С. 48–49.</p> <p>Взагалі до початку 90-х років ХХ століття в українському законодавстві і правовій літературі вживався термін “службова особа”. Закон України “Про державну службу” вперше ввів поняття “посадова особа” і закріпив його дефініцію. Така ситуація спричинила виникнення колізії правових норм окремих законодавчих актів, які регулювали питання служби. Чинне на той час законодавство, у тому числі Кримінальний Кодекс і Кодекс України про адміністративні правопорушення, без будь-яких застережень продовжували використовувати термін “службова особа”. Одночасне використання у законодавстві двох понять, без належного їх тлумачення і розмежування, створювало труднощі у правозастосовчій практиці. Лише прийнятий 11 липня 1995 року Закон України “Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності посадових осіб” [70], вніс зміни до Кримінального, Кримінально-процесуального Кодексів та Кодексу про адміністративні правопорушення стосовно використання терміну “посадова особа” замість “службова особа”. Кримінальне законодавство, змінивши термін, залишило попередню дефініцію “службової особи”. Ситуація, яка склалася у законодавстві давала підстави ототожнювати ці поняття.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>С. 16.</p> <p>До початку 90-х років ХХ століття в українському законодавстві і правовій літературі вживався термін “службова особа”. Закон України “Про державну службу” [24] вперше ввів поняття “посадова особа” і закріпив його дефініцію. Така ситуація спричинила виникнення колізії правових норм окремих законодавчих актів, які регулювали питання служби. Чинне на той час законодавство, у тому числі Кримінальний Кодекс і Кодекс України про адміністративні правопорушення, без будь-яких застережень продовжували використовувати термін “службова особа”. Одночасне використання у законодавстві двох понять, без належного їх тлумачення і розмежування, створювало труднощі у правозастосовчій практиці.</p> <p>Лише прийнятий 11 липня 1995 року Закон України “Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності посадових осіб” [26], вніс зміни до Кримінального, Кримінально-процесуального Кодексів та Кодексу про адміністративні правопорушення стосовно використання терміну “посадова особа” замість “службова особа”. Кримінальне законодавство, змінивши термін, залишило попередню дефініцію “службової особи”. Ситуація, яка склалася у законодавстві давала підстави ототожнювати ці поняття.</p>
<p>С. 49.</p> <p>Прийняття нової Конституції України у 1996 році певною мірою загострило проблему співвідношення понять “посадової особи” і “службової особи”, адже в новій Конституції відбулося розмежування цих понять (статті 19, 40 і 56). Таке становище в законодавчому регулюванні державно-службових відносин зумовило необхідність наукового пошуку та обґрунтування характерних ознак, які б дозволили розмежувати поняття «посадової особи» та «службової особи». Тому що неврегульованість цієї проблеми може призвести до недосконалість правозастосовної діяльності в цій сфері.</p> <p>В результаті зазначеної вище ситуації у чинному законодавстві України також не склалося єдиного підходу у використанні термінів “посадова особа” і “службова особа”. Наприклад, Митний кодекс України 1992 р. використовує термін “службова особа”, натомість прийнятий 11 липня 2002 р. Митний кодекс України не містить цього терміну, проте розмежовує поняття “керівник митного органу” і “посадова особа митного органу” (ст.57). Цей приклад підтверджує необхідність формування єдиного підходу до розумінні сутності посадової особи, адже, на наш погляд, керівник також є посадовою особою.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації, трохи перероблений. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>С. 17.</p> <p>Проблема співвідношення понять “посадової особи” і “службової особи” особливо загострилась після прийняття нової Конституції України [27], яка провела їх розмежування (статті 19, 40 і 56). Такий хід подій зумовив потребу у виділенні критерію, що дозволив би встановити їх відмінність. Неврегульованість цього питання може призвести до колізій у процесі використання відповідних понять. Це вимагає прискорити пошук оптимальних шляхів його вирішення.</p> <p>Чинне законодавство не містить єдиного підходу у використанні термінів “посадова особа” і “службова особа”. Наприклад, Митний кодекс України 1992 р. [28] використовує термін “службова особа”, натомість прийнятий 11 липня 2002 р. Митний кодекс України [29] не містить цього терміну, проте розмежовує поняття “керівник митного органу” і “посадова особа митного органу” (ст.57). У даному випадку законодавець припускається помилки, оскільки категорія “посадові особи” – загальна і включає керівників, як окремий вид посадових осіб.</p>
<p>С. 49–50.</p>	<p>С. 17–18.</p>

<p>Тому сьогодні залишається актуальним питання уніфікації у законодавчих актах поняття “посадова особа”. Закон України “Про державну службу” визначає це поняття у межах державної служби, проте й саму державну службу законодавець розглядає у вузькому розумінні, як професійну діяльність в органах виконавчої влади та їх апараті. Таким чином, згідно закону посадовими особами є лише окрема категорія державних службовців, а це суперечить законодавству про адміністративну, дисциплінарну і кримінальну відповідальність, у якому відображено широке розуміння цього поняття [195, 17].</p> <p>В сучасному правовому полі законодавець визначає зміст поняття посадової особи у різних аспектах, що створює значні проблеми і негативно позначається при встановленні їх адміністративно-правового статусу та застосуванні законодавства про службу на практиці. З метою усунення прогалин та колізій у правовому регулюванні даного питання, необхідно вийти за межі галузевих досліджень і доцільно виробити загальноправове поняття посадової особи та закріпити його у національному законодавстві. При цьому, О.В. Петришин наголошує на необхідності єдиної методології дослідження питань державної служби та особливостей статусу державних службовців і посадових осіб [138, с.33].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням [138, с.33]. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Сьогодні залишається актуальним і питання уніфікації у законодавчих актах поняття “посадова особа”. Закон України “Про державну службу” [24] визначає це поняття у межах державної служби, проте й саму державну службу законодавець розглядає у вузькому розумінні, як професійну діяльність в органах виконавчої влади та їх апараті. Таким чином, згідно закону посадовими особами є лише окрема категорія державних службовців, а це суперечить законодавству про адміністративну, дисциплінарну і кримінальну відповідальність, у якому відображено широке розуміння цього поняття.</p> <p>Законодавець визначає зміст поняття посадової особи у різних аспектах, що створює значні проблеми і негативно позначається при встановленні їх адміністративно-правового статусу та застосуванні законодавства про службу на практиці. З метою усунення прогалин та колізій у правовому регулюванні даного питання, необхідно вийти за межі галузевих досліджень і доцільно виробити загальноправове поняття посадової особи та закріпити його у національному законодавстві. При цьому, О.В. Петришин наголошує на необхідності єдиної методології дослідження питань державної служби та особливостей статусу державних службовців і посадових осіб [31, с.33]. Вирішенням проблеми є прийняття нового закону про державну службу.</p>
<p>С. 50.</p> <p>З цією метою доцільним є дослідження не тільки вітчизняних наукових напрацювань, а й вивчення зарубіжного досвіду регулювання державно-службових відносин, його правовий аналіз та визначення перспективи використання у вітчизняній законотворчості.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>С. 18.</p> <p>Нормативно-правове врегулювання державно-службових відносин, проблема розмежування понять “посадова особа” і “службова особа” та закріплення адміністративно-правового статусу посадової особи повинно здійснюватися на нових науково-теоретичних засадах. З цією метою доцільним є дослідження не тільки вітчизняних наукових напрацювань, а й вивчення зарубіжного досвіду регулювання державно-службових відносин, його правовий аналіз та визначення перспективи використання у вітчизняній законотворчості.</p>
<p>С. 50.</p> <p>Дослідження поняття “посадової особи” має важливе значення в межах даного дисертаційного дослідження, тому що саме посадова особа є суб’єктом адміністративної відповідальності в сфері державного управління. В умовах удосконалення та реформування інституту державної служби, особливої гостроти набула проблема подолання галузевих підходів у визначенні поняття “посадова особа”, уніфікація і законодавче закріплення цього поняття. Проведення адміністративно-правової реформи зумовило необхідність дослідити його зміст та встановити співвідношення понять “посадова особа” і “службова особа”.</p> <p>Особливості діяльності посадовця визначаються відповідно до виду і рівня посади у структурі державного органу, установи чи іншої організації. Одні службовці беруть участь у всіх стадіях управлінського процесу, а інші – є учасниками лише деяких з них. При характеристиці діяльності службовця</p>	<p>С. 48–49.</p> <p>В умовах удосконалення та реформування інституту державної служби, особливої гостроти набула проблема подолання галузевих підходів у визначенні поняття “посадова особа”, уніфікація і законодавче закріплення цього поняття. Проведення адміністративно-правової реформи зумовило необхідність дослідити його зміст та встановити співвідношення понять “посадова особа” і “службова особа”.</p> <p>Особливості діяльності службовця визначаються відповідно до виду і рівня посади у структурі державного органу, установи чи іншої організації. Одні службовці беруть участь у всіх стадіях управлінського процесу, а інші – є учасниками лише деяких з них. При характеристиці діяльності службовця</p>

<p>необхідно врахувати наступні моменти: юридичну значимість виконуваних функцій; характер та обсяг повноважень; наявність розпорядчих повноважень; види і форми державної діяльності; значення у реалізації функцій органів; характер взаємовідносин між службовцями; ступінь самостійності у здійсненні наданих повноважень.</p> <p>Необхідною ознакою у визначенні ролі особи у виконанні службових завдань є наявність владних повноважень. Взагалі, владу розглядають у різних аспектах, зокрема у соціальному, психологічному, гносеологічному, організаційному, політичному [100, с.11]. При проведенні характеристики статусу службовця, слід звернути увагу на організаційно-правовий аспект влади. У цьому розумінні її визначають, як спосіб нав'язувати свою волю іншим суб'єктам та скеровувати їх поведінку і дії у напрямі, який визначений відповідно до правових нормам [172, с.137-138].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>необхідно врахувати наступні моменти: юридичну значимість виконуваних функцій; характер та обсяг повноважень; наявність розпорядчих повноважень; види і форми державної діяльності; значення у реалізації функцій органів; характер взаємовідносин між службовцями; ступінь самостійності у здійсненні наданих повноважень.</p> <p>Важливою ознакою у визначенні ролі особи у виконанні службових завдань є наявність владних повноважень. Взагалі, владу розглядають у різних аспектах, зокрема у соціальному, психологічному, гносеологічному, організаційному, політичному [104, с.11]. При проведенні характеристики статусу службовця, слід звернути увагу на організаційно-правовий аспект влади. У цьому розумінні її визначають, як спосіб нав'язувати свою волю іншим суб'єктам та скеровувати їх поведінку і дії у напрямі, який визначений відповідно до правових нормам [39, с.137-138].</p>
<p>С. 50–51.</p>	<p>С. 64–65.</p>
<p>Важливе значення для з'ясування ролі та статусу посадової особи в сфері державного управління, як суб'єкта відповідальності, має їх поділ на види. З цією метою проводять класифікацію, яка полягає у систематизованому розподілі за видами предметів, що досліджуються, для встановлення певного зв'язку між ними, виявлення закономірностей, яким вони підпорядковуються.</p> <p>Класифікація посадових осіб дає можливість: визначити службово-правовий рівень посадової особи серед інших службовців; визначити обсяг службових повноважень; встановити умови та порядок проходження служби і службової кар'єри; забезпечити найбільш раціональне і ефективне вирішення структурно-штатних питань у державних органах, установах та адміністраціях підприємств; вирішити питання кадрового забезпечення і підвищення їх професійного рівня.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Важливе значення для з'ясування ролі та статусу посадової особи в адміністративно-правових відносинах має їх поділ на види. З цієї метою проводять класифікацію, яка полягає у систематизованому розподілі за видами предметів, що досліджуються, для встановлення певного зв'язку між ними, виявлення закономірностей, яким вони підпорядковуються. Це має як теоретичне, так і практичне значення, що полягає у забезпеченні нормативно-правового регулювання статусу кожного виду посадових осіб.</p> <p>Класифікація посадових осіб дає можливість: визначити службово-правовий рівень посадової особи серед інших службовців; визначити обсяг службових повноважень; встановити умови та порядок проходження служби і службової кар'єри; забезпечити найбільш раціональне і ефективне вирішення структурно-штатних питань у державних органах, установах та адміністраціях підприємств; вирішити питання кадрового забезпечення і підвищення їх професійного рівня.</p>
<p>С. 51.</p>	<p>С. 65–66.</p>
<p>Традиційною для адміністративного права стала класифікація службовців, у тому числі і посадових осіб, за такими критеріями як: вид (форма) діяльності службовців; обсяг службових повноважень; сфера діяльності службовців. Як вітчизняними, так і російськими науковцями визнано, що саме ці критерії мають найбільше теоретичне і практичне значення для класифікації [127].</p> <p>Одним з основних критеріїв класифікації виступає вид службової діяльності посадових осіб. У юридичній літературі, як правило, досліджується статус лише державних посадових осіб, тому в якості первинного критерію класифікації виступає вид державно-службової діяльності цих осіб. Враховуючи конституційний принцип розподілу державної влади, слід виділити посадових осіб органів законодавчої, виконавчої і судової влади, а також посадових осіб апарату цих органів, які забезпечують відповідні умови для діяльності останніх.</p> <p>Службова діяльність не обмежується лише службою в державних органах та їх апараті. За цим</p>	<p>Традиційною для адміністративного права стала класифікація службовців, у тому числі і посадових осіб, за такими критеріями як: вид (форма) діяльності службовців; обсяг службових повноважень; сфера діяльності службовців. Як вітчизняними, так і російськими науковцями визнано, що саме ці критерії мають найбільше теоретичне і практичне значення для класифікації [12; 19; 42; 47; 53; 121].</p> <p>Одним з основних критеріїв класифікації виступає вид службової діяльності посадових осіб. У юридичній літературі, як правило, досліджується статус лише державних посадових осіб, тому в якості первинного критерію класифікації виступає вид державно-службової діяльності цих осіб. Враховуючи конституційний принцип розподілу державної влади, слід виділити посадових осіб органів законодавчої, виконавчої і судової влади, а також посадових осіб апарату цих органів, які забезпечують відповідні умови для діяльності останніх.</p> <p>Службова діяльність не обмежується лише службою в державних органах та їх апараті. За цим</p>

<p>критерієм класифікацію слід продовжити і виділити посадових осіб органів місцевого самоврядування, установ і підприємств. Посадова особа забезпечує реалізацію компетенції будь-якої організації, її функціональне призначення обумовлене цілями і завданнями відповідних організацій. Внаслідок такого взаємозв'язку формується відповідний тип публічно-службових відносин, що визначає адміністративно-правовий статус посадової особи.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>критерієм класифікацію слід продовжити і виділити посадових осіб органів місцевого самоврядування, установ і підприємств. Посадова особа забезпечує реалізацію компетенції будь-якої організації, її функціональне призначення обумовлене цілями і завданнями відповідних організацій. Внаслідок такого взаємозв'язку формується відповідний тип публічно-службових відносин, що визначає адміністративно-правовий статус посадової особи.</p>
<p>С. 51–52.</p>	<p>С. 66.</p>
<p>В Україні прийнято декілька десятків законодавчих актів, які визначають правові, економічні та організаційні основи окремих видів служби. Особливо зросла кількість таких актів щодо врегулювання цивільної служби (наприклад, державної ветеринарної медицини, державної санітарно-епідеміологічної служби, національної гідрометеорологічної служби, державної геологічної служби та ін.). Прийняття відповідних законів свідчить про єдину правову природу цих видів служби і визначає публічно-правовий характер управлінських функцій посадових осіб, які спрямовані на виконання завдань держави у відповідній сфері суспільного життя.</p> <p>У юридичній літературі значну увагу приділяють класифікації посадових осіб за обсягом їх повноважень, що надає підстави виділити: 1) посадових осіб, наділених повноваженнями внутрішньоорганізаційного характеру (посадові особи державних і комунальних (муніципальних) установ і підприємств); 2) посадових осіб, які є представниками адміністративної влади. В адміністративному праві існує думка, що всі представники адміністративної влади є посадовими особами [176, с.13; 104].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>В Україні прийнято декілька десятків законодавчих актів, які визначають правові, економічні та організаційні основи окремих видів служби. Особливо зросла кількість таких актів щодо врегулювання цивільної служби (наприклад, державної ветеринарної медицини, державної санітарно-епідеміологічної служби, національної гідрометеорологічної служби, державної геологічної служби [122; 123; 124; 125] та ін.). Прийняття відповідних законів свідчить про єдину правову природу цих видів служби і визначає публічно-правовий характер управлінських функцій посадових осіб, які спрямовані на виконання завдань держави у відповідній сфері суспільного життя.</p> <p>У юридичній літературі значну увагу приділяють класифікації посадових осіб за обсягом їх повноважень, що надає підстави виділити: 1) посадових осіб, наділених повноваженнями внутрішньоорганізаційного характеру (посадові особи державних і комунальних (муніципальних) установ і підприємств); 2) посадових осіб, які є представниками адміністративної влади. В адміністративному праві існує думка, що всі представники адміністративної влади є посадовими особами [1, с.13; 114, с.190].</p>
<p>С. 52.</p>	<p>С. 67.</p>
<p>На підставі визначення посадової особи, закріпленого в Законі України “Про державну службу” [71], до посадових осіб належить три категорії службовців: 1) керівники; 2) заступники керівників; 3) інші державні службовці, які виконують організаційно-розпорядчі та консультативно-дорадчі функції. Такий поділ посадових осіб не слід розглядати лише в межах інституту державної служби, він характеризується універсальністю і є типовим для будь-якої організаційної структури.</p> <p>З метою виявлення ролі кожної групи посадових осіб в управлінському процесі, необхідним є встановлення властивих лише їй ознак. До посадових осіб, у першу чергу, належить керівний склад державних органів та їх апарату, органів місцевого самоврядування та їх апарату, установ і підприємств всіх форм власності, який покликаний здійснювати управління відповідною структурою і створювати належні умови для її безперервної діяльності. Керівна посада підтримує необхідний організаційно-функціональний зв'язок у відповідній структурній одиниці, а керівник наділений найбільшим обсягом повноважень по виконанню управлінських завдань та функцій. Керівник є суб'єктом внутрішньоорганізаційних управлінських відносин, а також забезпечує зовнішнє представництво організацій-</p>	<p>На підставі визначення посадової особи, закріпленого в Законі України “Про державну службу” [24], до посадових осіб належить три категорії службовців: 1) керівники; 2) заступники керівників; 3) інші державні службовці, які виконують організаційно-розпорядчі та консультативно-дорадчі функції. Такий поділ посадових осіб не слід розглядати лише в межах інституту державної служби, він характеризується універсальністю і є типовим для будь-якої організаційної структури.</p> <p>З метою виявлення ролі кожної групи посадових осіб в управлінському процесі, необхідним є встановлення властивих лише їй ознак. До посадових осіб, у першу чергу, належить керівний склад державних органів та їх апарату, органів місцевого самоврядування та їх апарату, установ і підприємств всіх форм власності, який покликаний здійснювати управління відповідною структурою і створювати належні умови для її безперервної діяльності. Керівна посада підтримує необхідний організаційно-функціональний зв'язок у відповідній структурній одиниці, а керівник наділений найбільшим обсягом повноважень по виконанню управлінських завдань та функцій. Керівник є суб'єктом внутрішньоорганізаційних управлінських відносин, а також забезпечує зовнішнє представництво організацій-</p>

	<p>ної структури чи її окремого підрозділу. Враховуючи особливості правового статусу керівників, їх відносять до головних суб'єктів управління.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>ної структури чи її окремого підрозділу. Враховуючи особливості правового статусу керівників, їх відносять до головних суб'єктів управління.</p>
	С. 52.	С. 68.
	<p>Службовець, який займає керівну посаду, завжди є посадовою особою. За керівною посадою нормативними актами закріплено коло службових повноважень, які забезпечують здійснення управлінських функцій. Для здійснення управління відповідною організаційною структурою керівник наділяється правом вчиняти службові юридичні дії, які спричиняють правові наслідки для підлеглих по службі осіб. У науковій літературі особливо наголошується на праві видавати адміністративні акти, які забезпечують здійснення розпорядчих функцій [127, с.63].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Службовець, який займає керівну посаду, завжди є посадовою особою. За керівною посадою нормативними актами закріплено коло службових повноважень, які забезпечують здійснення управлінських функцій. Для здійснення управління відповідною організаційною структурою керівник наділяється правом вчиняти службові юридичні дії, які спричиняють правові наслідки для підлеглих по службі осіб. У науковій літературі особливо наголошується на праві видавати адміністративні акти, які забезпечують здійснення розпорядчих функцій [12, с.63; 50, с.32; 62, с.30].</p>
	С. 52.	С. 69.
	<p>Таким чином, керівником є службовець, який займає керівну посаду, і на якого у нормативному порядку покладено здійснення організаційно-розпорядчих функцій по управлінню, а також здійснення функцій представництва організаційної структури у зовнішньоправових відносинах, і який несе персональну відповідальність за реалізацію її завдань і функцій.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Таким чином, керівником є службовець, який займає керівну посаду, і на якого у нормативному порядку покладено здійснення організаційно-розпорядчих функцій по управлінню, а також здійснення функцій представництва організаційної структури у зовнішньоправових відносинах, і який несе персональну відповідальність за реалізацію її завдань і функцій.</p>
	С. 52–53.	С. 71–72.
	<p>Обсяг повноважень посадових осіб залежить не тільки від виду посади, але і виду та завдань служби. Ієрархічна побудова системи державних органів зумовлює право посадових осіб державних органів здійснювати управління не тільки відповідним органом, але й іншими суб'єктами, що перебувають у підпорядкуванні, у тому числі державними установами і підприємствами. Повноваження посадових осіб державних установ та підприємств також мають публічний характер, а їх межі визначені відповідно до завдань і функцій державних установ і підприємств.</p> <p>Градація посадових осіб за обсягом повноважень дозволяє визначити коло службових завдань і межі адміністративного розсуду у діяльності посадових осіб, що повинно стати умовою виявлення всіх можливих форм і способів виконання службових обов'язків та забезпечення реалізації і захисту прав та законних інтересів громадян. Це сприятиме встановленню диференційованого підходу у застосуванні до посадових осіб заходів юридичної відповідальності.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Обсяг повноважень посадових осіб залежить не тільки від виду посади, але і виду та завдань служби. Ієрархічна побудова системи державних органів зумовлює право посадових осіб державних органів здійснювати управління не тільки відповідним органом, але й іншими суб'єктами, що перебувають у підпорядкуванні, у тому числі державними установами і підприємствами. Повноваження посадових осіб державних установ та підприємств також мають публічний характер, а їх межі визначені відповідно до завдань і функцій державних установ і підприємств.</p> <p>Градація посадових осіб за обсягом повноважень дозволяє визначити коло службових завдань і межі адміністративного розсуду у діяльності посадових осіб, що повинно стати умовою виявлення всіх можливих форм і способів виконання службових обов'язків та забезпечення реалізації і захисту прав та законних інтересів громадян. Це сприятиме встановленню диференційованого підходу у застосуванні до посадових осіб заходів юридичної відповідальності.</p>
4	<p>Матіос А. В. Адміністративна відповідальність посадових осіб у сфері державного управління. Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2006.</p>	<p>Шакірова О. В. Правовий та соціальний захист працівників державної податкової служби в Україні (організаційно-правові аспекти).</p>

<p>(https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0406U001991) Нумерація сторінок дана по файлу pdf.</p>	<p>Дис. ... канд. юридичних наук. – Ірпінь, 2004. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0404U003801)</p>
<p>С. 54–55.</p>	<p>С. 38.</p>
<p>2.3. Морально-етичні вимоги до посадових осіб в сфері державного управління</p> <p>Управлінська діяльність посадових осіб як суб'єктів права, які реалізують функції держави, регламентується за допомогою нормативно-правових актів. Однак правові норми регулюють лише найважливіші процедури і операції цієї діяльності. За їх межами залишається безліч взаємовідносин посадовців з державою, суспільством, між собою, численні колізії, що виникають у процесі їх діяльності і не піддаються правовому регулюванню. „Чим вище кваліфікація і статус посадової особи, тим менш стандартизованим стає процес вирішення неповторюваних, оригінальних завдань, тим ширшою стає можливість вибору варіанта дії, особливо розсуду. А це уже поле дії соціальних норм – норм моралі, регулююча роль яких стає сьогодні важливим фактором підвищення ефективності і авторитету державної служби” [52, с. 596]. Державна служба в органах державного управління прямо пов'язана з мораллю, моральним обличчям працівника цих органів. До працівника як при вступі на державну службу, так і при виконанні службових повноважень повинні ставити такі етичні вимоги: вірність вищим моральним принципам і державі; він повинен ставити державні інтереси вище індивідуальних, приватних інтересів, цілей, завдань політичних партій, інших громадянських об'єднань; дотримання принципів державної служби; постійна готовність виступити на захист Конституції та законів України; ніколи не порушувати положень прийнятої присяги на вірність державі і не відмовлятися від виконання законних вимог за своєю посадою; прагнення відшукувати й використовувати найбільш ефективні та економічні способи виконання функціональних обов'язків; ніколи не використовувати будь-яку інформацію, одержану конфіденційно, під час виконання своїх посадових обов'язків як засіб одержання особистої вигоди; не займатися підприємницькою діяльністю; постійно боротися з корупцією; дотримуватись режиму роботи та коректності у спілкуванні з громадянами і колегами; створювати діловий імідж державного службовця; не висловлювати публічно особистої думки про діючих політичних діячів; запобігати зловживанням службовим станом, корисливій або іншій особистій зацікавленості; вести себе з гідністю; демонструвати ввічливе, коректне звернення, безпристрасність, принциповість, прагнення глибоко розібратись у сутності питання, вміння вислухати і зрозуміти іншу позицію; виваженість висловлюваних суджень та управлінських рішень, які приймаються. „Проступком, який ганьбить честь і гідність державного службовця, може визнаватись така дія або бездіяльність, яка хоча і не є злочинною, але за своїм характером несумісна з високим званням державного службовця й робить неможливим подальше виконання ним своїх службових повноважень; грубе порушення загальноприйнятих норм і правил поведінки, що принижує авторитет державної служби; навмисні порушення закону; недобросовісність, що має суттєві негативні наслідки; систематичні дії чи бездії, які свідчать про навмисне порушення державним службовцем даної ним при-</p>	<p>Управлінська діяльність працівників органів державної податкової служби як суб'єктів права, які реалізують правоохоронно-фіскальні функції держави, регламентується за допомогою нормативно-правових актів. Однак правові норми регулюють лише найважливіші процедури і операції цієї діяльності. За їх межами залишається безліч взаємовідносин податківців з державою, суспільством, між собою, численні колізії, що виникають у процесі їх діяльності і не підлягають правовому регулюванню. „Чим вище кваліфікація і статус посадової особи, тим менш стандартизованим стає процес вирішення неповторюваних, оригінальних завдань, тим ширшою стає можливість вибору варіанта дії, особливо розсуду. А це уже поле дії соціальних норм – норм моралі, регулююча роль яких стає сьогодні важливим фактором підвищення ефективності і авторитету державної служби” [9, с. 596]. Державна служба в органах, структурах та підрозділах податкової служби прямо пов'язана з мораллю, моральним обличчям працівника цих органів. До працівника податкової служби як при вступі на державну службу, так і при виконанні правоохоронно-фіскальних повноважень повинні ставити такі етичні вимоги: вірність вищим моральним принципам і державі; він повинен ставити державні інтереси вище індивідуальних, приватних інтересів, цілей, завдань політичних партій, інших громадянських об'єднань; дотримання принципів державної служби; постійна готовність виступити на захист Конституції та законів України; ніколи не порушувати положень прийнятої присяги на вірність державі і не відмовлятися від виконання законних вимог за своєю посадою; прагнення відшукувати й використовувати найбільш ефективні та економічні способи виконання функціональних обов'язків; ніколи не використовувати будь-яку інформацію, одержану конфіденційно, під час виконання своїх посадових обов'язків як засіб одержання особистої вигоди; не займатися підприємницькою діяльністю; постійно боротися з корупцією; дотримуватись режиму роботи та коректності у спілкуванні з громадянами і колегами; створювати діловий імідж державного службовця податкової служби; не висловлювати публічно особистої думки про діючих політичних діячів; запобігати зловживанням службовим станом, корисливій або іншій особистій зацікавленості; вести себе з гідністю; демонструвати ввічливе, коректне звернення, безпристрасність, принциповість, прагнення глибоко розібратись у сутності питання, вміння вислухати і зрозуміти іншу позицію; виваженість висловлюваних суджень та управлінських рішень, які приймаються. „Проступком, який ганьбить честь і гідність державного службовця, може визнаватись така дія або бездія, яка хоча і не є злочинною, але за своїм характером несумісна з високим званням державного службовця й робить неможливим подальше виконання ним своїх службових повноважень; грубе порушення загальноприйнятих норм і правил поведінки, що принижує авторитет державної служби; навмисні порушення закону; недобросовісність, що має суттєві негативні</p>

<p>сяги" [169, с. 333].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>наслідки; систематичні дії чи бездії, які свідчать про навмисне порушення державним службовцем даної ним присяги" [76, с. 333].</p>
<p>С. 55.</p>	<p>С. 38–39.</p>
<p>Як зазначає О.Ф. Ноздрачов: під етикою на державній службі мається на увазі система принципів і норм службової поведінки та діяльності державних службовців. В основі етики на державній службі є уявлення про чесність й непідкупність державних службовців, їх вірність державі і закону. Вступ на державну посаду передбачає гідну поведінку, достатньо розвинене почуття честі, чесності і обов'язку. Тому вимога про дотримання державним службовцем норм службової етики і встановленого в державному органі службового розпорядку вважається дуже важливою... Державний службовець повинен самовіддано виконувати свої професійні обов'язки, виконувати їх безкорисно і добросовісно. Державний службовець слугує державі, а не будь-якій партії, громадянському об'єднанню. Він повинен виконувати свої завдання безпристрасно й справедливо і при виконанні службових обов'язків керуватися інтересами усього суспільства [131, с. 288].</p> <p>Вищезазначене дозволяє зробити декілька важливих теоретичних і практичних висновків щодо розуміння значення та соціально-організаційної природи культурно-етичних вимог до поведінки посадових осіб органів державного управління.</p> <p>По-перше, зростання соціальної важливості культурно-етичного моменту в діяльності державних службовців сучасної України обумовлений багатьма причинами політичного, економічного і соціального характеру. Кардинальна зміна соціально-політичної системи, економічних відносин, пошук нових суспільно-державних ідеалів створюють безліч нестандартних ситуацій, які не регулюються правовими нормами стосовно їх відсутності чи застарілості. Від рівня моральності державних службовців багато у чому залежить не лише авторитет влади, ефективність реалізації стратегічних цілей, конкретні рішення на всіх рівнях управління, але й соціальне почуття суспільства.</p> <p>По-друге, дотримання державними службовцями моральних зобов'язань і вимог, заснованих на загальних етичних стандартах і принципах і покликано сприяти зміцненню авторитету державної влади.</p> <p>По-третє, етика державних службовців спирається не лише на їх совість, але й визначається суспільними потребами. Відповідно, етичні норми при виконанні службових обов'язків передбачають спеціальні процедури та методи контролю, що залежать від багатьох обставин і визначаються окремо. Службова поведінка, за визначенням, є контрольованою поведінкою.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Як зазначає О.Ф. Ноздрачов: „Під етикою на державній службі мається на увазі система принципів і норм службової поведінки та діяльності державних службовців. В основі етики на державній службі є уявлення про чесність й непідкупність державних службовців, їх вірність державі і закону. Вступ на державну посаду передбачає гідну поведінку, достатньо розвинене почуття честі, чесності і обов'язку. Тому вимога про дотримання державним службовцем норм службової етики і встановленого в державному органі службового розпорядку вважається дуже важливою... Державний службовець повинен самовіддано виконувати свої професійні обов'язки, виконувати їх безкорисно і добросовісно. Державний службовець слугує державі, а не будь-якій партії, громадянському об'єднанню. Він повинен виконувати свої завдання безпристрасно й справедливо і при виконанні службових обов'язків керуватися інтересами усього суспільства” [21, с. 288].</p> <p>Вищезазначене дозволяє зробити декілька важливих теоретичних і практичних висновків щодо розуміння значення та соціально-організаційної природи культурно-етичних вимог до поведінки працівників податкової служби. По-перше, зростання соціальної важливості культурно-етичного моменту в діяльності державних службовців податкової служби сучасної України обумовлений багатьма причинами політичного, економічного і соціального характеру. Кардинальна зміна соціально-політичної системи, економічних відносин, пошук нових суспільно-державних ідеалів створюють безліч нестандартних ситуацій, які не регулюються правовими нормами стосовно їх відсутності чи застарілості. Від рівня моральності державних службовців органів податкової служби багато у чому залежить не лише авторитет влади, ефективність реалізації стратегічних цілей, конкретні рішення на всіх рівнях управління, але й соціальне почуття суспільства.</p> <p>По-друге, дотримання працівниками податкової служби моральних зобов'язань і вимог, заснованих на загальних етичних стандартах і принципах, покликано: а) сприяти зміцненню авторитету державної влади; б) викликати довіру платників податків до здійснюваної державою податкової політики; в) забезпечувати єдину морально-правову основу для узгоджених та ефективних дій як правоохоронних, так і фіскальних державних структур. По-третє, етика державних службовців спирається не лише на їх совість, але й визначається суспільними потребами. Відповідно, етичні норми при виконанні службових обов'язків передбачають спеціальні процедури та методи контролю, що залежать від багатьох обставин і визначаються окремо. Службова поведінка, за визначенням, є контрольованою поведінкою.</p>
<p>С. 55–56.</p>	<p>С. 39–40.</p>
<p>По-четверте, етичні правила державного службовця співвідносяться з відповідною політичною і правовою системою. Вони не повинні суперечити</p>	<p>По-четверте, етичні правила працівника податкової служби співвідносяться з відповідною політичною і правовою системою. Вони не повинні су-</p>

<p>нормам права, представленим у Конституції, Законах України та інших нормативно-правових актах. Етичні правила вільні від прямого відтворення правових норм, не допускають згадки про певні юридичні позиції і не відсилають до нормативних актів. Етичні вимоги державних службовців не можуть бути аналогом юридичного закону як за змістом, так за механізмом свого застосування і впливу. Етична поведінка не утворюється за формулою „законно – відтак правильно”. Ніяка юридична процедура не заперечує моральних оцінок і рішень, заснованих на особистому сприйнятті тих чи інших цінностей.</p> <p>По-п'яте, культурно-етичні правила повинні зміцнювати впевненість добросовісних, професійно підготовлених державних службовців про те, що їх якості й зусилля будуть всебічно оцінені й винагородженні, повинні враховувати реальні сторони професійної роботи і тримати їх в етичному контексті, поєднувати з соціальною мотивацією. Вони не аналог і не підміняють нормативно-правові акти. Водночас етичні стандарти повинні бути ясно й чітко сформульовані, як і правові норми рекомендовані до виконання. Обов'язковий характер етичних вимог обумовлений угодою-договором, коли особи і групи осіб беруть на себе обов'язок виконувати їх або моральним авторитетом організації, уповноваженої приймати відповідні рішення.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>перечити нормам права, представленим у Конституції, Законах України та інших нормативно-правових актах. Етичні правила вільні від прямого відтворення правових норм, не допускають згадки про певні юридичні позиції і не відсилають до нормативних актів. Етичні вимоги державних службовців не можуть бути аналогом юридичного закону як за змістом, так за механізмом свого застосування і впливу. Етична поведінка не утворюється за формулою „законно – відтак правильно”. Ніяка юридична процедура не заперечує моральних оцінок і рішень, заснованих на особистому сприйнятті тих чи інших цінностей. По-п'яте, культурно-етичні правила повинні зміцнювати впевненість добросовісних, професійно підготовлених працівників податкової служби про те, що їх якості й зусилля будуть всебічно оцінені й винагородженні, повинні враховувати реальні сторони професійної роботи і тримати їх в етичному контексті, поєднувати з соціальною мотивацією. Вони не аналог і не підміняють нормативно-правові акти. Водночас етичні стандарти повинні бути ясно й чітко сформульовані, як і правові норми рекомендовані до виконання. Обов'язковий характер етичних вимог обумовлений угодою-договором, коли особи і групи осіб беруть на себе обов'язок виконувати їх або моральним авторитетом організації, уповноваженої приймати відповідні рішення.</p>
<p>С. 56.</p>	<p>С. 40–41.</p>
<p>По-шосте, порушення культурно-етичних правил на державній службі в органах виконавчої влади карається особливою системою санкцій, що мають, як правило, характер громадського осуду і добровільного рішення самого державного службовця. Для кожного державного службовця культурно-етичні правила – це добровільно взяті на себе зобов'язання.</p> <p>По-сьоме, культурно-етичні основи забезпечення діяльності державних службовців мають зовнішню і внутрішню сфери застосування [145, с. 214]. До зовнішньої належать ті, що впливають на стосунки посадових осіб з населенням. Це організація прийому громадян у зручний для них час, належна обстановка в службових приміщеннях загального користування, вміння налагоджувати та підтримувати контакти з населенням, представниками громадських організацій, керівниками установ, підприємств, організацій, вміння спілкуватися. Зовнішня культура державного службовця виявляється у його поведінці, в тому числі у поведінці в сім'ї, у розмовному та писемному мовленні, манері триматися, зовнішньому вигляді. Внутрішня сфера застосування культурно-етичних основ державних службовців – це взаємини колег, керівників з підлеглими, тобто морально-психологічний клімат і культура поведінки в службово-трудоному колективі. Внутрішня культура – це душа працівника органів виконавчої влади, його інтелектуальна та емоційна сфери. Вона, в основному, дана від природи. Її розвиток залежить від того, наскільки людина здатна засвоювати духовні цінності, накопичені людством. Внутрішня культура виявляється у спілкуванні, благородних вчинках, культурі мислення, почуттях, здатності прийти на допомогу, співчувати. Культура особистості як етичний фактор у поєднанні з професійними якостями відіграє вирішальну роль у</p>	<p>По-сьоме, порушення культурно-етичних правил на державній службі в органах податкової служби карається особливою системою санкцій, що мають, як правило, характер громадського осуду і добровільного рішення самого державного службовця. Для кожного працівника податкової служби культурно-етичні правила – це добровільно взяті на себе зобов'язання. По-восьме, культурно-етичні основи забезпечення діяльності осіб рядового і начальницького складу органів податкової міліції мають зовнішню і внутрішню сфери застосування [84, с. 214]. До зовнішньої належать ті, що впливають на стосунки працівників органів податкової міліції з населенням, окремими платниками податків. Це організація прийому громадян у зручний для них час, належна обстановка в службових приміщеннях загального користування, вміння налагоджувати та підтримувати контакти з населенням, представниками громадських організацій, керівниками установ, підприємств, організацій, вміння спілкуватися. Зовнішня культура працівника органів податкової міліції виявляється у його поведінці, в тому числі у поведінці в сім'ї, у розмовному та писемному мовленні, манері триматися, зовнішньому вигляді, носінні форменого одягу. Внутрішня сфера застосування культурно-етичних основ державних службовців податкової міліції – це взаємини колег, товаришів начальників з підлеглими, тобто морально-психологічний клімат і культура поведінки в службово-трудоному колективі. Внутрішня культура – це душа працівника органів, служб, структур та підрозділів податкової міліції, його інтелектуальна та емоційна сфери. Вона, в основному, дана від природи. Її розвиток залежить від того, наскільки людина здатна засвоювати духовні цінності, накопичені людством. Внутрішня культура виявляється у спілкуванні, благородних вчинках, культурі мислен-</p>

<p>взаємодії державних службовців з громадянами.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>ня, почуттях, здатності прийти на допомогу, співчувати. Культура особистості як етичний фактор у поєднанні з професійними якостями відіграє вирішальну роль у взаємодії працівників податкової служби з платниками податків.</p>
<p>С. 56–57.</p>	<p>С. 41.</p>
<p>Вищевикладене свідчить про те, що в процесі становлення державної служби одним з першочергових завдань є розроблення культурно-етичних норм і вимог до поведінки посадових осіб органів державного управління. Особлива актуальність обумовлена тими обставинами, що питання етики норм і правил поведінки державних службовців не були врегульовано нормативно-правовими актами. Практика, що склалася за попередньою системою, вважала людину простим „гвинтиком” і тим самим звільнила службовця від дотримання будь-яких норм поведінки. Від службовця вимагали „одноманітного” підходу, який не врахував специфіки особливих випадків. В бюрократичній машині було порушено зв'язок з безпосередньою діяльністю: бюрократ відслідковував лише хід і етапи справи (моральний бік проблеми його не цікавив), він задовольнявся відповідністю зовнішнім формам і не відчував необхідності, важливості змін та вдосконалення своєї поведінки [65, с. 54]. Як зазначає О.В. Понеделков, на той час у представників державного апарату були інші уявлення про обов'язок, честь, мораль, ділові й особисті якості, а саме: 1) замість колективності керівництва – авторитарні, командні методи і підходи; 2) замість режиму діалогу, спору і відвертої розмови – режим директив; 3) замість компетентності, досвідченості, аналізу проблем – догматизм і окрик; 4) замість вивчення можливостей соціальних груп і осіб та створення умов для їх саморозвитку – нав'язування зверху схем діяльності; 5) замість доступності у спілкуванні, вміння привертати до себе людей, добиватися їх довіри, бути активним учасником ділового і соціального спілкування – високомірність та відчуження; 6) замість поваги до особистої гідності співрозмовника, вміння прислухатися до думки компетентних спеціалістів – чванство; 7) замість диференційного підходу до представників різних прошарків населення – шаблонний підхід до людей; 8) замість досконалого знання потреб людей, здатності співчувати, допомогти у вирішенні життєвих проблем – формальне ставлення до людей [163, с.185]. Не відпрацьовані і не зафіксовані відповідним чином нормативні стандарти культурно-етичної поведінки державних службовців і нині. Все це надає особливої актуальності проблемам наукового осмислення етичної поведінки посадової особи органів державного управління.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Вищевикладене свідчить про те, що в процесі становлення державної служби в органах податкової служби одним з першочергових завдань є розроблення культурно-етичних норм і вимог до поведінки працівників цих органів. Особлива актуальність обумовлена тими обставинами, що питання етики норм і правил поведінки державних службовців не були врегульовано нормативно-правовими актами. „Практика, що склалася за попередньою системою, вважала людину простим „гвинтиком” і тим самим звільнила службовця від дотримання будь-яких норм поведінки. Від службовця вимагали „одноманітного” підходу, який не врахував специфіки особливих випадків. В бюрократичній машині було порушено зв'язок з безпосередньою діяльністю: бюрократ відслідковував лише хід і етапи справи (моральний бік проблеми його не цікавив), він задовольнявся відповідністю зовнішнім формам і не відчував необхідності, важливості змін та вдосконалення своєї поведінки” [6, с. 54]. Як зазначає О.В. Понеделков, на той час у представників державного апарату були інші уявлення про обов'язок, честь, мораль, ділові й особисті якості, а саме: 1) замість колективності керівництва – авторитарні, командні методи і підходи; 2) замість режиму діалогу, спору і відвертої розмови – режим директив; 3) замість компетентності, досвідченості, аналізу проблем – догматизм і окрик; 4) замість вивчення можливостей соціальних груп і осіб та створення умов для їх саморозвитку – нав'язування зверху схем діяльності; 5) замість доступності у спілкуванні, вміння привертати до себе людей, добиватися їх довіри, бути активним учасником ділового і соціального спілкування – високомірність та відчуження; 6) замість поваги до особистої гідності співрозмовника, вміння прислухатися до думки компетентних спеціалістів – чванство; 7) замість диференційного підходу до представників різних прошарків населення – шаблонний підхід до людей; 8) замість досконалого знання потреб людей, здатності співчувати, допомогти у вирішенні життєвих проблем – формальне ставлення до людей [85, с.185]. Не відпрацьовані і не зафіксовані відповідним чином нормативні стандарти культурно-етичної поведінки податківців і нині. Все це надає особливої актуальності проблемам наукового осмислення етичної поведінки працівників органів податкової служби.</p>
<p>С. 57–58.</p>	<p>С. 41–42.</p>
<p>У науці зміст терміну „культурно-етичні вимоги” до тієї чи іншої категорії працівників звичайно пов'язується з поняттями: етичні вимоги, професійна культура, моральна культура. Зазначається, що етика державної служби як один з різновидів професійної етики являє собою кодекс поведінки, що окреслює певний тип людських взаємовідносин,</p>	<p>У науці зміст терміну „культурно-етичні вимоги” до тієї чи іншої категорії працівників звичайно пов'язується з поняттями: етичні вимоги, професійна культура, моральна культура. Зазначається, що етика державної служби як один з різновидів професійної етики являє собою кодекс поведінки, що окреслює певний тип людських взаємовідносин,</p>

<p>який вважається оптимальним стосовно виконання державними службовцями професійної діяльності, а також соціально-філософське тлумачення культурно-гуманістичного призначення цієї професії. Кодекс поведінки охоплює основні принципи і норми, які у загальній формі виражають вимоги до моральної сутності державного службовця, призначення його діяльності, до характеру його взаємовідносин з державою та її громадянами [52, с. 597–598]. Підкреслюється, що поняття „професійна культура” тісно пов’язане з „культура праці”. Професійна культура невіддільна від культури особи, яку характеризує насамперед праця, діяльність, виконання службових обов’язків. Тільки працею, її якістю людина перетворює світ і матеріалізує свої сили та здібності. Крім того, культура особи – це філософська категорія, що відображає рівень соціалізації людини, її придатність до того чи іншого виду професійної діяльності [109, с. 40].</p> <p>Отже, пізнання суті соціального феномену „культурно-етичні вимоги до поведінки посадової особи органів державного управління” передбачає з’ясування теоретично-методологічних засад змістовності й визначення моральної культури, професійної культури і морально-етичних норм професійної культури.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>який вважається оптимальним стосовно виконання державними службовцями професійної діяльності, а також соціально-філософське тлумачення культурно-гуманістичного призначення цієї професії. Кодекс поведінки охоплює основні принципи і норми, які у загальній формі виражають вимоги до моральної сутності державного службовця, призначення його діяльності, до характеру його взаємовідносин з державою та її громадянами [9, с. 597–598]. Підкреслюється, що поняття „професійна культура” тісно пов’язане з „культура праці”. Професійна культура невіддільна від культури особи, яку характеризує насамперед праця, діяльність, виконання службових обов’язків. Тільки працею, її якістю людина перетворює світ і матеріалізує свої сили та здібності. Крім того, культура особи – це філософська категорія, що відображає рівень соціалізації людини, її придатність до того чи іншого виду професійної діяльності [86, с. 40].</p> <p>Отже, пізнання суті соціального феномену „культурно-етичні вимоги до поведінки працівників податкової служби” передбачає з’ясування теоретично-методологічних засад змістовності й визначення моральної культури, професійної культури і морально-етичних норм професійної культури.</p>
<p>С. 58–59.</p>	<p>С. 42–43.</p>
<p>При дослідженні моральної культури слід виходити з базового поняття моралі як елемента суспільної свідомості, відображення суспільного буття у формі моральних норм, правил, принципів та ідеалів, які виконують у суспільстві певні функції і формуються в системі культури суспільства. Тому базовим для даного вивчення є виявлення об’єктивного сучасного взаємозв’язку моралі й культури, що дозволить зрозуміти сутність і структуру моральної культури. В історичному аспекті відносини моралі й культури в системі німецької класичної філософії виділялися Кантом, який заперечував власне розуміння культури як засобу досягнення індивідуального блага й визначив метою культурного прогресу „моральне вдосконалення”, „культуру моральності в нас”, щоб закон був не тільки правилом, але й мотивом вчинків для досягнення моральної мети історії [1, с. 327]. Сьогодні у західній етиці, філософії, культурології формуються нові підходи до моралі як феномена культури. Так, поняття „життя” у філософії XIX – XX ст. створює можливість виділення природної моральності як універсального фактора, що структурує життєвий простір і час людини, переносить питання життя й моралі в простір проблем культури, формується протиставлення життєвого, природного штучному, розуміння єдності інтуїції та інтелекту в житті й моралі [119, с. 195]. Нині утвердилась думка, що мораль трансформується відповідно до її перебування у сфері культури чи цивілізації. У сучасній науці встановлюється статус принципу культурного детермінізму, що визнає соціокультурну зумовленість всякої моральної системи. Культура розглядається як єдність, що соціалізує особистість за допомогою цінностей і норм, а суспільство встановлює певні лінії соціального контролю (в тому числі морального) за її поведінкою. Суспільство за допомогою ме-</p>	<p>При дослідженні моральної культури слід виходити з базового поняття моралі як елемента суспільної свідомості, відображення суспільного буття у формі моральних норм, правил, принципів та ідеалів, які виконують у суспільстві певні функції і формуються в системі культури суспільства. Тому базовим для даного вивчення є виявлення об’єктивного сучасного взаємозв’язку моралі й культури, що дозволить зрозуміти сутність і структуру моральної культури. В історичному аспекті відносини моралі й культури в системі німецької класичної філософії виділялися Кантом, який заперечував власне розуміння культури як засобу досягнення індивідуального блага й визначив метою культурного прогресу „моральне вдосконалення”, „культуру моральності в нас”, щоб закон був не тільки правилом, але й мотивом вчинків для досягнення моральної мети історії [87, с. 327]. Сьогодні у західній етиці, філософії, культурології формуються нові підходи до моралі як феномена культури. Так, поняття „життя” у філософії XIX – XX ст. створює можливість виділення природної моральності як універсального фактора, що структурує життєвий простір і час людини, переносить питання життя й моралі в простір проблем культури, формується протиставлення життєвого, природного штучному, розуміння єдності інтуїції та інтелекту в житті й моралі [88, с. 195]. Нині утвердилась думка, що мораль трансформується відповідно до її перебування у сфері культури чи цивілізації. У сучасній науці встановлюється статус принципу культурного детермінізму, що визнає соціокультурну зумовленість всякої моральної системи. Культура розглядається як єдність, що соціалізує особистість за допомогою цінностей і норм, а суспільство встановлює певні лінії соціального контролю (в тому числі морального) за її поведінкою. Суспільство за допомогою ме-</p>

<p>ханізмів культури формує моральне життя, хоча в сучасному суспільстві мораль набуває все більшої самостійності й незалежності від соціальних структур. Культура, як і мораль, пов'язана з усіма сторонами суспільної життєдіяльності і надає їм змісту та направленості. Людська діяльність, згідно з технологічною теорією культури Е.Е. Маркаряна, програмується й реалізується механізмами культури оскільки вона є особливим способом організації систем [124, с. 97]. Тому мораль, моральна культура є сутнісним компонентом культури, духовно-практичним способом освоєнням дійсності, який визначає зміст соціальних перетворень. Культура як фундаментальний спосіб людського буття – це культурна реальність (яка виявляє себе в актах людського існування), однією із складових якої є моральна реальність як основа існування й функціонування моральної культури суспільства й особистості, її душевного життя. Моральне життя душі формує, на думку В.А Малахова, моральну розміреність життя особистості, її морально-культурні орієнтири, складовою яких стає сором як основа людської моральності [119, с.115]. Такий підхід дозволяє розуміти моральність як живу душу культури й серцевину моральної культури, створює підґрунтя для дослідження зв'язку моральної культури із соціальною диференціацією суспільства, що формує передумови для вивчення моральної культури окремих соціальних груп, однією із яких є державні службовці. Таким чином, моральна культура характеризує якісний рівень функціонування моралі в суспільстві. Її основу складають моральна свідомість, моральні взаємини й моральна поведінка, які є моральними ідеалами (зразками), принципами, цінностями та нормами. На їх основі формуються мотиви моральної поведінки, спілкування та вчинки як першоелементи моральної діяльності. Ця система базується на таких традиційних категоріях моралі, як добро, зло, обов'язок, відповідальність, справедливість, моральна свобода, честь, гідність, совість, сором тощо.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>ханізмів культури формує моральне життя, хоча в сучасному суспільстві мораль набуває все більшої самостійності й незалежності від соціальних структур. Культура, як і мораль, пов'язана з усіма сторонами суспільної життєдіяльності і надає їм змісту та направленості. Людська діяльність, згідно з технологічною теорією культури Е.Е. Маркаряна, програмується й реалізується механізмами культури оскільки вона є особливим способом організації систем [89, с. 97]. Тому мораль, моральна культура є сутнісним компонентом культури, духовно-практичним способом освоєнням дійсності, який визначає зміст соціальних перетворень. Культура як фундаментальний спосіб людського буття – це культурна реальність (яка виявляє себе в актах людського існування), однією із складових якої є моральна реальність як основа існування й функціонування моральної культури суспільства й особистості, її душевного життя. Моральне життя душі формує, на думку В.А Малахова, моральну розміреність життя особистості, її морально-культурні орієнтири, складовою яких стає сором як основа людської моральності [90, с.115]. Такий підхід дозволяє розуміти моральність як живу душу культури й серцевину моральної культури, створює підґрунтя для дослідження зв'язку моральної культури із соціальною диференціацією суспільства, що формує передумови для вивчення моральної культури окремих соціальних груп, однією із яких є державні службовці органів податкової служби. Таким чином, моральна культура характеризує якісний рівень функціонування моралі в суспільстві. Її основу складають моральна свідомість, моральні взаємини й моральна поведінка, які є моральними ідеалами (зразками), принципами, цінностями та нормами. На їх основі формуються мотиви моральної поведінки, спілкування та вчинки як першоелементи моральної діяльності. Ця система базується на таких традиційних категоріях моралі, як добро, зло, обов'язок, відповідальність, справедливість, моральна свобода, честь, гідність, совість, сором тощо.</p>
С. 59–60.	С. 43–44.
<p>Центральним і визначальним у моральній культурі посадових осіб органів державного управління є їх професійна спрямованість, що визначає її специфіку й робить необхідним, виходячи з обраної спеціалізації, розгляд моральної культури як основної проблематики. Проблеми адміністративної етики, які в 80-х роках багато хто на Заході вважав тимчасовими, тепер вийшли на передній план і стали в 90-х роках стратегічними для державних і приватних установ [57, с.46], у тому числі і в нашій державі. Етика як фактор соціальних змін у зв'язку з ускладненням соціальних відносин і професійної диференціації в сучасний період набуває необхідної практичної конкретності. В останні десятиліття інтенсивно розробляються розділи прикладної етики, основу яких складає професійна етика.</p> <p>У зв'язку зі зростанням соціальних потреб в етиці, вона диференціюється і в ній утворюється система особливих галузей, основною з яких є професійна етика. За визначенням Є.Г. Федоренка, „предметом професійної етики є буття професійної моралі, її специфіка, умови формування, законо-</p>	<p>Центральним і визначальним у моральній культурі працівників державної податкової служби є їх професійна спрямованість, що визначає її специфіку й робить необхідним, виходячи з обраної спеціалізації, розгляд моральної культури як основної проблематики. Проблеми адміністративної етики, які в 80-х роках багато хто на Заході вважав тимчасовими, тепер вийшли на передній план і стали в 90-х роках стратегічними для державних і приватних установ [91, с.46], у тому числі і в нашій державі. Етика як фактор соціальних змін у зв'язку з ускладненням соціальних відносин і професійної диференціації в сучасний період набуває необхідної практичної конкретності. В останні десятиліття інтенсивно розробляються розділи прикладної етики, основу яких складає професійна етика.</p> <p>У зв'язку зі зростанням соціальних потреб в етиці, вона диференціюється і в ній утворюється система особливих галузей, основною з яких є професійна етика. За визначенням Е.Г. Федоренка, „предметом професійної етики є буття професійної моралі, її специфіка, умови формування, законо-</p>

<p>мірності розвитку в конкретних історичних формаціях" [178, с. 15]. Як наслідок, визначальним є те, що кожна професійна й соціально-професійна група, маючи суспільне призначення й мету свого існування, займає певну соціальну позицію, отримує свій статус у суспільстві й виконує комплекс не тільки професійних, але й соціальних функцій. Залежно від професії, її соціального характеру й змісту, формуються професійні норми й цінності соціальних груп, що не тільки регламентують і регулюють діяльність, але й нерідко є формою соціального захисту їх членів, а то й закріплення корпоративного інтересу та утвердження своїх привілеїв. Професійна мораль, кристалізуючись, набуває визначеності й реальної значущості, відносної самостійності й суттєво впливає на ефективність професійної діяльності та реальну життєву поведінку людей. В окремих сферах професійної діяльності обов'язковість моральних нормативних вимог різна, а в деяких вона має досить жорсткий характер, контролюється, регулюється й набуває санкцій і навіть правового контролю. Це стосується і соціально-професійної групи державних службовців.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>мірності розвитку в конкретних історичних формаціях" [92, с. 15]. Як наслідок, визначальним є те, що кожна професійна й соціально-професійна група, маючи суспільне призначення й мету свого існування, займає певну соціальну позицію, отримує свій статус у суспільстві й виконує комплекс не тільки професійних, але й соціальних функцій. Залежно від професії, її соціального характеру й змісту, формуються професійні норми й цінності соціальних груп, що не тільки регламентують і регулюють діяльність, але й нерідко є формою соціального захисту їх членів, а то й закріплення корпоративного інтересу та утвердження своїх привілеїв. Професійна мораль, кристалізуючись, набуває визначеності й реальної значущості, відносної самостійності й суттєво впливає на ефективність професійної діяльності та реальну життєву поведінку людей. В окремих сферах професійної діяльності обов'язковість моральних нормативних вимог різна, а в деяких вона має досить жорсткий характер, контролюється, регулюється й набуває санкцій і навіть правового контролю. Це стосується і соціально-професійної групи державних службовців органів податкової служби.</p>
<p>С. 60.</p>	<p>С. 44.</p>
<p>Таким чином: моральна культура за своїми сутнісними характеристиками є основою соціального буття, єдності моральної свідомості, моральних відносин, моральної поведінки, моральної практики. Етична культура становить основу моральної культури. Управлінсько-організаційна функція державних службовців реалізується у взаємній функціональній єдності з культурно-соціалізуючою, базовою складовою якої є моральний компонент.</p> <p>Професійна культура взагалі і професійна культура державних службовців України, зокрема, це складові більш загального за обсягом і змістом поняття «культура».</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Таким чином: моральна культура за своїми сутнісними характеристиками є основою соціального буття, єдності моральної свідомості, моральних відносин, моральної поведінки, моральної практики. Етична культура становить основу моральної культури. Управлінсько-організаційна функція податківців реалізується у взаємній функціональній єдності з культурно-соціалізуючою, базовою складовою якої є моральний компонент. Основу моральної культури працівників податкової міліції складає професійно-службова державна етика, пов'язана із суміжними з нею сферами організаційної, естетичної та інших видів культури, повнота яких розкривається в процесі виконання ними своїх правоохоронно-фіскальних по садових обов'язків.</p> <p>Професійна культура взагалі і професійна культура працівників податкової служби України, зокрема, це складові більш загального за обсягом і змістом поняття „культура”.</p>
<p>С. 60–61.</p>	<p>С. 45.</p>
<p>Під культурою вчені розуміють матеріальні і нематеріальні продукти людської діяльності, цінності, а також визнані форми поведінки [187, с. 49]. Культуру особи характеризує, перш за все праця, діяльність, виконання службових обов'язків і особливо їх міра, оскільки працею, її якістю людина перетворює свої сили та здібності. Діяльність, як зазначає Н.І. Клименко, поділяється на непродуктивну (отримання відомого результату відомими засобами) і продуктивну (досягнення відомої мети за допомогою нових засобів) [74, с. 7]. Звичайно, продуктивна діяльність, яку можна назвати ще й творчою, пов'язана з виробленням нової мети і відповідних до неї засобів. Вирішити їх може тільки той, хто розширює свої знання, обумовлені загальнолюдськими цінностями, національно-регіональними традиціями, звичаями, йде в ногу з життям, бачить перспективу подальшого розвитку суспільства.</p>	<p>Під культурою вчені розуміють матеріальні і нематеріальні продукти людської діяльності, цінності, а також визнані форми поведінки [93, с. 49]. Культуру особи характеризує, перш за все праця, діяльність, виконання службових обов'язків і особливо їх міра, оскільки працею, її якістю людина перетворює свої сили та здібності. Діяльність, як зазначає Н.І. Клименко, поділяється на непродуктивну (отримання відомого результату відомими засобами) і продуктивну (досягнення відомої мети за допомогою нових засобів) [94, с. 7]. Звичайно, продуктивна діяльність, яку можна назвати ще й творчою, пов'язана з виробленням нової мети і відповідних до неї засобів. Вирішити їх може тільки той, хто розширює свої знання, обумовлені загальнолюдськими цінностями, національно-регіональними традиціями, звичаями, йде в ногу з життям, бачить перспективу подальшого розвитку суспільства.</p>

<p>Звичайно, будь-яка діяльність повинна базуватися на глибоких і міцних теоретичних спеціальних знаннях, практичних навичках, що становлять основу професійної діяльності. У свою чергу професійна діяльність базується на професійному самоствердженні та професійній майстерності. Як зазначає В.Н. Авраменко, професійне самоствердження збігається у ряді параметрів з такими поняттями, як професійна орієнтація, визначення, становлення, адаптація, удосконалення, просування. Далі автор вказує на два аспекти: передпрофесійну діяльність і трудову діяльність [5, с. 59]. З огляду на тематику дослідження, нас більше цікавить другий аспект, який доцільно звести до таких трьох етапів: процес усвідомлення особою свого призначення, де проходить певна адаптація, ознайомлення з функціональними обов'язками та специфікою трудової діяльності; процес формування особи як професіонала; досягнення вершин майстерності, сформованості особи як професіонала, що, звичайно, не кожному вдається. Важливо і те, що професійне самоствердження не може бути відірваним від культурного та морального стану суспільства. Будучи ним обумовленим, воно полягає в його основі, утворюючи ціннісну серцевину, оскільки застерігає від багатьох негативних явищ. Зокрема, від грубощів, конфліктів, кар'єризму, гордині, зазнайства, приниження значення своїх колег. Як наслідок, процес самоствердження повинен регулюватись моральними нормами, встановленими звичаями в колективі. А тому, можна погодитися з Ф.М. Щербакіом та іншими вченими, що категорія „праця” або „діяльність” невід'ємні від категорії „культура”, оскільки вона програмована і здійснюється через механізм культури [188, с. 3].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>ства. Звичайно, будь-яка діяльність повинна базуватися на глибоких і міцних теоретичних спеціальних знаннях, практичних навичках, що становлять основу професійної діяльності. У свою чергу професійна діяльність базується на професійному самоствердженні та професійній майстерності. Як зазначає В.Н. Авраменко, професійне самоствердження збігається у ряді параметрів з такими поняттями, як професійна орієнтація, визначення, становлення, адаптація, удосконалення, просування. Далі автор вказує на два аспекти: передпрофесійну діяльність і трудову діяльність [95, с. 59]. З огляду на тематику дослідження, нас більше цікавить другий аспект, який доцільно звести до таких трьох етапів: процес усвідомлення особою свого призначення, де проходить певна адаптація, ознайомлення з функціональними обов'язками та специфікою трудової діяльності; процес формування особи як професіонала; досягнення вершин майстерності, сформованості особи як професіонала, що, звичайно, не кожному вдається. Важливо і те, що професійне самоствердження не може бути відірваним від культурного та морального стану суспільства. Будучи ним обумовленим, воно полягає в його основі, утворюючи ціннісну серцевину, оскільки застерігає від багатьох негативних явищ. Зокрема, від грубощів, конфліктів, кар'єризму, гордині, зазнайства, приниження значення своїх колег. Як наслідок, процес самоствердження повинен регулюватись моральними нормами, встановленими звичаями в колективі. А тому, можна погодитися з Ф.М. Щербакіом та іншими вченими, що категорія „праця” або „діяльність” невід'ємні від категорії „культура”, оскільки вона програмована і здійснюється через механізм культури [96, с. 3].</p>
<p>С. 61.</p>	<p>С. 45–46.</p>
<p>Професійна культура посадових осіб органів державного управління неможлива без їх особистих моральних якостей. Професійна мораль становить своїм завданням допомагати працівнику знайти правильний вибір у виконанні службових обов'язків, найбільш оптимально реалізувати прийняте рішення у практичній діяльності. Професійна мораль має свої специфічні особливості регулювання, які диктують встановлення правил – певної поведінки, функціональних обов'язків, реалізації своїх прав [180, с. 48]. Отже, в основі професійної культури державного службовця лежить діяльність, мораль і загальна культура. У цьому аспекті професійна культура державних службовців – це результати їх службово-трудової діяльності, які обумовлені високим рівнем професійної моралі та загальноприйнятими нормами культури поведінки особи. Предметом професійної культури державних службовців є з'ясування методології, призначення і сутності діяльності цих органів державного управління, закономірностей їх діяльності, специфіки формування морально-службових відносин. Підсумовуючи, зазначимо, що професійна культура посадовців органів державного управління, хоча і об'єднує інші види культури (субкультури) їх особистості, сама є субкультурою стосовно професійної культури взагалі.</p>	<p>Професійна культура працівників органів податкової служби неможлива без їх особистих моральних якостей. Професійна мораль становить своїм завданням допомагати працівнику знайти правильний вибір у виконанні службових обов'язків, найбільш оптимально реалізувати прийняте рішення у практичній діяльності. Професійна мораль має свої специфічні особливості регулювання, які диктують встановлення правил – певної поведінки, функціональних обов'язків, реалізації своїх прав [97, с. 48]. Отже, в основі професійної культури державного службовця податкової служби лежить діяльність, мораль і загальна культура. У цьому аспекті професійна культура працівників податкової служби – це результати їх службово-трудової діяльності, які обумовлені високим рівнем професійної моралі та загальноприйнятими нормами культури поведінки особи. Предметом професійної культури працівників податкової служби є з'ясування мети, дології, призначення і сутності діяльності цих органів, закономірностей їх діяльності, специфіки формування морально-службових відносин, вивчення принципів побудови правоохоронно-податкових структур і діяльності їх особового складу. Підсумовуючи, зазначимо, що професійна культура податківців, хоча і об'єднує інші види культури (субкультури) їх особистості, сама є субкультурою стосовно професійної культури взагалі. Тобто професійна культура</p>

<p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>працівників податкової служби - це лише один різновид професійної культури.</p>
<p>С. 61–62.</p>	<p>С. 46.</p>
<p>Моральна і професійна культура посадових осіб органів державного управління ґрунтується на морально-етичних і правових нормах [165, с.124]. У зв'язку з цим Т. Москалькова, виходячи з теорії права, розглядає співвідношення між нормами права і нормами моралі з позиції єдності, відмінності, взаємодії та протидії [128, с.14]. Звичайно, ці пропозиції актуальні у тому випадку, коли за основу норм права беруться норми природного права. Між нормами природного права і моралі суттєвих відмінностей немає. Як справедливо зазначають В. Букресев та І. Римська, є відмінність між чинними природними діючими законами людського суспільства і законами штучними-юридичними та моральними [32, с. 145]. У співвідношенні з позитивним правом відображається неконтрольована творчість законодавця. Найнеобхіднішим є використання саме морально-етичних норм. Вони підносять рівень професійної культури посадових осіб органів державного управління, створюючи тим самим нормативну етику, предметом якої є закономірності нормативної регуляції поведінки проблеми кодифікації й систематизації норм та правил моралі і яка вивчає зміст понять добра і зла, обов'язку, совісті, відповідальності, честі й гідності, визначає межі вчинків, мотиви поведінки людей [179, с. 352]. Прикладною галуззю нормативної етики є так звана „правова етика”, яка досліджує закономірності дії правової моралі. Наприклад, можна визначити професійну етику як галузь етичної науки, що вивчає систему моральних норм і принципів, які діють у специфічних умовах взаємовідносин людей у сфері певної професії; як специфічну дію загально-етичних і особливих норм професійної моралі, що мають аналітично-рекомендаційний характер, виникають і функціонують у певній професійній групі. Дія моральних норм у юридичній галузі – це один із предметів дослідження правничої етики. Безумовно, морально-етичні норми мають рекомендаційний зміст, але уміле їх використання формує рівень професійної культури посадових осіб органів державного управління.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовими покликаннями. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Моральна і професійна культура працівників органів, служб, структур та підрозділів податкової міліції ґрунтується на морально-етичних і правових нормах [86, с.124]. У зв'язку з цим Т. Москалькова, виходячи з теорії права, розглядає співвідношення між нормами права і нормами моралі з позиції єдності, відмінності, взаємодії та протидії [98, с.14]. Звичайно, ці пропозиції актуальні у тому випадку, коли за основу норм права беруться норми природного права. Між нормами природного права і моралі суттєвих відмінностей немає. Як справедливо зазначають В. Букресев та І. Римська, є відмінність між чинними природними діючими законами людського суспільства і законами штучними-юридичними та моральними [99, с. 145]. У співвідношенні з позитивним правом відображається неконтрольована творчість законодавця. Найнеобхіднішим є використання саме морально-етичних норм. Вони підносять рівень професійної культури особового складу податкової міліції, створюючи тим самим нормативну етику, предметом якої є закономірності нормативної регуляції поведінки проблеми кодифікації й систематизації норм та правил моралі і яка вивчає зміст понять добра і зла, обов'язку, совісті, відповідальності, честі й гідності, визначає межі вчинків, мотиви поведінки людей [100, с. 352]. Прикладною галуззю нормативної етики є так звана „правова етика”, яка досліджує закономірності дії правової моралі. Наприклад, Г. Дубова визначає професійну етику як галузь етичної науки, що вивчає систему моральних норм і принципів, які діють у специфічних умовах взаємовідносин людей у сфері певної професії; як специфічну дію загально-етичних і особливих норм професійної моралі, що мають аналітично-рекомендаційний характер, виникають і функціонують у певній професійній групі [101, с. 16–17]. Дія моральних норм у юридичній галузі – це один із предметів дослідження правничої етики. Безумовно, морально-етичні норми мають рекомендаційний зміст, але уміле їх використання формує рівень професійної культури працівників органів податкової служби України.</p>
<p>С. 62.</p>	<p>С. 46–47.</p>
<p>Професійна культура взаємопов'язана з моральною культурою і становить систему етичних знань і переконань (моральної позиції), моральних почуттів, навиків спілкування та уміння регулювати поведінку за допомогою моральних норм. Моральна культура визначається не тим, скільки людина знає про проблеми етики та правила етикету, а тим, як практично реалізуються ці знання, якою мірою моральна її поведінка, наскільки культурне її спілкування.</p> <p>Культура спілкування посадових осіб органів державного управління є об'єктивним показником розвитку і свідомості, поведінки і безпеки. У ній наочно проявляється єдність внутрішнього та зовнішнього, внутрішньої культури та зовнішнього прояву.</p>	<p>Професійна культура взаємопов'язана з моральною культурою і становить систему етичних знань і переконань (моральної позиції), моральних почуттів, навиків спілкування та уміння регулювати поведінку за допомогою моральних норм. Моральна культура визначається не тим, скільки людина знає про проблеми етики та правила етикету, а тим, як практично реалізуються ці знання, якою мірою моральна її поведінка, наскільки культурне її спілкування.</p> <p>Культура спілкування працівників податкової служби є об'єктивним показником розвитку і свідомості, поведінки і безпеки. У ній наочно проявляється єдність внутрішнього та зовнішнього, внутрішньої культури та зовнішнього прояву. У культурі</p>

<p>У культурі спілкування особливо видно, наскільки глибоко вимоги суспільства до поведінки особистості увійшли в її плоть і кров, наскільки стали її переконаннями і непохитними життєвими правилами. Зарозумілість, почуття національної зверхності, національної винятковості оцінюються як аморальні.</p> <p>Моральні відносини як специфічний вид суспільних взаємозв'язків є своєрідним моментом переходу до моральної практики (діяльності). Здійснюючи вибір поведінки, люди зачіпають інтереси оточуючих, вступають у відносини з іншими людьми, які відповідають на це або своїми оцінками, або діями.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>спілкування особливо видно, наскільки глибоко вимоги суспільства до поведінки особистості увійшли в її плоть і кров, наскільки стали її переконаннями і непохитними життєвими правилами. Зарозумілість, почуття національної зверхності, національної винятковості оцінюються як аморальні.</p> <p>Моральні відносини як специфічний вид суспільних взаємозв'язків є своєрідним моментом переходу до моральної практики (діяльності). Здійснюючи вибір поведінки, люди зачіпають інтереси оточуючих, вступають у відносини з іншими людьми, які відповідають на це або своїми оцінками, або діями.</p>
<p>С. 62.</p>	<p>С. 47.</p>
<p>У культурі дуже важливе значення має духовність. Коли відсутня духовність, відсутня і надія на злом негативних тенденцій у розвитку суспільства, на перехід до позитивних змін. Девальвація моральних цінностей суспільства визначає необхідність відродити первинні культурні традиції, реалізувати пріоритет загальнолюдських цінностей. У зв'язку з цим важливе значення має Указ Президента „Про заходи щодо розвитку духовності, захисту моралі та формування здорового способу життя громадян” від 27.04.1999 р. № 456/99.</p> <p>Важливу роль у культурі поведінки особистості відіграють моральні почуття. Від вихованості почуттів залежить здатність людини до співпереживання, до співчуття іншим людям, тобто саме ті якості, які так необхідні для створення сприятливої моральної атмосфери, здорового морального клімату, культурних взаємовідносин між людьми. Без справжньої культури почуттів неможливо розраховувати на виховання порядності, відданості, взаємодопомоги, згуртованості державних службовців.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>У культурі дуже важливе значення має духовність. Коли відсутня духовність, відсутня і надія на злом негативних тенденцій у розвитку суспільства, на перехід до позитивних змін. Девальвація моральних цінностей суспільства визначає необхідність відродити первинні культурні традиції, реалізувати пріоритет загальнолюдських цінностей. У зв'язку з цим важливе значення має Указ Президента „Про заходи щодо розвитку духовності, захисту моралі та формування здорового способу життя громадян” від 27.04.1999 р. № 456/99.</p> <p>Важливу роль у культурі поведінки особистості відіграють моральні почуття. Від вихованості почуттів залежить здатність людини до співпереживання, до співчуття іншим людям, тобто саме ті якості, які так необхідні для створення сприятливої моральної атмосфери, здорового морального клімату, культурних взаємовідносин між людьми. Без справжньої культури почуттів неможливо розраховувати на виховання порядності, відданості, взаємодопомоги, згуртованості працівників правоохоронних органів .</p>
<p>С. 63.</p>	<p>С. 48.</p>
<p>У культурі прийнято виокремлювати такі елементи, як культура поведінки, спілкування, пізнання, праці, побуту, відтворення самої людини тощо.</p> <p>Важливою складовою частиною культури праці посадової особи органів державного управління є культура спілкування. Її підвищення – завдання виняткової важливості. На жаль, робіт, де вона аналізувалась би у прямій постановці питання, дуже мало. Про невирішеність, проблеми свідчить той факт, що навіть поняття „культура спілкування”, „культура поведінки”, „культура відносин” вживаються як тотожні. Тому необхідно хоча б коротко зупинитися на співвідношенні цих понять, щоб потім зосередити увагу безпосередньо на розборі культури спілкування [116, с. 8–9].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>У культурі прийнято виокремлювати такі елементи, як культура поведінки, спілкування, пізнання, праці, побуту, відтворення самої людини тощо.</p> <p>Важливою складовою частиною культури праці співробітника податкової служби є культура спілкування. Її підвищення – завдання виняткової важливості. На жаль, робіт, де вона аналізувалась би у прямій постановці питання, дуже мало. Про невирішеність, проблеми свідчить той факт, що навіть поняття „культура спілкування”, „культура поведінки”, „культура відносин” вживаються як тотожні. Тому необхідно хоча б коротко зупинитися на співвідношенні цих понять, щоб потім зосередити увагу безпосередньо на розборі культури спілкування [102, с. 8–9].</p>
<p>С. 63.</p>	<p>С. 48–49.</p>
<p>Змістом спілкування посадових осіб органів державного управління можуть бути найрізноманіт-</p>	<p>Змістом спілкування працівників податкової служби можуть бути найрізноманітніші аспекти:</p>

<p>ніші аспекти: економічні, податкові, правові, політичні, моральні, етичні, естетичні, службові, позаслужбові, статеві, вікові тощо. Державні службовці повинні поводитись відповідним чином, тобто спілкування в межах даних відносин повинно відповідати певним вимогам, певному рівню культури. Культура, як відомо, включає в себе красу зовнішнього вигляду, постави, одягу, ходи, етикету, високу культуру мови тощо.</p> <p>Можна виділити такі основні різновиди спілкування посадових осіб органів державного управління:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Спілкування у підрозділі (це - переважно спілкування між собою в умовах суворої регламентації) або за їх межами. Характер спілкування, його рівень і якісна характеристика значно змінюються. 2. Залежно від об'єктів спілкування може бути між самими посадовцями або поміж ними, з одного боку, і громадянами – з іншого. 3. Залежно від часових факторів спілкування може бути постійним і епізодичним, тривалим або коротким. <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>економічні, податкові, правові, політичні, моральні, етичні, естетичні, службові, позаслужбові, статеві, вікові тощо. Податківці повинні поводитись відповідним чином, тобто спілкування в межах даних відносин повинно відповідати певним вимогам, певному рівню культури. Культура, як відомо, включає в себе красу зовнішнього вигляду, постави, одягу, ходи, етикету, високу культуру мови тощо.</p> <p>Можна виділити такі основні різновиди спілкування працівників податкової служби:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Спілкування у підрозділі (це - переважно спілкування між собою в умовах суворої регламентації) або за їх межами. Характер спілкування, його рівень і якісна характеристика значно змінюються. 2. Залежно від об'єктів спілкування може бути між самими податківцями або поміж ними, з одного боку, і громадянами – з іншого. 3. Залежно від часових факторів спілкування може бути постійним і епізодичним, тривалим або коротким.
<p>С. 63.</p>	<p>С. 49.</p>
<p>Культуру міжособистісних відносин людей, їх безпосереднє спілкування можна розглядати, як процес формування і розвитку особистості у спілкуванні з іншими людьми.</p> <p>Внутрішня культура людини сама по собі мало чого варта, якщо не реалізується на практиці. Практика – це єдиний надійний критерій, за яким можна судити про духовну культуру особистості. Внутрішня культура особистості, реалізуючись на практиці, у процесі спілкування, дає нам те, що ми називаємо „культурою спілкування”, в якій проявляється єдність внутрішнього і зовнішнього.</p> <p>Зовнішня культура спілкування реалізується у чисельних правилах, нормах і манерах поведінки, прийнятих як у всьому суспільстві, так і в державних органах. Їх особливість полягає в обов'язковому, невідворотному характері. При їх невиконанні вживаються певні міри правового впливу. Тобто цілий ряд правил поведінки, які у звичайних умовах тримаються тільки на силі суспільної думки, у державних органах, крім цього, підкріплюються законом.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Культуру міжособистісних відносин людей, їх безпосереднє спілкування можна розглядати, як процес формування і розвитку особистості у спілкуванні з іншими людьми.</p> <p>Внутрішня культура людини сама по собі мало чого варта, якщо не реалізується на практиці. Практика – це єдиний надійний критерій, за яким можна судити про духовну культуру особистості. Внутрішня культура особистості, реалізуючись на практиці, у процесі спілкування, дає нам те, що ми називаємо „культурою спілкування”, в якій проявляється єдність внутрішнього і зовнішнього.</p> <p>Зовнішня культура спілкування реалізується у чисельних правилах, нормах і манерах поведінки, прийнятих як у всьому суспільстві, так і в правоохоронних органах. Їх особливість полягає в обов'язковому, невідворотному характері. При їх невиконанні вживаються певні міри правового впливу. Тобто цілий ряд правил поведінки, які у звичайних умовах тримаються тільки на силі суспільної думки, у правоохоронних органах, крім цього, підкріплюються законом.</p>
<p>С. 64.</p>	<p>С. 49.</p>
<p>Зовнішні атрибути культури спілкування є, як правило, відбиттям глибокої внутрішньої культури, високих духовних якостей і морального здоров'я. Вплив культури спілкування у службово-професійній діяльності на особистість посадової особи органів державного управління здійснюється по-різному: по-перше, посадовець відчуває на собі вплив норм поведінки, які прийняті у взаємовідносинах між людьми; по-друге, на нього впливають норми поведінки, які закріплені у нормативних актах. Ці норми мають правову основу і виступають як обов'язкові для виконання; по -третє, він не може ігнорувати (не помічати) норм поведінки, моральної атмосфери, яка склалася у колективі, в якому безпосередньо проходить його діяльність.</p> <p>Спілкування зумовлено існуючими соціальними</p>	<p>Зовнішні атрибути культури спілкування є, як правило, відбиттям глибокої внутрішньої культури, високих духовних якостей і морального здоров'я. Вплив культури спілкування у службово-професійній діяльності на особистість спеціаліста податкової служби здійснюється по-різному: по-перше, працівник податкової міліції відчуває на собі вплив норм поведінки, які прийняті у взаємовідносинах між людьми; по-друге, на нього впливають норми поведінки, які закріплені у присязі, статутах. Ці норми мають правову основу і виступають як обов'язкові для виконання [103]; по-третє, він не може ігнорувати (не помічати) норм поведінки, моральної атмосфери, яка склалася у колективі, в якому безпосередньо проходить його служба.</p> <p>Спілкування зумовлено існуючими соціальними</p>

<p>відносинами, але носить суб'єктивний характер. Іншими словами, воно має соціальний зміст, але реалізується через поведінку конкретних суб'єктів спілкування. У нашому випадку суб'єктами спілкування є посадові особи органів державного управління.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>відносинами, але носить суб'єктивний характер. Іншими словами, воно має соціальний зміст, але реалізується через поведінку конкретних суб'єктів спілкування. У нашому випадку суб'єктами спілкування є працівники податкової служби.</p>
<p>С. 64.</p>	<p>С. 52.</p>
<p>Отже, із зазначеного видно, що важливе місце і значення в діяльності посадових осіб органів державного управління займає спілкування.</p> <p>Дослідження основних засад змістовності й визначення моральної культури, професійної культури посадових осіб органів державного управління прямо потребує вивчення питання службового етикету у діяльності останніх. „Право віддзеркалюється у юридичному етикеті, який має законодавче закріплення та правове регулювання. Службовий етикет покликаний сприяти реалізації сучасних законів. Тобто юридичний етикет є зовнішнім боком професійної діяльності працівників правоохоронних органів, своєрідним доповненням до спеціального правового статусу” [165, с. 237]. Зміст службового етикету посадових осіб органів державного управління полягає в тому, що він є правовим інструментарієм, визначає систему взаємних юридичних прав та обов'язків держави і особи посадовця, регулює поведінку останнього, функціонує як його внутрішня потреба, утверджуючи повагу до права й держави. Службовий етикет у даному ракурсі проблематики є засобом ефективного правового регулювання службово-трудових відносин.</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Отже, із зазначеного видно, що важливе місце і значення в діяльності працівників податкової служби займає спілкування.</p> <p>Дослідження основних засад змістовності й визначення моральної культури, професійної культури працівників податкової служби прямо потребує вивчення питання службового етикету у правоохоронно-фіскальній діяльності останніх. „Право віддзеркалюється у юридичному етикеті, який має законодавче закріплення та правове регулювання. Службовий етикет покликаний сприяти реалізації сучасних законів. Тобто юридичний етикет є зовнішнім боком професійної діяльності працівників правоохоронних органів, своєрідним доповненням до спеціального правового статусу” [86, с. 237]. Зміст службового етикету працівників органів податкової служби полягає в тому, що він є правовим інструментарієм, визначає систему взаємних юридичних прав та обов'язків держави і особи працівника податкової служби, регулює поведінку останнього, функціонує як його внутрішня потреба, утверджуючи повагу до права й держави. Службовий етикет у даному ракурсі проблематики є засобом ефективного правового регулювання службово-трудових відносин особового складу підрозділів податкової служби, інтенсифікації управління процесом правоохоронно-фіскальної діяльності.</p>
<p>С. 65.</p>	<p>С. 45.</p>
<p>3. Професійна культура посадових осіб органів державного управління неможлива без їх особистих моральних якостей. Професійна мораль становить своїм завданням допомагати працівнику знайти правильний вибір у виконанні службових обов'язків, найбільш оптимально реалізувати прийняте рішення у практичній діяльності.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Професійна культура працівників органів податкової служби неможлива без їх особистих моральних якостей. Професійна мораль становить своїм завданням допомагати працівнику знайти правильний вибір у виконанні службових обов'язків, найбільш оптимально реалізувати прийняте рішення у практичній діяльності.</p>
<p>С. 65.</p>	<p>С. 41.</p>
<p>4. Вищевикладене свідчить про те, що в процесі становлення державної служби одним з першочергових завдань є розроблення культурно-етичних норм і вимог до поведінки посадових осіб органів державного управління. Особлива актуальність обумовлена тими обставинами, що питання етики норм і правил поведінки державних службовців не були врегульовано нормативно-правовими актами.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Вищевикладене свідчить про те, що в процесі становлення державної служби в органах податкової служби одним з першочергових завдань є розроблення культурно-етичних норм і вимог до поведінки працівників цих органів. Особлива актуальність обумовлена тими обставинами, що питання етики норм і правил поведінки державних службовців не були врегульовано нормативно-правовими актами.</p>
<p>С. 65.</p>	<p>С. 48.</p>
<p>5. Змістом спілкування посадових осіб органів державного управління можуть бути найрізноманіт-</p>	<p>Змістом спілкування працівників податкової служби можуть бути найрізноманітніші аспекти:</p>

<p>ніші аспекти: економічні, податкові, правові, політичні, моральні, етичні, естетичні, службові, позаслужбові, статеві, вікові тощо. Державні службовці повинні поводитись відповідним чином, тобто спілкування в межах даних відносин повинно відповідати певним вимогам, певному рівню культури. Культура, як відомо, включає в себе красу зовнішнього вигляду, постави, одягу, ходи, етикету, високу культуру мови тощо.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>економічні, податкові, правові, політичні, моральні, етичні, естетичні, службові, позаслужбові, статеві, вікові тощо. Податківці повинні поводитись відповідним чином, тобто спілкування в межах даних відносин повинно відповідати певним вимогам, певному рівню культури. Культура, як відомо, включає в себе красу зовнішнього вигляду, постави, одягу, ходи, етикету, високу культуру мови тощо.</p>
<p>С. 65.</p>	<p>С. 49.</p>
<p>6. Можна виділити такі основні різновиди спілкування посадових осіб органів державного управління:</p> <p>а) Спілкування у підрозділі (це - переважно спілкування між собою в умовах суворої регламентації) або за їх межами. Характер спілкування, його рівень і якісна характеристика значно змінюються.</p> <p>б) Залежно від об'єктів спілкування може бути між самими посадовцями або поміж ними, з одного боку, і громадянами – з іншого.</p> <p>с) Залежно від часових факторів спілкування може бути постійним і епізодичним, тривалим або коротким.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Можна виділити такі основні різновиди спілкування працівників податкової служби:</p> <p>1. Спілкування у підрозділі (це - переважно спілкування між собою в умовах суворої регламентації) або за їх межами. Характер спілкування, його рівень і якісна характеристика значно змінюються.</p> <p>2. Залежно від об'єктів спілкування може бути між самими податківцями або поміж ними, з одного боку, і громадянами – з іншого.</p> <p>3. Залежно від часових факторів спілкування може бути постійним і епізодичним, тривалим або коротким.</p>
<p>С. 110.</p>	<p>С. 39.</p>
<p style="text-align: center;">(ВИСНОВКИ)</p> <p>7. Вищезазначене дозволяє зробити декілька важливих теоретичних і практичних висновків щодо розуміння значення та соціально-організаційної природи культурно-етичних вимог до поведінки посадових осіб органів державного управління:</p> <p>По-перше, зростання соціальної важливості культурно-етичного моменту в діяльності державних службовців сучасної України обумовлений багатьма причинами політичного, економічного і соціального характеру. Кардинальна зміна соціально-політичної системи, економічних відносин, пошук нових суспільно-державних ідеалів створюють безліч нестандартних ситуацій, які не регулюються правовими нормами стосовно їх відсутності чи застарілості. Від рівня моральності державних службовців багато у чому залежить не лише авторитет влади, ефективність реалізації стратегічних цілей, конкретних рішень на всіх рівнях управління, але й соціальне почуття суспільства.</p> <p>По-друге, дотримання державними службовцями моральних зобов'язань і вимог, заснованих на загальних етичних стандартах і принципах і покликане сприяти зміцненню авторитету державної влади.</p> <p>По-третє, етика державних службовців спирається не лише на їх совість, але й визначається суспільними потребами. Відповідно, етичні норми при виконанні службових обов'язків передбачають спеціальні процедури та методи контролю, що залежать від багатьох обставин і визначаються окремо. Службова поведінка, за визначенням, є контрольованою поведінкою.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Вищезазначене дозволяє зробити декілька важливих теоретичних і практичних висновків щодо розуміння значення та соціально-організаційної природи культурно-етичних вимог до поведінки працівників податкової служби. По-перше, зростання соціальної важливості культурно-етичного моменту в діяльності державних службовців податкової служби сучасної України обумовлений багатьма причинами політичного, економічного і соціального характеру. Кардинальна зміна соціально-політичної системи, економічних відносин, пошук нових суспільно-державних ідеалів створюють безліч нестандартних ситуацій, які не регулюються правовими нормами стосовно їх відсутності чи застарілості. Від рівня моральності державних службовців органів податкової служби багато у чому залежить не лише авторитет влади, ефективність реалізації стратегічних цілей, конкретних рішень на всіх рівнях управління, але й соціальне почуття суспільства.</p> <p>По-друге, дотримання працівниками податкової служби моральних зобов'язань і вимог, заснованих на загальних етичних стандартах і принципах, покликано: а) сприяти зміцненню авторитету державної влади; б) викликати довіру платників податків до здійснюваної державою податкової політики; в) забезпечувати єдину морально-правову основу для узгоджених та ефективних дій як правоохоронних, так і фіскальних державних структур. По-третє, етика державних службовців спирається не лише на їх совість, але й визначається суспільними потребами. Відповідно, етичні норми при виконанні службових обов'язків передбачають спеціальні процедури та методи контролю, що залежать від багатьох обставин і визначаються окремо. Службова поведінка, за визначенням, є контрольованою поведінкою.</p>

<p>С. 110–111.</p> <p style="text-align: center;">(ВИСНОВКИ)</p> <p>По-четверте, етичні правила державного службовця співвідносяться з відповідною політичною і правовою системою. Вони не повинні суперечити нормам права, представленим у Конституції, Законах України та інших нормативно-правових актах. Етичні правила вільні від прямого відтворення правових норм, не допускають згадки про певні юридичні позиції і не відсилають до нормативних актів. Етичні вимоги до державних службовців не можуть бути аналогом юридичного закону як за змістом, так за механізмом свого застосування і впливу. Етична поведінка не утворюється за формулою «законно – відтак правильно». Ніяка юридична процедура не заперечує моральних оцінок і рішень, заснованих на особистому сприйнятті тих чи інших цінностей.</p> <p>По-п'яте, культурно-етичні правила повинні зміцнювати впевненість добросовісних, професійно підготовлених державних службовців про те, що їх якості й зусилля будуть всебічно оцінені й винагороджені, повинні враховувати реальні сторони професійної роботи і тримати їх в етичному контексті, поєднувати з соціальною мотивацією. Вони не аналог і не підміняють нормативно-правові акти. Водночас етичні стандарти повинні бути ясно й чітко сформульовані, як і правові норми рекомендовані до виконання. Обов'язковий характер етичних вимог обумовлений угодою-договором, коли особи і групи осіб беруть на себе обов'язок виконувати їх або моральним авторитетом організації, уповноваженої приймати відповідні рішення.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>С. 39–40.</p> <p>По-четверте, етичні правила працівника податкової служби співвідносяться з відповідною політичною і правовою системою. Вони не повинні суперечити нормам права, представленим у Конституції, Законах України та інших нормативно-правових актах. Етичні правила вільні від прямого відтворення правових норм, не допускають згадки про певні юридичні позиції і не відсилають до нормативних актів. Етичні вимоги державних службовців не можуть бути аналогом юридичного закону як за змістом, так за механізмом свого застосування і впливу. Етична поведінка не утворюється за формулою „законно – відтак правильно”. Ніяка юридична процедура не заперечує моральних оцінок і рішень, заснованих на особистому сприйнятті тих чи інших цінностей. По-п'яте, культурно-етичні правила повинні зміцнювати впевненість добросовісних, професійно підготовлених працівників податкової служби про те, що їх якості й зусилля будуть всебічно оцінені й винагороджені, повинні враховувати реальні сторони професійної роботи і тримати їх в етичному контексті, поєднувати з соціальною мотивацією. Вони не аналог і не підміняють нормативно-правові акти. Водночас етичні стандарти повинні бути ясно й чітко сформульовані, як і правові норми рекомендовані до виконання. Обов'язковий характер етичних вимог обумовлений угодою-договором, коли особи і групи осіб беруть на себе обов'язок виконувати їх або моральним авторитетом організації, уповноваженої приймати відповідні рішення.</p>
<p>С. 111–112.</p> <p style="text-align: center;">(ВИСНОВКИ)</p> <p>По-шосте, порушення культурно-етичних правил на державній службі в органах виконавчої влади карається особливою системою санкцій, що мають, як правило, характер громадського осуду і добровільного рішення самого державного службовця. Для кожного державного службовця культурно-етичні правила – це добровільно взяті на себе зобов'язання.</p> <p>По-сьоме, культурно-етичні основи забезпечення діяльності державних службовців мають зовнішню і внутрішню сфери застосування. До зовнішньої належать ті, що впливають на стосунки посадових осіб з населенням. Це організація прийому громадян у зручний для них час, належна обстановка в службових приміщеннях загального користування, вміння налагоджувати та підтримувати контакти з населенням, представниками громадських організацій, керівниками установ, підприємств, організацій, вміння спілкуватися. Зовнішня культура державного службовця виявляється у його поведінці, в тому числі у побуті і в сім'ї, у розмовному та писемному мовленні, манері триматися, зовнішньому вигляді. Внутрішня сфера застосування культурно-етичних основ державних службовців – це взаємини колег, керівників з підлеглими, тобто морально-психологічний клімат і культура поведінки в службово-трудоному колективі. Внутрішня культура – це душа працівника органів виконавчої влади, його</p>	<p>С. 40–41.</p> <p>По-сьоме, порушення культурно-етичних правил на державній службі в органах податкової служби карається особливою системою санкцій, що мають, як правило, характер громадського осуду і добровільного рішення самого державного службовця. Для кожного працівника податкової служби культурно-етичні правила – це добровільно взяті на себе зобов'язання. По-восьме, культурно-етичні основи забезпечення діяльності осіб рядового і начальницького складу органів податкової міліції мають зовнішню і внутрішню сфери застосування [84, с . 214]. До зовнішньої належать ті, що впливають на стосунки працівників органів податкової міліції з населенням, окремими платниками податків. Це організація прийому громадян у зручний для них час, належна обстановка в службових приміщеннях загального користування, вміння налагоджувати та підтримувати контакти з населенням, представниками громадських організацій, керівниками установ, підприємств, організацій, вміння спілкуватися. Зовнішня культура працівника органів податкової міліції виявляється у його поведінці, в тому числі у побуті і в сім'ї, у розмовному та писемному мовленні, манері триматися, зовнішньому вигляді, носінні форменого одягу. Внутрішня сфера застосування культурно-етичних основ державних службовців податкової міліції – це взаємини колег , товаришів начальників з підлеглими, тобто морально-</p>

	<p>інтелектуальна та емоційна сфери. Вона, в основному, дана від природи. Її розвиток залежить від того, наскільки людина здатна засвоювати духовні цінності, накопичені людством. Внутрішня культура виявляється у спілкуванні, благородних вчинках, культурі мислення, почуттях, здатності прийти на допомогу, співчувати. Культура особистості як етичний фактор у поєднанні з професійними якостями відіграє вирішальну роль у взаємодії державних службовців з громадянами.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>психологічний клімат і культура поведінки в службово-трудовому колективі. Внутрішня культура – це душа працівника органів, служб, структур та підрозділів податкової міліції, його інтелектуальна та емоційна сфери. Вона, в основному, дана від природи. Її розвиток залежить від того, наскільки людина здатна засвоювати духовні цінності, накопичені людством. Внутрішня культура виявляється у спілкуванні, благородних вчинках, культурі мислення, почуттях, здатності прийти на допомогу, співчувати. Культура особистості як етичний фактор у поєднанні з професійними якостями відіграє вирішальну роль у взаємодії працівників податкової служби з платниками податків.</p>
С. 112.		С. 48–49.
	<p style="text-align: center;">(ВИСНОВКИ)</p> <p>8. Змістом спілкування посадових осіб органів державного управління можуть бути найрізноманітніші аспекти: економічні, податкові, правові, політичні, моральні, етичні, естетичні, службові, позаслужбові, статеві, вікові тощо. Державні службовці повинні поводитись відповідним чином, тобто спілкування в межах даних відносин повинно відповідати певним вимогам, певному рівню культури. Культура, як відомо, включає в себе красу зовнішнього вигляду, постави, одягу, ходи, етикету, високу культуру мови тощо. Виходячи з цього можна виділити такі основні різновиди спілкування посадових осіб органів державного управління:</p> <p>а) спілкування у підрозділі (це переважно спілкування між собою в умовах суворої регламентації) або за їх межами. Характер спілкування, його рівень і якісна характеристика значно змінюються.</p> <p>б) залежно від об'єктів спілкування може бути між самими посадовцями або поміж ними, з одного боку, і громадянами – з іншого.</p> <p>в) залежно від часових факторів спілкування може бути постійним і епізодичним, тривалим або коротким.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Змістом спілкування працівників податкової служби можуть бути найрізноманітніші аспекти: економічні, податкові, правові, політичні, моральні, етичні, естетичні, службові, позаслужбові, статеві, вікові тощо. Податківці повинні поводитись відповідним чином, тобто спілкування в межах даних відносин повинно відповідати певним вимогам, певному рівню культури. Культура, як відомо, включає в себе красу зовнішнього вигляду, постави, одягу, ходи, етикету, високу культуру мови тощо.</p> <p>Можна виділити такі основні різновиди спілкування працівників податкової служби:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Спілкування у підрозділі (це - переважно спілкування між собою в умовах суворої регламентації) або за їх межами. Характер спілкування, його рівень і якісна характеристика значно змінюються. 2. Залежно від об'єктів спілкування може бути між самими податківцями або поміж ними, з одного боку, і громадянами – з іншого. 3. Залежно від часових факторів спілкування може бути постійним і епізодичним, тривалим або коротким.
5	<p style="text-align: center;">Матіос А. В. Адміністративна відповідальність посадових осіб у сфері державного управління. Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2006. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0406U001991)</p> <p>Нумерація сторінок дана по файлу pdf.</p>	<p style="text-align: center;">Колпаков В. К. Адміністративне право України. Підручник. – К.: Юрінком Інтер, 1999. (http://false-science.ucoz.ua/Matios/kolpakov-administratyvne-pravo_1999.pdf)</p>
С. 67.		С. 240–241.
	<p>Подальший аналіз ст. 9 КУпАП дозволяє виділити і дослідити ознаки адміністративного проступку (проступку, правопорушення).</p> <p>По-перше, це виключно вчинок, тобто дія (наприклад, неправомірне використання державного майна, ст. 184-1) чи бездіяльність (невжиття заходів щодо забезпечення державної таємниці, ст. 212-2). Звідси випливає, що думки, бажання чи інші вияви психічної діяльності юридичного значення не мають.</p> <p>По-друге, до ознак адміністративного правопорушення належить його протиправність, тобто заборона адміністративно-правовими нормами відповідного вчинку як такого, що завдає шкоди чи загрожує небезпекою. Суть протиправності полягає в тому, що конкретний вчинок визнається адміністра-</p>	<p>Подальший її аналіз дозволяє виділити ознаки адміністративного проступку (правопорушення).</p> <p>По-перше, це виключно вчинок, тобто дія (наприклад, дрібне хуліганство, ст. 173) чи бездіяльність (ухилення від реєстрації чи нереєстрації вогнепальної зброї, ст. 192). Звідси випливає, що думки, бажання чи інші вияви психічної діяльності юридичного значення не мають.</p> <p>По-друге, до ознак адміністративного правопорушення належить його протиправність, тобто заборона адміністративно-правовими нормами відповідного вчинку як такого, що завдає шкоди чи загрожує небезпекою. Суть протиправності полягає в тому, що конкретний вчинок визнається адміністративним правопорушенням (проступком), якщо воно</p>

<p>тивним правопорушенням (проступком), якщо воно передбачене як таке чинним адміністративним законодавством.</p> <p>По-третє, важливою ознакою адміністративного правопорушення є винність. Винність передбачає наявність у особи відповідного власного психічного ставлення до відповідного вчинку і його наслідків. Законодавець вважав за необхідне вказати на форми вини, які мають юридичне значення. Це умисел (вина у формі умислу) і необережність (вина у формі необережності). Умисел може бути прямим чи непрямим (евентуальним). Необережна вина проявляється у формі самовпевненості чи недбалості.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>передбачене як таке чинним адміністративним законодавством.</p> <p>По-третє, важливою ознакою адміністративного правопорушення є винність. Винність передбачає наявність у особи відповідного власного психічного ставлення до відповідного вчинку і його наслідків. Законодавець вважав за необхідне вказати на форми вини, які мають юридичне значення. Це умисел (вина у формі умислу) і необережність (вина у формі необережності). Умисел може бути прямим чи непрямим (евентуальним). Необережна вина проявляється у формі самовпевненості чи недбалості.</p>
<p>С. 67.</p>	<p>С. 241.</p>
<p>По-четверте, обов'язковою ознакою адміністративного правопорушення є адміністративна карність. Карність означає, що за здійснення конкретного вчинку адміністративним законодавством передбачається відповідне покарання. Дана ознака дозволяє відмежувати правопорушення від інших протиправних (заборонених адміністративно-правовими нормами) вчинків, здійснення яких не спричинює застосування адміністративних стягнень.</p> <p>Так, правила користування засобами морського транспорту досить великі і містять значну кількість приписів, які зобов'язують особу здійснювати чи не здійснювати певні дії. Проте порушення тільки двох пунктів з цих правил (пошкодження внутрішнього обладнання і куріння у невстановлених місцях на судні) спричиняє накладення адміністративних стягнень (ст. 115 КУпАП).</p> <p>По-п'яте, юридичною ознакою адміністративного правопорушення є об'єкт посягання. Це діяння, що посягають на державний чи громадський порядок, власність, права, свободи громадян, на встановлений порядок управління. Конкретні об'єкти, посягання на які роблять діяння адміністративним правопорушенням, визначені статтями 41 – 212-2 Особливої частини КУпАП.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>По-четверте, обов'язковою ознакою адміністративного правопорушення є адміністративна карність. Карність означає, що за здійснення конкретного вчинку адміністративним законодавством передбачається відповідне покарання. Дана ознака дозволяє відмежувати правопорушення від інших протиправних (заборонених адміністративно-правовими нормами) вчинків, здійснення яких не спричинює застосування адміністративних стягнень.</p> <p>Так, правила користування засобами морського транспорту досить великі і містять значну кількість приписів, які зобов'язують особу здійснювати чи не здійснювати певні дії. Проте порушення тільки двох пунктів з цих правил (пошкодження внутрішнього обладнання і куріння у невстановлених місцях на судні) спричиняє накладення адміністративних стягнень (ст. 115 КпАП).</p> <p>По-п'яте, юридичною ознакою адміністративного правопорушення є об'єкт посягання. Це діяння, що посягають на державний чи громадський порядок, власність, права, свободи громадян, на встановлений порядок управління. Конкретні об'єкти, посягання на які роблять діяння адміністративним правопорушенням, визначені статтями 41—212 Особливої частини КпАП.</p>
<p>С. 67–68.</p>	<p>С. 241–242.</p>
<p>Дослідження юридичної природи адміністративного правопорушення, з'ясування його сутності й змісту пов'язане з питанням його суспільної небезпеки.</p> <p>Як відомо, кримінальне законодавство визначає як злочинні тільки громадсько небезпечні вчинки, тобто відносить громадську безпеку до об'єктивних властивостей злочину [104].</p> <p>На відміну від визначення злочину, визначення адміністративного правопорушення (ст. 9 КУпАП) не вказує на його громадську небезпеку. Більше того, термін "громадсько небезпечний вчинок" стосовно адміністративних правопорушень законодавець не вживає. Звідси випливає припущення, що громадська небезпека не визнана універсальною властивістю усіх адміністративних правопорушень (проступків), а матеріальною, загальною їх ознакою є те, що вони "посягають на ...", тобто завдають збитків (заподіюють шкоду) державному і громадсь-</p>	<p>Дослідження юридичної природи адміністративного правопорушення, з'ясування його сутності й змісту пов'язане з питанням його громадської безпеки.</p> <p>Як відомо, кримінальне законодавство визначає як злочинні тільки громадсько небезпечні вчинки, тобто відносить громадську безпеку до об'єктивних властивостей злочину (ст. 7 КК).</p> <p>На відміну від цього визначення злочину, визначення адміністративного правопорушення (ст. 9 КпАП) не вказує на його громадську небезпеку. Більше того, термін "громадське небезпечний вчинок" стосовно адміністративних правопорушень законодавець не вживає. Звідси випливає припущення, що громадська небезпека не визнана універсальною властивістю усіх адміністративних правопорушень (проступків), а матеріальною, загальною їх ознакою є те, що вони "посягають на ...", тобто завдають збитків (заподіюють шкоду) дер-</p>

<p>кому порядку, власності, правам і свободам громадян, установленому порядку управління.</p> <p>Водночас підстав для ствердження, що адміністративні правопорушення не належать до діянь громадсько небезпечних, не так багато, як для того, щоб зробити протилежні висновки.</p> <p>Багаторічна дискусія з цього приводу за участю спеціалістів у галузі адміністративного, кримінального, цивільного права, теорії права, кримінології підстав для однозначного висновку не дає. Отже, з даного питання в юридичній науці найрельєфніше визначились дві позиції.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>жавному і громадському порядку, власності, правам і свободам громадян, установленому порядку управління.</p> <p>Водночас підстав для ствердження, що адміністративні правопорушення не належать до діянь громадсько небезпечних, не так багато, як для того, щоб зробити протилежні висновки.</p> <p>Багаторічна дискусія з цього приводу за участю спеціалістів у галузі адміністративного, кримінального, цивільного права, теорії права, кримінології підстав для однозначного висновку не дає. Отже, з даного питання в юридичній науці найрельєфніше визначились дві позиції.</p>
<p>С. 68.</p>	<p>С. 242–243.</p>
<p>Прихильники оцінки адміністративного правопорушення як явища що не є громадсько небезпечним (Н. Дурманов, Б. Здравомислов, М. Строгович, І. Самощенко, Н. Александров, О. Якуба, Г. Петров, А. Ключниченко та ін.) спираються на ствердження про те, що злочини – це якісно особливий вид правопорушень, а їх основна матеріальна властивість полягає у громадській небезпечності. Причому громадська небезпека повно характеризує виключно злочини. Тому для інших правопорушень дана ознака не обов'язкова.</p> <p>Визначення злочину як суспільно небезпечного злочину міститься в ч. 1 ст. 11 КК, а в ч. 2 цієї ж статті фіксується, що не є злочином дія чи бездіяльність, які хоч формально і містять ознаки будь-якого вчинку, передбаченого Особливою частиною даного Кодексу, але через малозначущість не є громадсько небезпечними. Отже, зазначають вони, у праві чітко закріплено, що малозначущий протиправний вчинок не є громадсько небезпечним і не може розглядатися як злочин.</p> <p>Виходячи з цього положення, можна зробити два висновки.</p> <p>Перший: ознака суспільної небезпеки властива тільки злочинам, інші правопорушення позбавлені цієї якості.</p> <p>Другий: адміністративні правопорушення (проступки) не являють собою суспільної небезпеки; це суспільно шкідливі, антигромадські явища. Тому й відрізняються злочини від адміністративних правопорушень тим, що злочини – діяння суспільно шкідливі, а адміністративні правопорушення – діяння лише шкодочинні.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Прихильники оцінки адміністративного правопорушення як явища громадсько небезпечного (Н. Дурманов, Б. Здравомислов, М. Строгович, І. Самощенко, Н. Александров, О. Якуба, Г. Петров, А. Ключниченко та ін.) спираються на твердження про те, що злочини – це якісно особливий вид правопорушень, а їх основна матеріальна властивість полягає у громадській небезпечності. Причому громадська небезпека повно характеризує виключно злочини. Тому для інших правопорушень дана ознака не обов'язкова.</p> <p>Визначення злочину як громадсько небезпечного злочину міститься в ч. 1 ст. 7 КК, а в ч. 2 цієї ж статті фіксується, що не є злочином дія чи бездіяльність, які хоч формально і містять ознаки будь-якого вчинку, передбаченого Особливою частиною даного Кодексу, але через малозначущість не є громадсько небезпечними. Отже, зазначають вони, у праві чітко закріплено, що малозначущий протиправний вчинок не є громадсько небезпечним і не може розглядатися як злочин.</p> <p>Виходячи з цього положення, можна зробити два висновки.</p> <p>Перший: ознака суспільної небезпеки властива тільки злочинам, інші правопорушення позбавлені цієї якості.</p> <p>Другий: адміністративні правопорушення (проступки) не являють собою суспільної небезпеки; це суспільно шкідливі, антигромадські явища. Тому й відрізняються злочини від адміністративних правопорушень тим, що злочини – діяння суспільно шкідливі, а адміністративні правопорушення – діяння лише шкодочинні.</p>
<p>С. 68–69.</p>	<p>С. 243.</p>
<p>Прихильники оцінки адміністративних правопорушень як діянь, що являють собою певну суспільну небезпеку (А. Трайнін, А. Сахаров, М. Шаргородський, А. Піонтковський, Н. Малеїн, Є. Додін, Л. Коваль, В. Колпаков, О. Остапенко, В. Шкарупа та ін.) виходять з матеріальної єдності усіх правопорушень. І злочини, й адміністративні правопорушення, й дисциплінарні провини, й цивільні правопорушення є до певної міри суспільно небезпечними діяннями. Тому суспільна небезпека – це ознака, властива їм усім без винятку. Відмінність полягає лише в ступені суспільної небезпеки.</p> <p>Злочини мають підвищений ступінь суспільної</p>	<p>Прихильники оцінки адміністративних правопорушень як діянь, що являють собою певну суспільну небезпеку (А. Трайнін, А. Сахаров, М. Шаргородський, А. Піонтковський, Н. Малеїн, Є. Додін, Л. Коваль та ін.) виходять з матеріальної єдності усіх правопорушень. І злочини, й адміністративні правопорушення, й дисциплінарні провини, й цивільні правопорушення є до певної міри суспільно небезпечними діяннями. Тому суспільна небезпека – це ознака, властива їм усім без винятку. Відмінність полягає лише в ступені суспільної небезпеки.</p> <p>Злочини мають підвищений ступінь суспільної небезпеки. Адміністративним (та іншим) правопо-</p>

<p>небезпеки. Адміністративним (та іншим) правопорушенням вона властива "меншою", "невеликою", "невисокою", "незначною" мірою і не досягає того рівня, з якого починається застосування заходів кримінальної репресії.</p> <p>Підтвердження цієї позиції, на думку її прихильників, міститься в ст. 12 КК, де йдеться про те, які суспільно небезпечні діяння є злочинними. Звідси випливає обґрунтований висновок, що поняття суспільно небезпечного діяння значно ширше поняття злочину, тобто далеко не всі суспільно небезпечні діяння є злочинами.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську "i".</p>	<p>рушенням вона властива "меншою", "невеликою", "невисокою", "незначною" мірою і не досягає того рівня, з якого починається застосування заходів кримінальної репресії.</p> <p>Підтвердження цієї позиції, на думку її прихильників, міститься в ч. 2 ст. 1 КК, де йдеться про те, які суспільно небезпечні діяння є злочинними. Звідси випливає обґрунтований висновок, що поняття суспільно небезпечного діяння значно ширше поняття злочину, тобто далеко не всі суспільно небезпечні діяння є злочинами.</p>
<p>С. 69.</p>	<p>С. 243–244.</p>
<p>Підкріплюють дану точку зору дві обставини.</p> <p>По-перше, злочини і адміністративні правопорушення як соціальні явища дуже близькі між собою, а межі між ними досить рухливі й надто умовні. Тому нерідко перші з них перетворюються на другі й навпаки – особливо в сфері державного управління. Іншими словами, досить розповсюджені випадки, коли одне й те саме діяння на одному проміжку часу може розцінюватись як злочин, а на іншому – як адміністративний проступок, що тягне за собою покарання.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську "i".</p>	<p>Підкріплюють дану точку зору дві обставини.</p> <p>По-перше, злочини і адміністративні правопорушення як соціальні явища дуже близькі між собою, а межі між ними досить рухливі й надто умовні. Тому нерідко перші з них перетворюються на другі й навпаки. Іншими словами, досить розповсюджені випадки, коли одне й те саме діяння на одному проміжку часу може розцінюватись як злочин, а на іншому — як адміністративний проступок, що тягне за собою покарання.</p>
<p>С. 69.</p>	<p>С. 244–245.</p>
<p>По-друге, про суспільну небезпеку того чи іншого правопорушення можна робити висновок з урахуванням його поширення та результативності боротьби з ним. Тут важко не погодитися з Л. Ковалем, який у зв'язку з цим відзначає, що окремо взяті дрібні проступки, такі, як проїзд у громадському транспорті без квитка, торгівля у невстановленому місці тощо, можливо, й не мають чітко вираженої суспільної небезпеки. Однак у своїх сукупності та поширенні вони, без сумніву, набувають суспільно небезпечного характеру [77].</p> <p>Додати до цього можна тільки таке. Встановлюючи адміністративну відповідальність за ті чи інші діяння, законодавець обов'язково бере до уваги їх поширення і необхідність боротьби не з окремо взятими випадками, а з явищами, які не можна розцінювати як прояв обставин, що випадково склалися, через виникнення небезпеки для суспільних відносин, які відповідають інтересам держави. Якби це було не так, то не було б необхідності боротися з такими діяннями, як корупція тощо.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську "i".</p>	<p>По-друге, про суспільну небезпеку того чи іншого правопорушення можна робити висновок з урахуванням його поширення та результативності боротьби з ним. Тут важко не погодитися з Л. Ковалем, який у зв'язку з цим відзначає, що окремо взяті дрібні проступки, такі, як проїзд у громадському транспорті без квитка, торгівля у невстановленому місці тощо, можливо, й не мають чітко вираженої суспільної небезпеки. Однак у своїх сукупності та поширенні вони, без сумніву, набувають суспільно небезпечного характеру¹.</p> <p>Додати до цього можна тільки таке. Встановлюючи адміністративну відповідальність за ті чи інші діяння, законодавець обов'язково бере до уваги їх поширення і необхідність боротьби не з окремо взятими випадками, а з явищами, які не можна розцінювати як прояв обставин, що випадково склалися, через виникнення небезпеки для суспільних відносин, які відповідають інтересам держави. Якби це було не так, то не було б необхідності боротися з такими діяннями, як торгівля у невстановлених місцях тощо.</p>
<p>С. 75–76.</p>	<p>С. 268.</p>
<p>Перейдемо до розгляду наступного елемента адміністративного правопорушення - об'єктивної сторони. Об'єктивна сторона складу проступку – це зовнішній прояв суспільно небезпечного посягання на об'єкт, що перебуває під охороною адміністративно-правових санкцій. Відповідно до цього об'єктивну сторону складу адміністративного пра-</p>	<p>2. Об'єктивна сторона адміністративного правопорушення. Об'єктивна сторона складу проступку — це зовнішній прояв суспільно небезпечного посягання на об'єкт, що перебуває під охороною адміністративно-правових санкцій. Відповідно до цього об'єктивну сторону складу адміністративного пра-</p>

<p>випорушення утворюють ознаки, що характеризують зовнішні прояви проступку. Тобто, це система передбачених нормою адміністративного права ознак, які характеризують зовнішню сторону правопорушення.</p> <p>У реальній дійсності вищелити в діяльності людини зовнішню і внутрішню сторони неможливо. Людська діяльність являє собою визначену психофізичну єдність. У вчинках людини, у її діяльності або бездіяльності завжди виявляється її психічний настрій, прагнення до досягнення поставленої мети. Крім того, сторонній спостерігач про внутрішні переживання, думки, почуття, цілі людини може судити тільки за зовнішніми проявами її поведінки. На запитання: "За якими ознаками можна судити про реальні думки і почуття реальної особистості?" відповідь однозначна: "Такі ознаки — це дії даної особи".</p> <p>Одним з основоположних принципів адміністративного права є відповідальність тільки за об'єктивовану поза нею поведінку людини, тобто за її діяльність або бездіяльність. Спосіб думок, наміри людини, що не набули вираження поза нею, розглядатися як правопорушення не можуть.</p> <p>Саме тому, забороняючи під страхом покарання ті або інші діяння, законодавець у першу чергу описує їх зовнішні прояви.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>випорушення утворюють ознаки, що характеризують зовнішні прояви проступку. Тобто, це система передбачених нормою адміністративного права ознак, які характеризують зовнішню сторону правопорушення.</p> <p>У реальній дійсності вищелити в діяльності людини зовнішню і внутрішню сторони неможливо. Людська діяльність являє собою визначену психофізичну єдність. У вчинках людини, у її діяльності або бездіяльності завжди виявляється її психічний настрій, прагнення до досягнення поставленої мети. Крім того, сторонній спостерігач про внутрішні переживання, думки, почуття, цілі людини може судити тільки за зовнішніми проявами її поведінки. На запитання: "За якими ознаками можна судити про реальні думки і почуття реальної особистості?" відповідь однозначна: "Такі ознаки — це дії даної особи".</p> <p>Одним з основоположних принципів адміністративного права є відповідальність тільки за об'єктивовану поза нею поведінку людини, тобто за її діяльність або бездіяльність. Спосіб думок, наміри людини, що не набули вираження поза нею, розглядатися як правопорушення не можуть.</p> <p>Саме тому, забороняючи під страхом покарання ті або інші діяння, законодавець у першу чергу описує їх зовнішні прояви.</p>
<p>С. 76.</p>	<p>С. 268–269.</p>
<p>У науці кримінального права до обов'язкових ознак об'єктивної сторони часто включають громадську безпеку, протиправність, наслідки, причинний зв'язок. Але громадська безпека і протиправність є інтегративними ознаками всього складу, що виникають у результаті взаємодії всіх первинних ознак. Саме тому вони включаються в легальне визначення злочину і проступку. Що ж стосується наслідків і причинного зв'язку, то більшість складів проступків конструюються законодавцем як формальні, виконання яких не спричиняє будь-яких матеріальних наслідків, а тому й самі наслідки, і причинний зв'язок не можуть розглядатися як обов'язкові ознаки складу адміністративного правопорушення.</p> <p>Обов'язковою з об'єктивної сторони адміністративного правопорушення є ознака, що характеризує саме діяння (розкрадання, перевищення, зловживання, придбання, збереження, використання, ухилення, управління, допуск тощо).</p> <p>Ознака діяння — провідна, головна ознака об'єктивної сторони, це стрижень, навколо якого групуються інші її — факультативні — ознаки (спосіб, час, місце тощо). Основу кожного діяння становить свідомий рух тіла, а найчастіше — система елементарних дій бо навіть певна діяльність.</p> <p>Протиправне діяння може бути простим і складним. Просте являє собою єдину дію або короткочасну бездіяльність, єдиний короткочасний акт протиправної поведінки.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Доказом плагіату є скопійоване з чужого тексту довге тире, а написані власноруч – короткі тире («– факультативні –»). Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>У науці кримінального права до обов'язкових ознак об'єктивної сторони часто включають громадську безпеку, протиправність, наслідки, причинний зв'язок. Але громадська безпека, а для проступків — громадська шкідливість і протиправність є інтегративними ознаками всього складу, що виникають у результаті взаємодії всіх первинних ознак. Саме тому вони включаються в легальне визначення злочину (проступку). Що ж стосується наслідків і причинного зв'язку, то більшість складів проступків конструюються законодавцем як формальні, виконання яких не спричиняє будь-яких матеріальних наслідків, а тому й самі наслідки, і причинний зв'язок не можуть розглядатися як обов'язкові ознаки складу адміністративного правопорушення.</p> <p>Обов'язковою з об'єктивної сторони адміністративного правопорушення є ознака, що характеризує саме діяння (розкрадання, торгівля, пияцтво, придбання, збереження, використання, ухилення, управління, допуск тощо).</p> <p>Ознака діяння — провідна, головна ознака об'єктивної сторони, це стрижень, навколо якого групуються інші її ознаки (спосіб, час, місце тощо). Основу кожного діяння становить свідомий рух тіла, а найчастіше — система елементарних дій бо навіть певна діяльність.</p> <p>Протиправне діяння може бути простим і складним. Просте являє собою єдину дію або короткочасну бездіяльність, єдиний короткочасний акт протиправної поведінки. Наприклад, крадіжка, безквитковий проїзд.</p>

С. 76–77.	С. 269.
<p>Складне діяння або складається з декількох самостійних дій, або розтягнуте в часі, або скоюється групою. Розрізняють такі різновиди складних діянь, які караються в адміністративному порядку:</p> <p>а) з двома різними діями; б) які складаються з альтернативних дій; в) збірні; г) які тривають; д) які продовжуються.</p> <p>Правопорушенням із двома діями є таке, склад якого утворює єдність двох самостійних дій. Вчинення тільки однієї, передбаченої законом дії, складу правопорушення в даному випадку не створює.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Складне діяння або складається з декількох самостійних дій, або розтягнуте в часі, або скоюється групою. Розрізняють такі різновиди складних діянь, які караються в адміністративному порядку:</p> <ul style="list-style-type: none"> • з двома різними діями; • які складаються з альтернативних дій; • збірні; • які тривають; • які продовжуються. <p>Правопорушенням із двома діями є таке, склад якого утворює єдність двох самостійних дій. Вчинення тільки однієї, передбаченої законом дії, складу правопорушення в даному випадку не створює. Характерним прикладом такого правопорушення може бути дрібна спекуляція (ст. 157). <...></p>
С. 77.	С. 269–270.
<p>Правопорушенням, що складається з альтернативних дій, є таке, склад якого утворить учинення як однієї з перелічених у законі дій, так і всіх разом. Тут важливо зазначити, що особа не скоює нового правопорушення, якщо вона послідовно здійснює всі названі в законі дії. Дії робітника торгівлі, що відмовив споживачу в інформації про товар, навчання, безпечного його використання, перевірки його якості, комплектності, ваги та ціни утворюють один склад (ст. 156-1).</p> <p>Збірним можна називати проступок, що фактично "зібраний" з кількох різних порушень, які існують самостійно, хоча і дуже близьких за змістом адміністративно-правових норм. При формальному підході у даному випадку завжди можна побачити кілька правопорушень. Законодавець розглядає такі діяння як одне правопорушення. Підставою такого підходу до самостійних протиправних діянь є те, що вони тотожні і цілком збігаються за юридичними ознаками складу. До них належать порушення різних окремо встановлених правил, інструкцій, вимог (бланкетні склади).</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Правопорушенням, що складається з альтернативних дій, є таке, склад якого утворить учинення як однієї з перелічених у законі дій, так і всіх разом. Тут важливо зазначити, що особа не скоює нового правопорушення, якщо вона послідовно здійснює всі названі в законі дії, наприклад, спочатку незаконно придбаває наркотичні речовини, потім певний час їх зберігає і пересилає (ст. 44). <...> Дії робітника торгівлі, що відмовив споживачу в інформації про товар, навчання, безпечного його використання, перевірки його якості, комплектності, ваги та ціни також утворюють один склад (ст. 156¹).</p> <p>Збірним можна називати проступок, що фактично "зібраний" з кількох різних порушень, які існують самостійно, хоча і дуже близьких за змістом адміністративно-правових норм. При формальному підході у даному випадку завжди можна побачити кілька правопорушень. Законодавець розглядає такі діяння як одне правопорушення. Підставою такого підходу до самостійних протиправних діянь є те, що вони тотожні і цілком збігаються за юридичними ознаками складу. До них належать порушення різних окремо встановлених правил, інструкцій, вимог (бланкетні склади).</p>
С. 77.	С. 271.
<p>Такими, що тривають, визнаються правопорушення, які почавшись з якоїсь протиправної дії або бездіяльності, здійснюються потім безперервно шляхом невиконання обов'язку. Початковим моментом такого діяння може бути як активна дія, так і бездіяльність. Потім винний або не виконує конкретний покладений на нього обов'язок, або виконує його не повністю, не належним чином, і його поведінка оцінюється як бездіяльність щодо цього обов'язку.</p> <p>Правопорушення, що триває, може припинитися як фактично, так і юридично. Фактичне припинення відбувається або шляхом виконання обов'язку, або в результаті зміни обстановки. Юридичне ж припинення означає, що винний притягнутий до відповідальності за своє діяння, а обов'язок ще не виконав.</p> <p>Таким, що продовжується, можна вважати адміністративне правопорушення, що складається з ряду тотожних, тісно пов'язаних між собою проступків. Їх сукупність утворить єдине правопорушення. Таке правопорушення складається з окре-</p>	<p>Такими, що тривають, визнаються правопорушення, які почавшись з якоїсь протиправної дії або бездіяльності, здійснюються потім безперервно шляхом невиконання обов'язку. Початковим моментом такого діяння може бути як активна дія, так і бездіяльність. Потім винний або не виконує конкретний покладений на нього обов'язок, або виконує його не повністю, не належним чином, і його поведінка оцінюється як бездіяльність щодо цього обов'язку. Прикладами адміністративного проступку, що триває, можна назвати <...></p> <p>Правопорушення, що триває, може припинитися як фактично, так і юридично. Фактичне припинення відбувається або шляхом виконання обов'язку, або в результаті зміни обстановки. Юридичне ж припинення означає, що винний притягнутий до відповідальності за своє діяння, а обов'язок ще не виконав. Наприклад, за проживання без паспорта <...></p> <p>Таким, що продовжується, можна вважати адміністративне правопорушення, що складається з ряду тотожних, тісно пов'язаних між собою проступків. Їх сукупність утворить єдине правопору-</p>

<p>мих, дискретних, тотожних діянь, що відділені одне від одного в часі. Вони цілком збігаються за основними юридичними ознаками (формою провини, метою суб'єкта, обсягом, місцем і характером дій тощо), між ними існує тісний внутрішній зв'язок, їх можна порівняти з ланками одного ланцюга.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>шення. Таке правопорушення складається з окремих, дискретних, тотожних діянь, що відділені одне від одного в часі. Вони цілком збігаються за основними юридичними ознаками (формою провини, метою суб'єкта, обсягом, місцем і характером дій тощо), між ними існує тісний внутрішній зв'язок, їх можна порівняти з ланками одного ланцюга.</p>
<p>С. 77–78.</p>	<p>С. 272.</p>
<p>Для таких правопорушень, що продовжуються, характерне те, що і кожне з діянь, яке їх утворюють, саме по собі містить всі ознаки складу, і усі разом вони виконують той же склад. Уже перше діяння винного можна кваліфікувати за певною статтею закону. Наступні неправомірні вчинки істотно не змінюють ні юридично значущих властивостей, ні юридичної оцінки скоєного. Вони лише збільшують тривалість правопорушення в часі, розмір заподіяної шкоди тощо.</p> <p>Те правопорушення, що продовжується, (як і те, що триває) може припинитися фактично й юридично.</p> <p>Діяння з ознаками адміністративного правопорушення може бути закінченим і незакінченим (перерваним з тих або інших причин, що не досягли бажаної мети). На відміну від кримінального законодавства, КУпАП не містить у загальній частині статті (аналогічної ст. 17 КК), що передбачає відповідальність за незакінчене правопорушення, тобто за підготовку до нього або замах на нього. Таким чином, законодавець установлює загальне правило, за яким навмисне створення умов для вчинення протиправних дій не є адміністративним правопорушенням і незакінчене правопорушення не карається.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Для таких правопорушень, що продовжуються, характерне те, що і кожне з діянь, яке їх утворюють, саме по собі містить всі ознаки складу, і усі разом вони виконують той же склад. Уже перше діяння винного можна кваліфікувати за певною статтею закону. Наступні неправомірні вчинки істотно не змінюють ні юридично значущих властивостей, ні юридичної оцінки скоєного. Вони лише збільшують тривалість правопорушення в часі, розмір заподіяної шкоди тощо.</p> <p>Те правопорушення, що продовжується, (як і те, що триває) може припинитися фактично й юридично.</p> <p>Діяння з ознаками адміністративного правопорушення може бути закінченим і незакінченим (перерваним з тих або інших причин, що не досягли бажаної мети). На відміну від кримінального законодавства, КпАП не містить у загальній частині статті (аналогічної ст. 17 КК), що передбачає відповідальність за незакінчене правопорушення, тобто за підготовку до нього або замах на нього. Таким чином, законодавець установлює загальне правило, за яким навмисне створення умов для вчинення протиправних дій не є адміністративним правопорушенням і незакінчене правопорушення не карається.</p>
<p>С. 78.</p>	<p>С. 273.</p>
<p>Кожне явище реального світу існує в часі і просторі. Такі ознаки правопорушення, як час і місце його вчинення, завжди мають юридичне значення. Але законодавець не завжди включає їх до конструктивних ознак складу, хоча і робить це досить часто.</p> <p>Називаючи час серед конструктивних ознак, законодавець робить це різними способами залежно від того, про що йдеться — про дію чи бездіяльність.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Кожне явище реального світу існує в часі і просторі. Такі ознаки правопорушення, як час і місце його вчинення, завжди мають юридичне значення. Але законодавець не завжди включає їх до конструктивних ознак складу, хоча і робить це досить часто.</p> <p>Називаючи час серед конструктивних ознак, законодавець робить це різними способами залежно від того, про що йдеться — про дію чи бездіяльність.</p>
<p>С. 78.</p>	<p>С. 273–274.</p>
<p>Нерідко у складі проступку присутня ознака місця. Частіше йдеться про визначені території, де діють особливі правила поведінки: громадське місце (ст. 173), заборонене місце (ст. 85), невідведене місце (ст. 174), невстановлене місце (ст. 160), ліс (ст. 72), поле (ст. 104) тощо. У ряді випадків конкретно називаються установи: митна установа (ст. 208), військовий комісаріат (ст. 211-6), органи РАГС (ст. 212-1), суд (ст. 185-5), Антимонопольний</p>	<p>Нерідко у складі проступку присутня ознака місця. Частіше йдеться про визначені території, де діють особливі правила поведінки: громадське місце (ст. 173), заборонене місце (ст. 85), невідведене місце (ст. 174), невстановлене місце (ст. 160), прикордонний пункт (ст. 106), прикордонна зона (ст. 202), <...> аеродром (ст. 111), ліс (ст. 72), поле (ст. 104) тощо. У ряді випадків конкретно називаються установи: митна установа (ст. 208), військовий ко-</p>

<p>комітет (ст. 166-4), адміністрація аеропорту (ст. 111); транспортні засоби: річкові і маломірні судна (ст. 117), трамвай, тролейбус, автобус, маршрутне таксі (ст. 119), повітряне судно (ст. 112), вантажний поїзд, гужовий транспорт, підніжки і дах вагонів (ст. 109), приміський поїзд, поїзди далекого і приміського сполучення, метрополітен (ст. 110).</p> <p>Спосіб учинення проступку містить у собі: порядок, метод, послідовність дій, прийоми, застосовані правопорушником. Спосіб — це форма, в якій виражаються дії. Для деяких складів спосіб учинення правопорушення є конструктивною ознакою.</p> <p>Так, дрібне розкрадання є адміністративним проступком лише в тому випадку, якщо воно здійснене шляхом крадіжки, присвоєння, розтрати, зловживання службовим становищем, шахрайства (ст. 51), але не шляхом грабїжництва або розбою (у цьому випадку настає кримінальна відповідальність).</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>місаріат (ст. 211^б), органи засгу (ст. 212¹), суд (ст. 185^б), Антимонопольний комітет (ст. 166⁴), адміністрація аеропорту (ст. 111); транспортні засоби: річкові і маломірні судна (ст. 117), трамвай, тролейбус, автобус, маршрутне таксі (ст. 119), повітряне судно (ст. 112), вантажний поїзд, гужовий транспорт, підніжки і дах вагонів (ст. 109), приміський поїзд, поїзди далекого і приміського сполучення, метрополітен (ст. 110).</p> <p>Спосіб учинення проступку містить у собі: порядок, метод, послідовність дій, прийоми, застосовані правопорушником. Спосіб — це форма, в якій виражаються дії. Для деяких складів спосіб учинення правопорушення є конструктивною ознакою.</p> <p>Так, дрібне розкрадання є адміністративним проступком лише в тому випадку, якщо воно здійснене шляхом крадіжки, присвоєння, розтрати, зловживання службовим становищем, шахрайства (ст. 51), але не шляхом грабїжництва або розбою (у цьому випадку настає кримінальна відповідальність). Стаття 209 КпАП установлює <...></p>
<p>С. 78–79.</p>	<p>С. 274–275.</p>
<p>У цілому ряді випадків для вчинення конкретних дій або конкретної діяльності необхідно одержати дозвіл (згода) органів державної виконавчої влади. Такий дозвіл (згода) є конструктивною ознакою об'єктивної сторони для деяких складів.</p> <p>Зокрема, підприємницька діяльність без державної реєстрації тягне адміністративну відповідальність за ст. 164 КУпАП; для публічного показу кіно- і відеофільмів необхідно одержати прокатне свідоцтво (ст. 164-6); керівництво об'єднанням громадян, що не легалізувалося (одержало офіційне визнання) у встановленому порядку тягне відповідальність за ст. 186-5 тощо.</p> <p>Для характеристики способу вчинення окремих правопорушень законодавець може використовувати такі оцінні ознаки, як “злісне” (статті 185, 185-3, 185-4), “грубе” (статті 85, 86, 108), “безгосподарне” (ст. 150) тощо.</p> <p>Часто серед ознак об'єктивної сторони називаються засоби, що використовуються при вчиненні проступків. Це, зокрема, використання засобів зв'язку з метою порушення громадського порядку (ст. 148-3).</p> <p>У визначених випадках законодавець використовує розмір шкоди як критерій, за допомогою якого розмежовуються прості і кваліфіковані складі (статті 77, 123, 126, 128-1, 139, 140), а також обумовлюється застосування адміністративної або кримінальної відповідальності. Так, розкрадання визнається адміністративним проступком, якщо вартість викраденого не перевищує трьох неоподатковуваних мінімумів прибутків громадян (ст. 51); самоуправство (ст. 186) є адміністративним правопорушенням, якщо незаконні дії не завдали істотної шкоди (заподіяння істотної шкоди тягне кримінальну відповідальність).</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>У цілому ряді випадків для вчинення конкретних дій або конкретної діяльності необхідно одержати дозвіл (згода) органів державної виконавчої влади. Такий дозвіл (згода) є конструктивною ознакою об'єктивної сторони для деяких складів.</p> <p>Зокрема, підприємницька діяльність без державної реєстрації тягне адміністративну відповідальність за ст. 164 КпАП; для публічного показу кіно- і відеофільмів необхідно одержати прокатне свідоцтво (ст. 164⁶); керівництво об'єднанням громадян, що не легалізувалося (одержало офіційне визнання) у встановленому порядку тягне відповідальність за ст. 186⁵; для пуску газу <...></p> <p>Для характеристики способу вчинення окремих правопорушень законодавець може використовувати такі оцінні знаки, як “злісне” (статті 185, 185³, 185⁴), “грубе” (статті 85, 86, 108), “безгосподарне” (ст. 150) тощо.</p> <p>Найчастіше серед ознак об'єктивної сторони називаються способи, що використовуються при вчиненні проступків. Це, зокрема, самовільне використання з корисливою метою транспортних засобів (ст. 132); використання засобів зв'язку з метою порушення громадського порядку (ст. 148³); застосування засобів вимірювання, що мають <...></p> <p>У визначених випадках законодавець використовує розмір шкоди як критерій, за допомогою якого розмежовуються прості і кваліфіковані складі (статті 77, 123, 126, 128¹, 139, 140), а також обумовлюється застосування адміністративної або кримінальної відповідальності. Так, розкрадання визнається адміністративним проступком, якщо вартість викраденого не перевищує трьох неоподатковуваних мінімумів прибутків громадян (ст. 51); самоуправство (ст. 186) є адміністративним правопорушенням, якщо незаконні дії не завдали істотної шкоди (заподіяння істотної шкоди тягне кримінальну відповідальність за ст. 198 КК).</p>
<p>С. 79–80.</p>	<p>С. 276.</p>
<p>Однією з поширених ознак об'єктивної сторони є ознака “іншої особи”, тобто особи, яка в тій чи</p>	<p>Однією з поширених ознак об'єктивної сторони є ознака “іншої особи”, тобто особи, яка в тій чи іншій</p>

<p>іншій формі бере участь у відносинах з правопорушником. Серед "інших осіб" розрізняють:</p> <p>по-перше, представників органів держави, що мають виконавчо-розпорядницькі повноваження (так, КУпАП містить статті, якими встановлюється відповідальність за невиконання розпоряджень командира повітряного судна (ст. 112); злісна непокора законному розпорядженню або вимозі працівника міліції, члена громадського формування з охорони громадського порядку, військовослужбовця (ст. 185); злісна непокора законному розпорядженню або вимозі працівника транспорту, який здійснює контроль за перевезенням пасажирів (ст. 185-9); ухилення від виконання законних вимог прокурора (ст. 185-8);</p> <p>по-друге, потерпілих громадян, щодо яких вчинені хуліганські дії (ст. 173); громадян — споживачів, яким відмовлено в реалізації їхніх прав на перевірку якості, комплектності, ваги, ціни придбаних товарів (ст. 156-1); робітники, щодо яких порушено законодавство про працю і про охорону праці (ст. 41). До даної категорії варто віднести осіб, що постраждали в результаті ненадання транспортних засобів медичним працівникам і працівникам міліції (ст. 124-1);</p> <p>по-третє, учасників правопорушення (це неповнолітні), доведених до стану алкогольного сп'яніння (ст. 180); діти, стосовно яких батьки не виконують обов'язків щодо виховання (ст. 184); особи, що користуються послугами повій (ст. 181-1); особи, що незаконно навчаються карате (ст. 196); громадяни, що здали паспорт у заставу (ст. 202);</p> <p>по-четверте, правопорушників, яким винний виявив сприяння, прийняття на роботу осіб, що мешкають без паспортів або з недійсними паспортами (ст. 200); допущення проживання без паспорта (ст. 199); прийняття на роботу військовозобов'язаних і призовників, які не перебувають на військовому обліку (ст. 211-3).</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>формі бере участь у відносинах з правопорушником. Серед "інших осіб" розрізняють:</p> <p>по-перше, представників органів держави, що мають виконавчо-розпорядницькі повноваження (так, КпАП містить статті, якими встановлюється відповідальність за невиконання розпоряджень командира повітряного судна (ст. 112); злісна непокора законному розпорядженню або вимозі працівника міліції, члена громадського формування з охорони громадського порядку, військовослужбовця (ст. 185); злісна непокора законному розпорядженню або вимозі працівника транспорту, який здійснює контроль за перевезенням пасажирів (ст. 185⁹); ухилення від виконання законних вимог прокурора (ст. 185⁸);</p> <p>по-друге, потерпілих громадян, щодо яких вчинені хуліганські дії (ст. 173); громадян — споживачів, яким відмовлено в реалізації їхніх прав на перевірку якості, комплектності, ваги, ціни придбаних товарів (ст. 156¹); робітники, щодо яких порушено законодавство про працю і про охорону праці (ст. 41). До даної категорії варто віднести осіб, що постраждали в результаті ненадання транспортних засобів медичним працівникам і працівникам міліції (ст. 124¹);</p> <p>по-третє, учасників правопорушення (це неповнолітні), доведених до стану алкогольного сп'яніння (ст. 180); діти, стосовно яких батьки не виконують обов'язків щодо виховання (ст. 184); особи, що користуються послугами повій (ст. 181¹); особи, що незаконно навчаються карате (ст. 196); громадяни, що здали паспорт у заставу (ст. 202);</p> <p>по-четверте, правопорушників, яким винний виявив сприяння, прийняття на роботу осіб, що мешкають без паспортів або з недійсними паспортами (ст. 200); допущення проживання без паспорта (ст. 199); прийняття на роботу військовозобов'язаних і призовників, які не перебувають на військовому обліку (ст. 211³).</p>
С. 80.	С. 277.
<p>Суб'єкт адміністративного правопорушення. Чинне адміністративне законодавство не дає узагальненого визначення суб'єкта адміністративного правопорушення і такого терміну не вживає. Аналіз відповідних статей КУпАП дозволяє зробити висновок, що ним є осудна особа, що досягла певного віку і виконала описаний у законі склад адміністративного проступку. Таким чином, суб'єктом адміністративного правопорушення є той, хто його вчинив. Сам суб'єкт, як реально існуюча особа, до складу не входить. Склад містить лише окремі ознаки, котрими ця особа характеризується.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>3. Суб'єкт адміністративного правопорушення. Чинне адміністративне законодавство не дає узагальненого визначення суб'єкта адміністративного правопорушення і такого терміну не вживає. Аналіз відповідних статей КпАП дозволяє зробити висновок, що ним є осудна особа, що досягла певного віку і виконала описаний у законі склад адміністративного проступку. Таким чином, суб'єктом адміністративного правопорушення є той, хто його вчинив. Сам суб'єкт, як реально існуюча особа, до складу не входить. Склад містить лише окремі ознаки, котрими ця особа характеризується.</p>
С. 80.	С. 278–279.
<p>Чинний КУпАП визнає суб'єктом проступку винятково фізичну особу. Про це, зокрема, свідчать його ознаки, закріплені нормативно. Так, ст. 12 встановлює вік, після досягнення якого настає адміністративна відповідальність (16 років); ст. 20 передбачає як обов'язкову ознаку суб'єкта його осудність; ст. 33 вимагає при накладенні стягнення</p>	<p>Проте чинний КпАП однозначно визнає суб'єктом проступку винятково фізичну особу. Про це, зокрема, свідчать його ознаки, закріплені нормативно. Так, ст. 12 встановлює вік, після досягнення якого настає адміністративна відповідальність (16 років); ст. 20 передбачає як обов'язкову ознаку суб'єкта його осудність; ст. 33 вимагає при накладенні</p>

<p>враховувати особу правопорушника; ст. 256 вимагає, щоб у протоколі про адміністративне правопорушення в обов'язковому порядку були відомості про особу правопорушника, а також вказується на обов'язок правопорушника підписати протокол; ст. 268 закріплює за тим, хто скоїв проступок, право виступати рідною мовою тощо. Важко уявити, що перелічені норми розраховані на юридичних осіб. Більше того, ст. 27 КУпАП абсолютно точно визначає, що штраф є грошовим стягненням, яке накладається на громадян і посадових осіб за адміністративні правопорушення.</p> <p>Усі ознаки складу, що характеризують індивідуального суб'єкта, можна поділити на дві групи: загальні та спеціальні (аналогічно цьому і суб'єктів прийнято поділяти на загальні і спеціальні).</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>стягнення враховувати особу правопорушника; ст. 256 вимагає, щоб у протоколі про адміністративне правопорушення в обов'язковому порядку були відомості про особу правопорушника, а також вказується на обов'язок правопорушника підписати протокол; ст. 268 закріплює за тим, хто скоїв проступок, право виступати рідною мовою тощо. Важко уявити, що перелічені норми розраховані на юридичних осіб. Більше того, ст. 27 КпАП абсолютно точно визначає, що штраф є грошовим стягненням, яке накладається на громадян і посадових осіб за адміністративні правопорушення.</p> <p>Усі ознаки складу, що характеризують індивідуального суб'єкта, можна поділити на дві групи: загальні та спеціальні (аналогічно цьому і суб'єктів прийнято поділяти на загальні і спеціальні).</p>
<p>С. 80–81.</p>	<p>С. 279.</p>
<p>Загальними визнаються такі, які повинна мати будь-яка особа, що піддається адміністративному стягненню. У першу чергу до них належать вік і осудність. Вони закріплені статтями 12 і 20 Загальної частини КУпАП. У деяких випадках законодавець указує на загальну ознаку з метою підкреслити відсутність якої-небудь особливості, що впливає на оцінку проступку. Так, ст. 126 КУпАП вказує на таку загальну ознаку, як відсутність у особи прав на керування транспортними засобами. Наводиться вона тут тільки для того, щоб легко можна було відмежувати названий склад від складів проступків, що встановлюють відповідальність водіїв транспортних засобів.</p> <p>Спеціальними визнаються такі, які вказують на особливості правового становища суб'єктів і дозволяють диференціювати відповідальність різних категорій осіб, забезпечуючи тим самим справедливу правову оцінку скоєного діяння. Вони містяться в Особливій частині Кодексу і впливають на кваліфікацію правопорушення. Зокрема, в сфері державного управління.</p> <p>Загальні та спеціальні ознаки суб'єкта входять до складу адміністративного правопорушення.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Загальними визнаються такі, які повинна мати будь-яка особа, що піддається адміністративному стягненню. У першу чергу до них належать вік і осудність. Вони закріплені статтями 12 і 20 Загальної частини КпАП. У деяких випадках законодавець указує на загальну ознаку з метою підкреслити відсутність якої-небудь особливості, що впливає на оцінку проступку. Так, ст. 126 КпАП вказує на таку загальну ознаку, як відсутність у особи прав на керування транспортними засобами. Наводиться вона тут тільки для того, щоб легко можна було відмежувати названий склад від складів проступків, що встановлюють відповідальність водіїв транспортних засобів.</p> <p>Спеціальними визнаються такі, які вказують на особливості правового становища суб'єктів і дозволяють диференціювати відповідальність різних категорій осіб, забезпечуючи тим самим справедливу правову оцінку скоєного діяння. Вони містяться в Особливій частині Кодексу і впливають на кваліфікацію правопорушення.</p> <p>Загальні та спеціальні ознаки суб'єкта входять до складу адміністративного правопорушення.</p>
<p>С. 81.</p>	<p>С. 279–280.</p>
<p>Чому поряд із загальними законодавець використовує спеціальні ознаки? Справа в тому, що правове положення суб'єктів не однакове. Вони різняться за видами трудової діяльності, займаними посадами, відношенням до військового обов'язку тощо. Посадовим обов'язком службовця може бути забезпечення дотримання визначених загальнообов'язкових правил. Наприклад, виконання санітарних, протипожежних норм — обов'язок усіх громадян, а для службовців — ще і трудовий обов'язок. Тому при порушенні таких норм вони повинні каратися більш суворо. Деякі обов'язки стосуються не усіх, виконувати їх повинні визначені категорії осіб (військовозобов'язані, іноземці, батьки неповнолітніх дітей, особи, що знаходяться під адміністративним наглядом) і, звичайно, тільки вони можуть відповідати за невиконання подібних обов'язків. Більш суворі заходи стягнення передбачаю-</p>	<p>Чому поряд із загальними законодавець використовує спеціальні ознаки? Справа в тому, що правове положення суб'єктів не однакове. Вони різняться за видами трудової діяльності, займаними посадами, відношенням до військового обов'язку тощо. Посадовим обов'язком службовця його може бути забезпечення дотримання визначених загальнообов'язкових правил. Наприклад, виконання санітарних, протипожежних норм — обов'язок усіх громадян, а для службовців — ще і трудовий обов'язок. Тому при порушенні таких норм вони повинні каратися більш суворо. Деякі обов'язки стосуються не усіх, виконувати їх повинні визначені категорії осіб (військовозобов'язані, іноземці, батьки неповнолітніх дітей, особи, що знаходяться під адміністративним наглядом) і, звичайно, тільки вони можуть відповідати за невиконання подібних обов'язків. Більш суворі заходи стягнення передбачаю-</p>

<p>ться стосовно тих, хто раніше притягався до адміністративної відповідальності, тобто при наявності рецидиву адміністративного проступку.</p> <p>У всіх названих випадках йдеться про специфічний правовий статус тих або інших осіб, що виникає звичайно на основі індивідуальних актів компетентних органів управління. Ці особливості правових статусів і обумовили закріплення спеціальних ознак суб'єктів. Їх поява в законі відбиває прагнення законодавця диференціювати відповідальність різних категорій громадян, а отже, створити умови для індивідуального, справедливого впливу на правопорушників. Спеціальні ознаки не стосуються будь-яких розходжень національного, класового характеру, ставлення до релігії, статі, віку, освіти.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>ться стосовно тих, хто раніше притягався до адміністративної відповідальності, тобто при наявності рецидиву адміністративного проступку.</p> <p>У всіх названих випадках йдеться про специфічний правовий статус тих або інших осіб, що виникає звичайно на основі індивідуальних актів компетентних органів управління. Ці особливості правових статусів і обумовили закріплення спеціальних ознак суб'єктів, їх поява в законі відбиває прагнення законодавця диференціювати відповідальність різних категорій громадян, а отже, створити умови для індивідуального, справедливого впливу на правопорушників. Спеціальні ознаки не стосуються будь-яких розходжень національного, класового характеру, ставлення до релігії, статі, віку, освіти.</p>
<p>С. 81–82.</p>	<p>С. 280.</p>
<p>Спеціальні ознаки можна поділити на три групи, що відбивають:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Особливості трудової діяльності і службового становища (посадова особа, капітан судна, робітник підприємства торгівлі, водій, підприємець). 2. Минулу протиправну поведінку (особа, що перебуває під адміністративним наглядом; особа, що раніше притягувалася до адміністративної відповідальності). 3. Інші особливості суб'єкта (військовозобов'язаний, призовник, представник власника, хворий). <p>За загальним правилом спеціальні ознаки мають тимчасовий характер (хоча особа може мати таку властивість досить тривалий час), вони більш мобільні, особа може мати їх відразу кілька, одержувати нові, втрачати старі.</p> <p>Спеціальні ознаки мають такі особливості: 1) властиві лише окремим групам громадян; 2) відбивають специфіку їх правового статусу; 3) виникають на основі індивідуальних актів управління або інших юридично значущих дій повноважних органів; 4) динамічніші ніж загальні ознаки; 5) містяться у статтях Особливої частини КУпАП; 6) закріплюються законодавцем з метою диференціації відповідальності різних категорій осіб, забезпечення справедливої правової оцінки їх неправомірних дій.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Спеціальні ознаки можна поділити на три групи, що відбивають:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Особливості трудової діяльності і службового становища (посадова особа, капітан судна, робітник підприємства торгівлі, водій, підприємець). 2. Минулу протиправну поведінку (особа, що перебуває під адміністративним наглядом; особа, що раніше притягувалася до адміністративної відповідальності). 3. Інші особливості суб'єкта (військовозобов'язаний, призовник, представник власника, хворий). <p>За загальним правилом спеціальні ознаки мають тимчасовий характер (хоча особа може мати таку властивість досить тривалий час), вони більш мобільні, особа може мати їх відразу кілька, одержувати нові, втрачати старі.</p> <p>Спеціальні ознаки мають такі особливості: 1) властиві лише окремим групам громадян; 2) відбивають специфіку їх правового статусу; 3) виникають на основі індивідуальних актів управління або інших юридично значущих дій повноважних органів; 4) динамічніші ніж загальні ознаки; 5) містяться у статтях Особливої частини КпАП; 6) закріплюються законодавцем з метою диференціації відповідальності різних категорій осіб, забезпечення справедливої правової оцінки їх неправомірних дій.</p>
<p>С. 82.</p>	<p>С. 280–281.</p>
<p>На наш погляд, спеціальні ознаки виконують одну з двох функцій:</p> <p>по-перше, вони можуть бути конструктивними ознаками простих складів, а це означає, що до адміністративної відповідальності за відповідні правопорушення притягуються лише спеціальні суб'єкти;</p> <p>по-друге, вони можуть бути кваліфікуючими ознаками кваліфікованих складів. У таких випадках за конкретні дії до адміністративної відповідальності може бути притягнутий будь-який громадянин, що досяг 16-літнього віку, а вчинення подібних дій спеціальним суб'єктом оцінюється як виконання кваліфікованого складу.</p> <p>Тут варто звернути увагу на статті КУпАП, що містять одночасно дві санкції. У таких випадках</p>	<p>Спеціальні ознаки виконують одну з двох функцій:</p> <p>по-перше, вони можуть бути конструктивними ознаками простих складів, а це означає, що до адміністративної відповідальності за відповідні правопорушення притягуються лише спеціальні суб'єкти;</p> <p>по-друге, вони можуть бути кваліфікуючими ознаками кваліфікованих складів. У таких випадках за конкретні дії до адміністративної відповідальності може бути притягнутий будь-який громадянин, що досяг 16-літнього віку, а вчинення подібних дій спеціальним суб'єктом оцінюється як виконання кваліфікованого складу.</p> <p>Тут варто звернути увагу на статті КпАП, що містять одночасно дві санкції. У таких випадках</p>

<p>одна з них розрахована на громадян, інша, як правило, на посадових осіб. Так, у ст. 66 сказано, що знищення або пошкодження підросту в лісах тягне накладення штрафу на громадян від одного до трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових осіб — від трьох до семи мінімумів. У подібних статтях міститься відразу два склади: простий і кваліфікований. Ознака спеціального суб'єкта (наприклад, посадова особа) виступає в даній ситуації як така, що кваліфікує. Тут ми маємо справу з одним з прийомів юридичної техніки, які забезпечують чіткий за змістом і економний за формою виклад правових норм.</p> <p>Поряд із включеними до складу адміністративного правопорушення загальними і спеціальними ознаками, в Загальній частині КУпАП і ряді інших правових актів названа значна кількість обставин, що характеризують суб'єкта правопорушення, але до складу не входять. Це стан особи на військовій службі (ст. 15), відсутність в особи громадянства України (ст. 16), стан вагітності і сильного душевного хвилювання (ст. 34) тощо. Вони ніяк не впливають на кваліфікацію вчиненого, проте впливають на вид, розмір та інші характеристики стягнення.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>одна з них розрахована на громадян, інша, як правило, на посадових осіб. Так, у ст. 66 сказано, що знищення або пошкодження підросту в лісах тягне накладення штрафу на громадян від одного до трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових осіб — від трьох до семи мінімумів. У подібних статтях міститься відразу два склади: простий і кваліфікований. Ознака спеціального суб'єкта (наприклад, посадова особа) виступає в даній ситуації як така, що кваліфікує. Тут ми маємо справу з одним з прийомів юридичної техніки, які забезпечують чіткий за змістом і економний за формою виклад правових норм.</p> <p>Поряд із включеними до складу адміністративного правопорушення загальними і спеціальними ознаками, в Загальній частині КпАП і ряді інших правових актів названа значна кількість обставин, що характеризують суб'єкта правопорушення, але до складу не входять. Це стан особи на військовій службі (ст. 15), відсутність в особи громадянства України (ст. 16), стан вагітності і сильного душевного хвилювання (ст. 34) тощо. Вони ніяк не впливають на кваліфікацію вчиненого, проте впливають на вид, розмір та інші характеристики стягнення.</p>
<p>С. 82.</p>	<p>С. 282.</p>
<p>Таким чином, адміністративному праву відомі загальні, спеціальні й особливі суб'єкти адміністративного правопорушення.</p> <p>Аналіз чинного законодавства показує, що до особливих суб'єктів належать: а) неповнолітні; б) інваліди; в) жінки, що мають дітей у віці до 12 років і вагітні; г) військовослужбовці, призвані на збори військовозобов'язані; д) рядовий і начальницький склад органів внутрішніх справ; е) студенти й учні; є) особи, на яких поширюється дія дисциплінарних статутів або спеціальних положень про дисципліну, що передбачають застосування дисциплінарних санкцій за адміністративні проступки; ж) депутати; з) іноземні громадяни; и) особи, які повторно протягом року здійснили однорідне правопорушення, за яке вони вже піддавалися адміністративному стягненню; і) осуджені за злочин.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>Таким чином, адміністративному праву відомі загальні, спеціальні й особливі суб'єкти адміністративного правопорушення.</p> <p>Аналіз чинного законодавства показує, що до особливих суб'єктів належать: а) неповнолітні; б) інваліди; в) жінки, що мають дітей у віці до 12 років і вагітні; г) військовослужбовці, призвані на збори військовозобов'язані; д) рядовий і начальницький склад органів внутрішніх справ; е) студенти й учні; є) особи, на яких поширюється дія дисциплінарних статутів або спеціальних положень про дисципліну, що передбачають застосування дисциплінарних санкцій за адміністративні проступки; ж) депутати; з) іноземні громадяни; й) особи, які повторно протягом року здійснили однорідне правопорушення, за яке вони вже піддавалися адміністративному стягненню; і) осуджені за злочин.</p>
<p>С. 82–83.</p>	<p>С. 282–283.</p>
<p>Наявність особливих ознак може мати для суб'єкта такі юридичні наслідки:</p> <p>по-перше, вони можуть бути обставинами, що пом'якшують або обтяжують відповідальність;</p> <p>по-друге, особливі суб'єкти не піддаються деяким стягненням. Так, адміністративний арешт не може застосовуватися до військових, неповнолітніх, вагітних жінок і жінок, що мають дітей у віці до 12 років, інвалідів 1 і 2 груп;</p> <p>по-третє, цілий ряд суб'єктів з особливими ознаками за адміністративні проступки можуть бути піддані не адміністративним, а дисциплінарним стягненням.</p> <p>Та сама ознака може використовуватися як спеціальна (така, що має статус конструктивного або така, що кваліфікує) і як особлива. Так, учинення правопорушення в стані сп'яніння ст. 35 КУпАП</p>	<p>Наявність особливих ознак може мати для суб'єкта такі юридичні наслідки:</p> <p>по-перше, вони можуть бути обставинами, що пом'якшують або обтяжують відповідальність;</p> <p>по-друге, особливі суб'єкти не піддаються деяким стягненням. Так, адміністративний арешт не може застосовуватися до військових, неповнолітніх, вагітних жінок і жінок, що мають дітей у віці до 12 років, інвалідів 1 і 2 груп;</p> <p>По-третє, цілий ряд суб'єктів з особливими ознаками за адміністративні проступки можуть бути піддані не адміністративним, а дисциплінарним стягненням.</p> <p>Та сама ознака може використовуватися як спеціальна (така, що має статус конструктивного або така, що кваліфікує) і як особлива. Так, учинення правопорушення в стані сп'яніння ст. 35 КпАП</p>

<p>називає серед обставин, що обтяжують відповідальність. Одночасно, стан сп'яніння є конструктивною ознакою складу, передбаченого ст. 130 КУпАП.</p> <p>Суб'єктивна сторона адміністративного правопорушення. Адміністративним правом визнається, що суб'єктивна сторона, як одна з обов'язкових ознак складу, полягає в психічному ставленні суб'єкта до вчиненого антигромадського діяння.</p> <p>Вчинок людини завжди є результатом взаємодії його психічного стану, осмислення, вивчення, оцінки конкретних життєвих ситуацій і здійснюваних на підставі цього дій. Дії осудної особи знаходяться під контролем його свідомості і волі. Іншими словами, осудна особа спочатку аналізує життєву ситуацію, моделює варіант свого вчинку, оцінює можливі його наслідки і, якщо вони відповідають її потребам, чинить конкретні, "схвалені" свідомістю дії. Потім настає самооцінка цих дій та їх наслідків, аналіз ситуації, що виникла, моделюється і відбувається черговий вчинок. Отже, психічне ставлення особи до вчиненого діяння, зокрема й до протиправного, — обов'язковий компонент свідомої життєдіяльності.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>називає серед обставин, що обтяжують відповідальність. Одночасно, стан сп'яніння є конструктивною ознакою складу, передбаченого ст. 130 КпАП.</p> <p>4. Суб'єктивна сторона адміністративного правопорушення. Адміністративним правом визнається, що суб'єктивна сторона, як одна з обов'язкових ознак складу, полягає в психічному ставленні суб'єкта до вчиненого антигромадського діяння.</p> <p>Вчинок людини завжди є результатом взаємодії його психічного стану, осмислення, вивчення, оцінки конкретних життєвих ситуацій і здійснюваних на підставі цього дій. Дії осудної особи знаходяться під контролем його свідомості і волі. Іншими словами, осудна особа спочатку аналізує життєву ситуацію, моделює варіант свого вчинку, оцінює можливі його наслідки і, якщо вони відповідають її потребам, чинить конкретні, "схвалені" свідомістю дії. Потім настає самооцінка цих дій та їх наслідків, аналіз ситуації, що виникла, моделюється і відбувається черговий вчинок. Отже, психічне ставлення особи до вчиненого діяння, зокрема й до протиправного, — обов'язковий компонент свідомої життєдіяльності.</p>
<p>С. 83.</p>	<p>С. 283–284.</p>
<p>Зрозуміло, наведена вище конструкція абстрактна, але вона дозволяє досить чітко вичленити в правопорушенні, як у людському вчинку, його психічний зміст. Встановлення в кожному правопорушенні психічного змісту, психічного ставлення суб'єкта до діяння вкрай важливе. Саме психічне ставлення до конкретних дій пояснює суть цих дій, необхідно мірою розкриває механізм правопорушення, ступінь його суспільної небезпеки. Тому з'ясування психічного ставлення особи до вчиненого є найважливішим моментом у правовій оцінці правопорушення. Цим і зумовлене введення психічного ставлення особи до діяння у склад адміністративного правопорушення як його суб'єктивної сторони.</p> <p>Психічна діяльність людини — єдиний і в той же час різноманітний за змістом процес, що містить емоції, мотиви, свідомість, волю. Тому нами недаремно здійснювалось дослідження морально-етичних критеріїв посадових осіб в сфері державного управління. Проте основною ознакою, ядром суб'єктивної сторони складу є провина. Встановлення провини є головним завданням аналізу суб'єктивної сторони адміністративного правопорушення.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Зрозуміло, наведена вище конструкція абстрактна, але вона дозволяє досить чітко вичленити в правопорушенні, як у людському вчинку, його психічний зміст. Встановлення в кожному правопорушенні психічного змісту, психічного ставлення суб'єкта до діяння вкрай важливе. Саме психічне ставлення до конкретних дій пояснює суть цих дій, необхідно мірою розкриває механізм правопорушення, ступінь його суспільної небезпеки. Тому з'ясування психічного ставлення особи до вчиненого є найважливішим моментом у правовій оцінці правопорушення. Цим і зумовлене введення психічного ставлення особи до діяння у склад адміністративного правопорушення як його суб'єктивної сторони.</p> <p>Психічна діяльність людини — єдиний і в той же час різноманітний за змістом процес, що містить емоції, мотиви, свідомість, волю. Проте основною ознакою, ядром суб'єктивної сторони складу є провина. Встановлення провини є головним завданням аналізу суб'єктивної сторони адміністративного правопорушення.</p>
<p>С. 84.</p>	<p>С. 284.</p>
<p>Як обставина, що пом'якшує відповідальність, можуть враховуватися емоції. Так, у ст. 34 КУпАП серед таких обставин назване вчинення правопорушення під впливом сильного душевного хвилювання чи при збігу важких особистих або сімейних обставин.</p> <p>Раніше була поширена думка, що в адміністративному праві на відміну від кримінального, провинна не є обов'язковим елементом для усіх випадків</p>	<p>Як обставина, що пом'якшує відповідальність, можуть враховуватися емоції. Так, у ст. 34 КпАП серед таких обставин назване вчинення правопорушення під впливом сильного душевного хвилювання чи при збігу важких особистих або сімейних обставин.</p> <p>Раніше була поширена думка, що в адміністративному праві на відміну від кримінального, провинна не є обов'язковим елементом для усіх випадків</p>

<p>застосування адміністративного впливу. В даний час це питання вирішене однозначно. У ст. 9 КУпАП прямо сказано, що адміністративний проступок — діяння винне. Таким чином, відсутність у діянні провини означає відсутність у нього суб'єктивної сторони і, отже, складу правопорушення.</p> <p>Під провиною правопорушника варто розуміти негативне психічне ставлення до інтересів суспільства і конкретних громадян. Такий стан свідомості засуджується державою і суспільством.</p> <p>Провина — поняття родове, воно охоплює дві можливі форми стану психіки, що засуджується, — намір і необережність. Тільки навмисне або необережне ставлення до своєї протиправної поведінки може засуджуватися державою, тільки в цих двох формах може існувати провина.</p> <p>Адміністративне правопорушення (ст. 10 КУпАП) визнається вчиненим умисно, коли особа, яка його вчинила, усвідомлювала протиправний характер своєї дії чи бездіяльності, передбачала її шкідливі наслідки і бажала їх або свідомо допускала настання цих наслідків.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>застосування адміністративного впливу. В даний час це питання вирішене однозначно. У ст. 9 КпАП прямо сказано, що адміністративний проступок — діяння винне. Таким чином, відсутність у діянні провини означає відсутність у нього суб'єктивної сторони і, отже, складу правопорушення.</p> <p>Під провиною правопорушника варто розуміти негативне психічне ставлення до інтересів суспільства і конкретних громадян. Такий стан свідомості засуджується державою і суспільством.</p> <p>Провина — поняття родове, воно охоплює дві можливі форми стану психіки, що засуджується, — намір і необережність. Тільки навмисне або необережне ставлення до своєї протиправної поведінки може засуджуватися державою, тільки в цих двох формах може існувати провина.</p> <p>Адміністративне правопорушення (ст. 10 КпАП) визнається вчиненим умисно, коли особа, яка його вчинила, усвідомлювала протиправний характер своєї дії чи бездіяльності, передбачала її шкідливі наслідки і бажала їх або свідомо допускала настання цих наслідків.</p>
<p>С. 84.</p>	<p>С. 285.</p>
<p>Отже, Закон називає два елементи наміру: по-перше, інтелектуальний, що виражається в усвідомленні громадянином протиправності діяння і передбаченні його шкідливих наслідків. По-друге, вольовий, що полягає в бажанні настання шкідливих наслідків або свідомого їх допущення.</p> <p>Інтелектуальний елемент, що характеризує навмисну провину, насамперед містить у собі розуміння, усвідомлення протиправності дії або бездіяльності. Правові норми, що регулюють поведінку громадян і охороняються адміністративними санкціями, публікуються для загального повідомлення, роз'яснюються в пресі, по радіо, телебаченню. Правові заборони, як правило, збігаються з моральними. Діє презумпція знання закону, тобто передбачається, що кожен громадянин має можливість ознайомитися з правовою нормою, і тому посилення на незнання закону не звільняє від адміністративної відповідальності. Громадянин може не знати, якими санкціями охороняється норма права, але повинен знати норми, що регулюють його поведінку.</p> <p>Передбачення — це відбиття у свідомості подій, які можуть або повинні статися. Формула закону “передбачала шкідливі наслідки” означає, що особа уявляла, якої шкоди заподіє її діяння суспільним відносинам, здоров'ю, інтересам людей, майну, навколишньому середовищу. Так, умисно випускаючи в продаж продукцію, якість якої не відповідає вимогам стандартів, тобто роблячи проступок (ст. 168 КУпАП), посадова особа передбачає, до яких негативних наслідків це призведе або може призвести.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>Отже, Закон називає два елементи наміру: по-перше, інтелектуальний, що виражається в усвідомленні громадянином протиправності діяння і передбаченні його шкідливих наслідків. По-друге, вольовий, що полягає в бажанні настання шкідливих наслідків або свідомого їх допущення.</p> <p>Інтелектуальний елемент, що характеризує навмисну провину, насамперед містить у собі розуміння, усвідомлення протиправності дії або бездіяльності. Правові норми, що регулюють поведінку громадян і охороняються адміністративними санкціями, публікуються для загального повідомлення, роз'яснюються в пресі, по радіо, телебаченню. Правові заборони, як правило, збігаються з моральними. Діє презумпція знання закону, тобто передбачається, що кожен громадянин має можливість ознайомитися з правовою нормою, і тому посилення на незнання закону не звільняє від адміністративної відповідальності. Громадянин може не знати, якими санкціями охороняється норма права, але повинен знати норми, що регулюють його поведінку.</p> <p>Передбачення — це відбиття у свідомості подій, які можуть або повинні статися. Формула закону “передбачала шкідливі наслідки” означає, що особа уявляла, якої шкоди заподіє її діяння суспільним відносинам, здоров'ю, інтересам людей, майну, навколишньому середовищу. Так, умисно випускаючи в продаж продукцію, якість якої не відповідає вимогам стандартів, тобто роблячи проступок (ст. 168 КпАП), посадова особа передбачає, до яких негативних наслідків це призведе або може призвести.</p>
<p>С. 85.</p>	<p>С. 286–287.</p>
<p>Щодо цього необхідно підкреслити, що багато складів адміністративних проступків є формальними і не містять такої ознаки, як настання шкідливих</p>	<p>Щодо цього необхідно підкреслити, що багато складів адміністративних проступків є формальними і не містять такої ознаки, як настання шкідливих</p>

<p>наслідків або заподіяння правопорушником збитку. Дане положення обумовлене різними обставинами: в одних випадках збиток очевидний (знищення зелених насаджень — ст. 153); в інших його складно визначити (обчислити), і законодавець не вважає за потрібне обтяжувати правозастосувачів установленням ще однієї ознаки складу (марнотратне використання електричної і теплової енергії — ст. 98); подекуди — існування шкідливих наслідків даного діяння взагалі проблематичне, хоча наявність шкоди від маси аналогічних правопорушень очевидна (проживання без паспорта або без прописки — ст. 197).</p> <p>У формальних складах обсяг об'єктивної сторони вичерпується переліком ознак дії і обставини її вчинення. Отже, і від винного можна вимагати усвідомлення, розуміння лише тих обставин, діянь, що названі в складі, але не передбачення шкідливих наслідків і, тим більше, бажання їх настання. При виконанні формальних складів намір полягає в усвідомленні протиправності дій за даних обставин і бажанні їх учинити, в навмисності протиправної поведінки.</p> <p>Лише у невеликій кількості статей КУпАП (41-1, 46-1, 116, 121, 164-1, 198, 211) намір прямо названий як ознака складу проступку. У багатьох інших статтях намір як необхідна ознака складу мається на увазі, хоча в тексті цього слова немає. З урахуванням сказаного можна стверджувати, що кількість адміністративних проступків, що здійснюються тільки умисно, досить значна. Крім того, проступки можуть чинитися умисно або необережно (порушення санітарно-гігієнічних правил), а деякі — найчастіше умисно (безквитковий проїзд).</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>наслідків або заподіяння правопорушником збитку. Дане положення обумовлене різними обставинами: в одних випадках збиток очевидний (знищення зелених насаджень — ст. 153); в інших його складно визначити (обчислити), і законодавець не вважає за потрібне обтяжувати правозастосувачів установленням ще однієї ознаки складу (марнотратне використання електричної і теплової енергії — ст. 98); подекуди — існування шкідливих наслідків даного діяння взагалі проблематичне, хоча наявність шкоди від маси аналогічних правопорушень очевидна (проживання без паспорта або без прописки — ст. 197).</p> <p>У формальних складах обсяг об'єктивної сторони вичерпується переліком ознак дії і обставини її вчинення. Отже, і від винного можна вимагати усвідомлення, розуміння лише тих обставин, діянь, що названі в складі, але не передбачення шкідливих наслідків і, тим більше, бажання їх настання. При виконанні формальних складів намір полягає в усвідомленні протиправності дій за даних обставин і бажанні їх учинити, в навмисності протиправної поведінки.</p> <p>Лише у невеликій кількості статей КпАП (41¹, 46¹, 116, 121, 164¹, 198, 211) намір прямо названий як ознака складу проступку. У багатьох інших статтях намір як необхідна ознака складу мається на увазі, хоча в тексті цього слова немає. При вчиненні таких правопорушень, як підпал лісу <...>. З урахуванням сказаного можна підтверджувати, що кількість адміністративних проступків, що здійснюються тільки умисно, досить значна. Крім того, проступки можуть чинитися умисно або необережно (порушення санітарно-гігієнічних правил), а деякі — найчастіше умисно (безквитковий проїзд).</p>
<p>С. 85–86.</p>	<p>С. 287.</p>
<p>У ст. 11 КУпАП дано визначення адміністративно-правової необережності: адміністративне правопорушення визнається вчиненим з необережності, коли особа, яка його вчинила, передбачала можливість настання шкідливих наслідків своєї дії чи бездіяльності, але легковажно розраховувала на їх відвернення або не передбачала можливості настання таких наслідків, хоч повинна була і могла їх передбачити. Необережність може виступати як необачність, самовпевненість, недбалість, нерозважливість, необдуманість тощо.</p> <p>Опис психічної діяльності при необережній формі провини, даний у КУпАП, запозичений з кримінального законодавства [104]. У кримінальному праві розрізняють два види необережної провини: злочинну самовпевненість і злочинну недбалість. За аналогією можна розрізнити два види необережної провини й в адміністративному праві: легковажну самовпевненість і недбалість.</p> <p>Самовпевненість характеризується законодавцем як передбачення можливості настання шкідливих наслідків свого діяння і легковажний розрахунок на їх запобігання. А недбалість полягає в тому, що винний не передбачив шкідливих наслідків, але був зобов'язаний і міг їх передбачити. Недбалість теж є негативним психічним ставленням до діяння, оскільки, маючи можливість і будучи зобов'язаним усвідомлювати суспільну шкідливість свого поведіння і не чинити проступок, правопорушник не усвідомив антигромадського характеру діяння і</p>	<p>У ст. 11 КпАП дано визначення адміністративно-правової необережності: адміністративне правопорушення визнається вчиненим з необережності, коли особа, яка його вчинила, передбачала можливість настання шкідливих наслідків своєї дії чи бездіяльності, але легковажно розраховувала на їх відвернення або не передбачала можливості настання таких наслідків, хоч повинна була і могла їх передбачити. Необережність може виступати як необачність, самовпевненість, недбалість, нерозважливість, необдуманість тощо.</p> <p>Опис психічної діяльності при необережній формі провини, даний у КпАП, запозичений з кримінального законодавства (ст. 9 КК). У кримінальному праві розрізняють два види необережної провини: злочинну самовпевненість і злочинну недбалість. За аналогією можна розрізнити два види необережної провини й в адміністративному праві: легковажну самовпевненість і недбалість.</p> <p>Самовпевненість характеризується законодавцем як передбачення можливості настання шкідливих наслідків свого діяння і легковажний розрахунок на їх запобігання. А недбалість полягає в тому, що винний не передбачив шкідливих наслідків, але був зобов'язаний і міг їх передбачити. Недбалість теж є негативним психічним ставленням до діяння, оскільки, маючи можливість і будучи зобов'язаним усвідомлювати суспільну шкідливість свого поведіння і не чинити проступок, правопорушник не усвідомив антигромадського характеру діяння і</p>

<p>скоїв його, тобто діяв безвідповідально щодо інтересів суспільства й окремих його членів.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>скоїв його, тобто діяв безвідповідально щодо інтересів суспільства й окремих його членів.</p>
<p>С. 86.</p>	<p>С. 287–288.</p>
<p>З тексту ст. 11 КУпАП зрозуміло, що поняття неосторожності пов'язується законодавцем із психічним ставленням до шкідливих наслідків. Придатне для матеріальних складів проступків, таке визначення неосторожності не цілком підходить для формальних складів.</p> <p>Якщо при виконанні формальних складів намір характеризується як умисність дій, то неосторожність можна розуміти як відсутність належної обачності, недбалість.</p> <p>Неосторожна форма провини як конструктивна ознака складу використовується в Особливій частині КУпАП рідко.</p> <p>Конструктивною ознакою складу в ряді випадків є і підлягає встановленню мета правопорушення. Як така вона присутня у текстах статей 42-2, 103-1, 132, 157, 160-2, 164-3, 181-2, 185-7 та ін.</p> <p>Мета — це уявний образ результату, до якого прагне винний, його уявлення про ті бажані наслідки, які повинні настати в результаті вчинення проступку. Як конструктивна ознака складу мета називається тільки в тих ситуаціях, коли діяння відбувається умисно.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>З тексту ст. 11 КпАП зрозуміло, що поняття неосторожності пов'язується законодавцем із психічним ставленням до шкідливих наслідків. Придатне для матеріальних складів проступків, таке визначення неосторожності не цілком підходить для формальних складів.</p> <p>Якщо при виконанні формальних складів намір характеризується як умисність дій, то неосторожність можна розуміти як відсутність належної обачності, недбалість.</p> <p>Неосторожна форма провини як конструктивна ознака складу використовується в Особливій частині КпАП рідко. Так, ст. 198 передбачає відповідальність за втрату паспорта через недбалість, а ст. 211 — відповідальність за втрату через недбалість обліково-військових документів.</p> <p><...></p> <p>Конструктивною ознакою складу в ряді випадків є і підлягає встановленню мета правопорушення. Як така вона присутня у текстах статей 42², 103¹, 132, 157, 160², 164³, 181², 185⁷ та ін.</p> <p>Мета — це уявний образ результату, до якого прагне винний, його уявлення про ті бажані наслідки, які повинні настати в результаті вчинення проступку. Як конструктивна ознака складу мета називається тільки в тих ситуаціях, коли діяння відбувається умисно.</p>
<p>С. 86.</p>	<p>С. 288–289.</p>
<p>На закінчення відзначимо, що психічний стан правопорушника значно більший, об'ємніший за своїм змістом, ніж ті компоненти, що включені до суб'єктивної сторони складу і становлять зміст наміру, неосторожності, мети. У психіці винної особи в період підготовки і вчинення адміністративного проступку істотне місце займають настрої та емоції, спонукання, різного роду переживання.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>На закінчення відзначимо, що психічний стан правопорушника значно більший, об'ємніший за своїм змістом, ніж ті компоненти, що включені до суб'єктивної сторони складу і становлять зміст наміру, неосторожності, мети. У психіці винної особи в період підготовки і вчинення адміністративного проступку істотне місце займають настрої та емоції, спонукання, різного роду переживання.</p>
<p>С. 107.</p>	<p>С. 243.</p>
<p>Таким чином, на основі проведеного напрямку дослідження в даному розділі, можна зробити наступні висновки:</p> <p>1.Адміністративні правопорушення (проступки) не являють собою суспільної небезпеки: це суспільно шкідливі, антигромадські явища. Тому й відрізняються злочини від адміністративних правопорушень тим, що злочини — діяння суспільно небезпечні, а адміністративні правопорушення — діяння лише шкодочинні.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську “i”.</p>	<p>Виходячи з цього положення, можна зробити два висновки.</p> <p><...></p> <p>Другий: адміністративні правопорушення (проступки) не являють собою суспільної небезпеки; це суспільно шкідливі, антигромадські явища. Тому й відрізняються злочини від адміністративних правопорушень тим, що злочини — діяння суспільно шкідливі, а адміністративні правопорушення — діяння лише шкодочинні.</p>
<p>С. 107.</p>	<p>С. 280.</p>
<p>3.Спеціальні ознаки суб'єктів адміністративної</p>	<p>Спеціальні ознаки мають такі особливості: 1)</p>

<p>відповідальності мають такі особливості: 1) властиві лише окремим групам громадян; 2) відбивають специфіку їх правового статусу; 3) виникають на основі індивідуальних актів управління або інших юридично значущих дій повноважних органів; 4) динамічніші ніж загальні ознаки; 5) містяться у статтях особливої частини купап; 6) закріплюються законодавцем з метою диференціації відповідальності різних категорій осіб, забезпечення справедливої правової оцінки їх неправомірних дій. Тому, особа, яка несе відповідальність за правопорушення в сфері державного управління є спеціальним суб'єктом.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>властиві лише окремим групам громадян; 2) відбивають специфіку їх правового статусу; 3) виникають на основі індивідуальних актів управління або інших юридично значущих дій повноважних органів; 4) динамічніші ніж загальні ознаки; 5) містяться у статтях Особливої частини КпАП; 6) закріплюються законодавцем з метою диференціації відповідальності різних категорій осіб, забезпечення справедливої правової оцінки їх неправомірних дій.</p>
<p>С. 107.</p>	<p>С. 280–281.</p>
<p>4. На наш погляд, спеціальні ознаки виконують одну з двох функцій: по-перше, вони можуть бути конструктивними ознаками простих складів, а це означає, що до адміністративної відповідальності за відповідні правопорушення притягуються лише спеціальні суб'єкти; по-друге, вони можуть бути кваліфікуючими ознаками кваліфікованих складів. У таких випадках за конкретні дії до адміністративної відповідальності може бути притягнутий будь-який громадянин, що досяг 16-літнього віку, а вчинення подібних дій спеціальним суб'єктом оцінюється як виконання кваліфікованого складу; ...</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Спеціальні ознаки виконують одну з двох функцій:</p> <p>по-перше, вони можуть бути конструктивними ознаками простих складів, а це означає, що до адміністративної відповідальності за відповідні правопорушення притягуються лише спеціальні суб'єкти;</p> <p>по-друге, вони можуть бути кваліфікуючими ознаками кваліфікованих складів. У таких випадках за конкретні дії до адміністративної відповідальності може бути притягнутий будь-який громадянин, що досяг 16-літнього віку, а вчинення подібних дій спеціальним суб'єктом оцінюється як виконання кваліфікованого складу.</p>
<p>С. 112.</p>	<p>С. 243.</p>
<p>(ВИСНОВКИ)</p> <p>9. Адміністративні правопорушення (проступки) не являють собою суспільної небезпеки: це суспільно шкідливі, антигромадські явища. Тому й злочини відрізняються від адміністративних правопорушень тим, що вони – діяння суспільно небезпечні, а адміністративні правопорушення – діяння лише шкодочинні.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>Другий: адміністративні правопорушення (проступки) не являють собою суспільної небезпеки; це суспільно шкідливі, антигромадські явища. Тому й відрізняються злочини від адміністративних правопорушень тим, що злочини — діяння суспільно шкідливі, а адміністративні правопорушення — діяння лише шкодочинні.</p>
<p>С. 112–113.</p>	<p>С. 280–281.</p>
<p>(ВИСНОВКИ)</p> <p>11. Спеціальні ознаки суб'єктів адміністративної відповідальності мають такі особливості: 1) властиві лише окремим групам громадян; 2) відбивають специфіку їх правового статусу; 3) виникають на основі індивідуальних актів управління або інших юридично значущих дій повноважних органів; 4) динамічніші ніж загальні ознаки; 5) містяться у статтях особливої частини купап; 6) закріплюються законодавцем з метою диференціації відповідальності різних категорій осіб, забезпечення справедливої правової оцінки їх неправомірних дій. Тому, особа, яка несе відповідальність за правопорушення в сфері державного управління є спеціальним суб'єктом. На наш погляд, спеціальні ознаки виконують одну з двох функцій: по-перше, вони можуть бути конструктивними ознаками простих складів, а</p>	<p>Спеціальні ознаки мають такі особливості: 1) властиві лише окремим групам громадян; 2) відбивають специфіку їх правового статусу; 3) виникають на основі індивідуальних актів управління або інших юридично значущих дій повноважних органів; 4) динамічніші ніж загальні ознаки; 5) містяться у статтях Особливої частини КпАП; 6) закріплюються законодавцем з метою диференціації відповідальності різних категорій осіб, забезпечення справедливої правової оцінки їх неправомірних дій.</p> <p>Спеціальні ознаки виконують одну з двох функцій:</p> <p>по-перше, вони можуть бути конструктивними ознаками простих складів, а це означає, що до адміністративної відповідальності за відповідні правопорушення притягуються лише спеціальні суб'є-</p>

	<p>це означає, що до адміністративної відповідальності за відповідні правопорушення притягуються лише спеціальні суб'єкти; по-друге, вони можуть бути кваліфікуючими ознаками кваліфікованих складів. У таких випадках за конкретні дії до адміністративної відповідальності може бути притягнутий будь-який громадянин, що досяг 16-літнього віку, а вчинення подібних дій спеціальним суб'єктом оцінюється як виконання кваліфікованого складу; по-третє, кожному конкретному адміністративному стягненню слід дати чітке, однозначне визначення.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат. Українська літера «і» замінена на англійську «i».</p>	<p>кти;</p> <p>по-друге, вони можуть бути кваліфікуючими ознаками кваліфікованих складів. У таких випадках за конкретні дії до адміністративної відповідальності може бути притягнутий будь-який громадянин, що досяг 16-літнього віку, а вчинення подібних дій спеціальним суб'єктом оцінюється як виконання кваліфікованого складу.</p>
6	<p>Матіос А. В. Адміністративна відповідальність посадових осіб у сфері державного управління. Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2006. (https://nrat.ukrntei.ua/searchdoc/0406U001991)</p> <p>Нумерація сторінок дана по файлу pdf.</p>	<p>Бугайчук К. Л. Адміністративні проступки: сутність та організаційно-правові заходи їх профілактики. Дис. ... канд. юридичних наук. – Харків, 2002. (https://nrat.ukrntei.ua/searchdoc/0402U003761/)</p>
С. 97.		С. 21–22.
	<p>Виходячи загальних засад кваліфікації правопорушень спробуємо визначити систему правопорушень у сфері державного управління. Класифікація адміністративних проступків – це їх розподіл згідно з конкретно визначеними ознаками, притаманними окремим проступкам та їх групам, і навпаки, відсутнім у інших деліктів (проступків).</p> <p>Це перш за все необхідно :</p> <p>а) для визначення цілісності структури адміністративно карних протиправних дій;</p> <p>б) для визначення та опису адміністративно карних дій, які переслідуються різними органами, які уповноважені розглядати справи про адміністративні проступки;</p> <p>в) визначення і фактичне визнання органічних зв'язків між окремими елементами єдиної структури (сукупність адміністративних проступків, підвідомчих різним органам), які забезпечують упорядкованість системи деліктів, що знаходяться у сфері функціональних обов'язків цих органів;</p> <p>г) об'єктивування окремих блоків адміністративних проступків, в межах чітких функціональних характеристик.</p> <p>Враховуючи те, що різноманітність адміністративних проступків дуже велика, не існує єдиного критерію класифікації адміністративних проступків .</p> <p>Засновуючись на діючому законодавстві ми бачимо, що КУпАП поділяє адміністративні проступки в залежності від родового об'єкта посягання: вони перелічені в главах 5-15 Особливої частини КУпАП України.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Класифікація адміністративних проступків – це їх розподіл згідно з конкретно визначеними ознаками, притаманними окремим проступкам та їх групам, і навпаки, відсутнім у інших деліктів (проступків).</p> <p>Це перш за все необхідно :</p> <p>а) для визначення цілісності структури адміністративно карних протиправних дій;</p> <p>б) для визначення та опису адміністративно карних дій, які переслідуються різними органами, які уповноважені розглядати справи про адміністративні проступки;</p> <p>в) визначення і фактичне визнання органічних зв'язків між окремими елементами єдиної структури (сукупність адміністративних проступків, підвідомчих різним органам), які забезпечують упорядкованість системи деліктів, що знаходяться у сфері функціональних обов'язків цих органів;</p> <p>г) об'єктивування окремих блоків адміністративних проступків, в межах чітких функціональних характеристик.</p> <p>Враховуючи те, що різноманітність адміністративних проступків дуже велика, не існує єдиного критерію класифікації адміністративних проступків.</p> <p>Засновуючись на діючому законодавстві ми бачимо, що КУпАП поділяє адміністративні проступки в залежності від родового об'єкта посягання: вони перелічені в главах 5-15 Особливої частини КУпАП України. Зокрема, це проступки: <...></p>
С. 97.		С. 24.
	<p>Однак прийнята законодавцем класифікація адміністративних проступків недосконала. Так деякі проступки в своєму складі мають 2, а іноді й більш родових об'єктів, і, навіть, об'єднання проступків в окремі узагальнені групи іноді досить не виправдано. Можливо навіть визначити випадки, коли на один об'єкт посягають правопорушення з різних глав КУпАП.</p>	<p>Однак навіть прийнята законодавцем класифікація адміністративних проступків недосконала. Так деякі проступки в своєму складі мають 2, а іноді й більш родових об'єктів, і, навіть, об'єднання проступків в окремі узагальнені групи іноді досить не оправдано.</p>

	Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.	
	С. 97.	С. 22.
	Окрім цієї класифікації можна виділити такі критерії: в залежності від форми вини; в залежності від органа, який розглядає справу про адміністративний проступок; в залежності від суб'єкта проступку; в залежності від виду об'єктивної сторони проступку. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.	Окрім цієї класифікації можна виділити такі критерії: 1. В залежності від форми вини; 2. В залежності від органа, який розглядає справу про адміністративний проступок; 3. В залежності від суб'єкта проступку; 4. В залежності від виду об'єктивної сторони проступку;
7	Матіос А. В. Адміністративна відповідальність посадових осіб у сфері державного управління. Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2006. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0406U001991) Нумерація сторінок дана по файлу pdf.	Мельник І. В. Застосування заходів адміністративного примусу в умовах розбудови правової держави. Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2004. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0404U001552/) Нумерація сторінок дана по файлу pdf.
	С. 98.	С. 36.
	Логічним кроком на даному етапі проведення дисертаційного дослідження є розгляд саме адміністративних стягнень, тобто засобів адміністративної відповідальності за правопорушення в сфері державного управління. Вони займають особливе місце в системі примусових заходів. Питання ефективності заходів адміністративного стягнення є найбільш розробленими в юридичній літературі, що, на перший погляд, створює враження більшої значимості даної категорії адміністративно-правових засобів, хоча, на нашу думку, їх можна розглядати як результат, точніше – наслідок певних недоробок у сфері адміністративного попередження і припинення. Особливість заходів адміністративного стягнення полягає в тому, що вони носять яскраво виражений "санкційний характер", чим відрізняються від інших видів примусових заходів. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.	Зупинимось тепер на проблемі адміністративних стягнень. Вони займають особливе місце в системі примусових заходів. Питання ефективності заходів адміністративного стягнення є найбільш розробленими в юридичній літературі, що, на перший погляд, створює враження більшої значимості даної категорії адміністративно-правових засобів, хоча, на нашу думку, їх можна розглядати як результат, точніше – наслідок певних недоробок у сфері адміністративного попередження і припинення. Особливість заходів адміністративного стягнення полягає в тому, що вони носять яскраво виражений "санкційний характер", чим відрізняються від інших видів примусових заходів.
	С. 98.	С. 36.
	Існує думка, відповідно до якої виховний вплив від застосування розглянутих засобів найбільш високий, оскільки досягається простим, швидким і наочним способом [158]. Виконуючи у відомій мірі функцію попередження злочинів, адміністративні стягнення мають як подібність так і відмінності із запобіжними заходами. Їх поєднує часто спільність підстав застосування (адміністративне правопорушення), а також їхнє цільове призначення - попередження правопорушень. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.	Існує думка, відповідно до якої виховний вплив від застосування розглянутих засобів найбільш високий, оскільки досягається простим, швидким і наочним способом [233]. Виконуючи у відомій мірі функцію попередження злочинів, адміністративні стягнення мають як подібність так і відмінності із запобіжними заходами. Їх поєднує часто спільність підстав застосування (адміністративне правопорушення), а також їхнє цільове призначення – попередження правопорушень.
	С. 99.	С. 37.
	Адміністративні стягнення виражаються, як правило, або в моральному, або матеріальному впливі на правопорушника. Деякі адміністративні стягнення сполучають у собі водночас і моральний осуд, і матеріальний вплив, і тимчасове обмеження прав порушника (наприклад, адміністративний арешт,	Адміністративні стягнення виражаються, як правило, або в моральному, або матеріальному впливі на правопорушника. Деякі адміністративні стягнення сполучають у собі водночас і моральний осуд, і матеріальний вплив, і тимчасове обмеження прав порушника (наприклад, адміністративний арешт,

<p>позбавлення спеціальних прав, виправні роботи й ін.)</p> <p>Разом з тим, адміністративні стягнення утворюють струнку систему, обумовлену спільністю природи, підстав і цілей їхнього застосування, можливістю їхньої взаємозамінності.</p> <p>До числа основних видів адміністративних стягнень ми можемо віднести; попередження, штраф, оплатне вилучення предмета, що явився знаряддям здійснення адміністративного правопорушення, конфіскація предмета, що став знаряддям здійснення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення; позбавлення спеціального права; виправні роботи; адміністративний арешт; видворення за межі України іноземних громадян і осіб без громадянства. Щоправда включення останнього виду стягнення до переліку заходів адміністративного стягнення є досить таки спірним, тому що, за своєю природою він ближче до запобіжних заходів, бо не спричиняє всіх правових наслідків, викликаних застосуванням адміністративних стягнень.</p> <p>Саме закон підрозділяє адміністративні стягнення на основні і додаткові. Оплатне вилучення і конфіскація предмета може застосовуватися в якості як основних, так і додаткових адміністративних стягнень, інші - тільки в якості основних. До того ж адміністративні стягнення, які б були лише додатковими, чинним правом не передбачені.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>позбавлення спеціальних прав, виправні роботи й ін.)</p> <p>Разом з тим, адміністративні стягнення утворюють струнку систему, обумовлену спільністю природи, підстав і цілей їхнього застосування, можливістю їхньої взаємозамінності.</p> <p>До числа основних видів адміністративних стягнень ми можемо віднести; попередження, штраф, оплатне вилучення предмета, що явився знаряддям здійснення адміністративного правопорушення, конфіскація предмета, що став знаряддям здійснення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення; позбавлення спеціального права; виправні роботи; адміністративний арешт; видворення за межі України іноземних громадян і осіб без громадянства. Щоправда включення останнього виду стягнення до переліку заходів адміністративного стягнення є досить таки спірним, тому що, за своєю природою він ближче до запобіжних заходів, бо не спричиняє всіх правових наслідків, викликаних застосуванням адміністративних стягнень.</p> <p>Саме закон підрозділяє адміністративні стягнення на основні і додаткові. Оплатне вилучення і конфіскація предмета може застосовуватися в якості як основних, так і додаткових адміністративних стягнень, інші - тільки в якості основних. До того ж адміністративні стягнення, які б були лише додатковими, чинним правом не передбачені.</p>
<p>С. 99–100.</p>	<p>С. 37–38.</p>
<p>В.Є. Севрюгін відзначає наступні особливості адміністративних стягнень, завдяки яким вони займають особливе місце в системі примусових заходів. Вони носять яскраво виражений санкційний характер, чим відрізняються від інших видів примусових заходів, що цією властивістю не володіють. Виховний вплив від їхнього застосування є найбільш високим, оскільки досягається простим, швидким і наочним способом. Стягнення можуть застосовувати не тільки органи державного управління, але й інші суб'єкти правозастосування. До них, наприклад, можуть бути віднесені голови місцевої адміністрації, що застосовують адміністративні стягнення до винних осіб, як правило, з питань порушення природокористування, санітарних, протиепідемічних і інших правил [158].</p> <p>Таким чином, цілком очевидно можна говорити про систему адміністративних стягнень, як про перелік різних за ступенем ваги і правових наслідків видів покарань.</p> <p>Вперше закріплена в національному законодавстві дана система, є, на нашу думку, по-перше, єдиною системою заходів, що розглядаються як засоби правоохорони в боротьбі з адміністративними деліктами, що мають мету – виховання порушників і попередження правопорушень; по-друге, названа система дозволяє забезпечити можливість диференційованого встановлення провини і накладення адміністративних стягнень у залежності від характеру і ваги скоєної провини і з урахуванням особи порушника; по-третьє, вона не тільки встановлює перелік адміністративних стягнень, але і визначає їхнє співвідношення між собою як окремих частин єдиної системи.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>В.Є. Севрюгін відзначає наступні особливості адміністративних стягнень, завдяки яким вони займають особливе місце в системі примусових заходів. Вони носять яскраво виражений санкційний характер, чим відрізняються від інших видів примусових заходів, що цією властивістю не володіють. Виховний вплив від їхнього застосування є найбільш високим, оскільки досягається простим, швидким і наочним способом. Стягнення можуть застосовувати не тільки органи державного управління, але й інші суб'єкти правозастосування. До них, наприклад, можуть бути віднесені голови місцевої адміністрації, що застосовують адміністративні стягнення до винних осіб, як правило, з питань порушення природокористування, санітарних, протиепідемічних і інших правил [233].</p> <p>Таким чином, цілком очевидно можна говорити про систему адміністративних стягнень, як про перелік різних за ступенем ваги і правових наслідків видів покарань.</p> <p>Вперше закріплена в національному законодавстві дана система, є, на нашу думку, по-перше, єдиною системою заходів, що розглядаються як засоби правоохорони в боротьбі з адміністративними деліктами, що мають мету – виховання порушників і попередження правопорушень; по-друге, названа система дозволяє забезпечити можливість диференційованого встановлення провини і накладення адміністративних стягнень у залежності від характеру і ваги скоєної провини і з урахуванням особи порушника; по-третьє, вона не тільки встановлює перелік адміністративних стягнень, але і визначає їхнє співвідношення між собою як окремих частин єдиної системи.</p>

Плагіат.	
С. 100.	С. 38.
<p>Характерно, що адміністративні стягнення в комплексі примусових заходів, у юридичній літературі виділено в самостійний розділ адміністративної відповідальності. Як форма реагування з боку держави на правопорушення, адміністративна відповідальність виражається у формі різних заходів стягнення і застосовується в особливому, установленому законом порядку. Умовно, звичайно, їх можна згрупувати в такий спосіб.</p> <p>Стягнення морального характеру - попередження, громадський осуд, громадська догана.</p> <p>Грошові і майнові стягнення - штраф, конфіскація.</p> <p>Стягнення, звернені на особистість порушника – виправні роботи, адміністративний арешт, тимчасове позбавлення спеціальних, професійних прав.</p> <p>А.П. Шергін розділяє всі адміністративні стягнення на дві групи в залежності від їхнього зв'язку з виправно-трудоим впливом на правопорушника [184, с. 80].</p> <p>І.О. Галаган, в свою чергу, обґрунтовує поділ заходів адміністративного стягнення по наступних ознаках: 1) спосіб і форми впливу на правопорушників; 2) місце в системі адміністративних стягнень; 3) ступінь ваги правових наслідків застосування заходів; 4) процесуальний порядок застосування і виконання заходів [40, с. 83-85].</p> <p>І.П.Голосніченко всі стягнення, які накладаються в адміністративно-правовому порядку, залежно від характеру впливу поділяє на особисті, майнові, змішані, а також на ті, що мають тільки виправно-виховний вплив [45, с. 17].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Характерно, що адміністративні стягнення в комплексі примусових заходів, у юридичній літературі виділено в самостійний розділ адміністративної відповідальності. Як форма реагування з боку держави на правопорушення, адміністративна відповідальність виражається у формі різних заходів стягнення і застосовується в особливому, установленому законом порядку. Умовно, звичайно, їх можна згрупувати в такий спосіб.</p> <p>Стягнення морального характеру - попередження, громадський осуд, громадська догана.</p> <p>Грошові і майнові стягнення - штраф, конфіскація.</p> <p>Стягнення, звернені на особистість порушника - виправні роботи, адміністративний арешт, тимчасове позбавлення спеціальних, професійних прав.</p> <p>А.П. Шергін розділяє всі адміністративні стягнення на дві групи в залежності від їхнього зв'язку з виправно-трудоим впливом на правопорушника [264, 80].</p> <p>І. О. Галаган, в свою чергу, обґрунтовує поділ заходів адміністративного стягнення по наступних ознаках: 1) спосіб і форми впливу на правопорушників; 2) місце в системі адміністративних стягнень; 3) ступінь ваги правових наслідків застосування заходів; 4) процесуальний порядок застосування і виконання заходів [115, 83-85].</p> <p>І.П.Голосніченко всі стягнення, які накладаються в адміністративно-правовому порядку, залежно від характеру впливу поділяє на особисті, майнові, змішані, а також на ті, що мають тільки виправно-виховний вплив [120, 17].</p>
С. 100–101.	С. 38.
<p>Характерною рисою сьогодення є те, що зараз виявляється тенденція до більш широкого застосування заходів адміністративного впливу до правопорушників. У зв'язку з цими обставинами законодавство про адміністративну відповідальність активно оновлюється й удосконалюється. Так, у Кодекс України про адміністративні правопорушення, введеному в дію 7 грудня 1984 р., більше 100 разів вносилися зміни і доповнення: введено нові статті, змінена редакція багатьох статей, виключені деякі статті, посилені адміністративні санкції за велику кількість порушень і, навіть розроблений проект Кодексу про адміністративні проступки.</p> <p>Характерною для діючого законодавства особливістю є те, що багато питань порядку застосування заходів адміністративного стягнення вирішуються відомчими органами. І це справедливо, адже, як уже зазначалося вище, сфера застосування адміністративних стягнень охоплює всі сфери господарсько-виробничої і підприємницької діяльності, забезпечення санітарно-епідеміологічного благополуччя населення, охорони природних ресурсів, фінансово-кредитні і банківські відносини, комерційну й іншу підприємницьку діяльність, охорону громадського порядку і забезпечення зайнятості населення й ін.</p>	<p>Характерною рисою сьогодення є те, що зараз виявляється тенденція до більш широкого застосування заходів адміністративного впливу до правопорушників. У зв'язку з цими обставинами законодавство про адміністративну відповідальність активно оновлюється й удосконалюється. Так, у Кодекс України про адміністративні правопорушення, введеному в дію 7 грудня 1984 р., 115 разів вносилися зміни і доповнення: введено нові статті, змінена редакція багатьох статей, виключені деякі статті, посилені адміністративні санкції за велику кількість порушень і, навіть розроблений проект Кодексу про адміністративні проступки.</p> <p>Характерною для діючого законодавства особливістю є те, що багато питань порядку застосування заходів адміністративного стягнення вирішуються відомчими органами. І це справедливо, адже сфера застосування адміністративних стягнень охоплює всі сфери господарсько-виробничої і підприємницької діяльності, забезпечення санітарно-епідеміологічного благополуччя населення, охорони природних ресурсів, фінансово-кредитні і банківські відносини, комерційну й іншу підприємницьку діяльність, охорону громадського порядку і забезпечення зайнятості населення й ін.</p>

<p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	
<p>С. 101.</p> <p>Розглядаючи сфери і підстави застосування заходів адміністративного впливу, не можна не відзначити одну з особливостей. В силу виняткової розмаїтості суспільних відносин, регульованих нормами адміністративного права, здавалося б, повинна бути широкою і сфера застосування заходів адміністративного впливу. Однак, як правило, адміністративна відповідальність настає лише за умови порушення незначної частини адміністративно-правових норм - за порушення громадянами своїх обов'язків у сфері виконавчої і розпорядницької діяльності держави. Що ж до іншої, переважної маси норм адміністративного права, то порушення встановлених ними правил тягне за собою дисциплінарну відповідальність, а у випадках, прямо передбачених законом, – кримінальну.</p> <p>Таким чином, не всяке порушення правил, встановлених адміністративно-правовою нормою, тягне за собою адміністративну відповідальність. Адміністративну відповідальність тягне за собою порушення тільки тієї норми адміністративного права, що охороняється забезпечується адміністративними санкціями.</p> <p>З іншого боку, адміністративна відповідальність може наставати не тільки за порушення правил, встановлених адміністративно-правовою нормою, але і за порушення норм інших галузей права (застосування заходів адміністративного впливу до особи, що вчинила злочин, який не представляє великої суспільної небезпеки) [62, с. 24].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>С. 38–39.</p> <p>Розглядаючи сфери і підстави застосування заходів адміністративного впливу, не можна не відзначити одну з особливостей. В силу виняткової розмаїтості суспільних відносин, регульованих нормами адміністративного права, здавалося б, повинна бути широкою і сфера застосування заходів адміністративного впливу. Однак, як правило, адміністративна відповідальність настає лише за умови порушення незначної частини адміністративно-правових норм - за порушення громадянами своїх обов'язків у сфері виконавчої і розпорядницької діяльності держави. Що ж до іншої, переважної маси норм адміністративного права, то порушення встановлених ними правил тягне за собою дисциплінарну відповідальність, а у випадках, прямо передбачених законом, - кримінальну.</p> <p>Таким чином, не всяке порушення правил, встановлених адміністративно-правовою нормою, тягне за собою адміністративну відповідальність. Адміністративну відповідальність тягне за собою порушення тільки тієї норми адміністративного права, що охороняється забезпечується адміністративними санкціями.</p> <p>З іншого боку, адміністративна відповідальність може наставати не тільки за порушення правил, встановлених адміністративно-правовою нормою, але і за порушення норм інших галузей права (застосування заходів адміністративного впливу до особи, що вчинила злочин, який не представляє великої суспільної небезпеки) [135, 24].</p>
<p>С. 101.</p> <p>Як було сказано вище, заходи адміністративного стягнення відіграють важливу роль у попередженні правопорушень. За допомогою цих правових засобів забезпечується як індивідуальна, так і загальна превенція правопорушень. Використання таких можливостей адміністративних санкцій обумовлює необхідність отримання відомостей про ефективність їхнього загально превентивного впливу.</p> <p>У літературі поширена думка про те, що загально попереджувальний вплив адміністративних санкцій адресується нестійким членам суспільства [41, с. 139], тобто особам, стосовно яких є підстави думати, що їхня антигромадська поведінка, антисоціальна позиція особистості можуть привести до здійснення правопорушення, і до тих, у кого немає досить сильного, стійкого переконання і мотиву не порушувати правові норми. Щоправда, яким є коло цих осіб, автори відповіді, як правило, не дають. До того ж зараз не відомо і число осіб, на яких покарання робить загально превентивний вплив.</p> <p>Об'єкт загально превентивного впливу санкції, у даному випадку адміністративного стягнення, може бути різним у залежності від того, на кого спрямовується керуючий вплив. В одних випадках юридичні норми адресовані всім дієздатним громадянам (наприклад, норми, що визначають правила поведінки в громадських місцях), а інші – точно визначеним категоріям осіб (наприклад, норми, що</p>	<p>С. 39.</p> <p>Як було сказано вище, заходи адміністративного стягнення відіграють важливу роль у попередженні правопорушень. За допомогою цих правових засобів забезпечується як приватна, так і загальна превенція правопорушень. Використання таких можливостей адміністративних санкцій, застосовуваних органами внутрішніх справ, обумовлює необхідність отримання відомостей про ефективність їхнього загально превентивного впливу.</p> <p>У літературі поширена думка про те, що загально попереджувальний вплив адміністративних санкцій адресується нестійким членам суспільства [114, 139], тобто особам, стосовно яких є підстави думати, що їхня антигромадська поведінка, антисоціальна позиція особистості можуть привести до здійснення правопорушення, і до тих, у кого немає досить сильного, стійкого переконання і мотиву не порушувати правові норми. Щоправда, яким є коло цих осіб, автори відповіді, як правило, не дають. До того ж зараз не відомо і число осіб, на яких покарання робить загально превентивний вплив.</p> <p>Об'єкт загально превентивного впливу санкції, у даному випадку адміністративного стягнення, може бути різним у залежності від того, на кого спрямовується керуючий вплив. В одних випадках юридичні норми адресовані всім дієздатним громадянам (наприклад, норми, що визначають правила поведінки в громадських місцях), а інші – точно визначеним категоріям осіб (наприклад, норми, що</p>

	<p>визначають правила керування транспортними засобами), треті – конкретним групам посадових осіб [146, с. 34].</p> <p>Текст переписаний з чужої дисертації разом із готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>визначають правила керування транспортними засобами), треті – конкретним групам посадових осіб [217, 34].</p>
8	<p>Матіос А. В. Адміністративна відповідальність посадових осіб у сфері державного управління. Дис. ... канд. юридичних наук. – Київ, 2006. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0406U001991)</p> <p>Нумерація сторінок дана по файлу pdf.</p>	<p>Комзюк А. Т. Адміністративний примус в правоохоронній діяльності міліції в Україні. Дис. ... доктора юридичних наук. – Харків, 2002. (http://false-science.ucoz.ua/Matios/komziuk-dis.pdf)</p> <p>Нумерація сторінок дана по файлу pdf.</p>
	С. 87.	С. 148.
	<p>Отже, зміст цього слова зводиться до встановлення якісної характеристики явища або предмета, які визначаються. Термін “кваліфікація правопорушень” застосовується в юридичній науці у двоякому значенні: як логічний процес пізнання юридичної суті вчиненого у реальному житті протиправного діяння і як кінцеве судження, отримане в результаті процесу пізнання, що має юридичну оцінку вчиненого правопорушення. Кваліфікація за своєю суттю є не лише процесом пізнання, під час якого використовуються логічні форми мислення. Кваліфікація як висновок має форму умовиводу, за допомогою якого формується законодавча модель протиправних дій суб’єкта.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>... Слід, на думку дисертанта, погодитись з О.І. Остапенко, який вважає, що зміст терміна „кваліфікація” зводиться до встановлення якісної характеристики явища або предмета, які визначаються. Термін „кваліфікація правопорушень” застосовується в юридичній науці у двоякому значенні: як логічний процес пізнання юридичної суті вчиненого у реальному житті протиправного діяння і як кінцеве судження, отримане в результаті процесу пізнання, що має юридичну оцінку вчиненого правопорушення. Кваліфікація за своєю суттю є не лише процесом пізнання, під час якого використовуються логічні форми мислення. Кваліфікація як висновок має форму умовиводу, за допомогою якого формується законодавча модель протиправних дій суб’єкта²[333].</p>
	С. 88.	С. 148–149.
	<p>Передумовами кваліфікації адміністративних деліктів є:</p> <p>1) всебічне, повне і об’єктивне встановлення всіх фактичних обставин справи: з’ясовується, чи мала місце протиправна дія, у вчиненні якої звинувачується винна особа; встановлюється наявність у діях порушника складу делікту і відповідність його адміністративно правовій нормі, яка передбачає відповідальність за вчинені протиправні дії; з’ясовуються мотиви вчинення протиправних дій та винність особи, а також обставини, що впливають на характер і ступінь адміністративної відповідальності; вивчаються дані, що характеризують особистість порушника, характер і розмір заподіяної шкоди;</p> <p>2) точне і достовірне визначення юридичного значення всіх фактичних обставин вчинених протиправних дій і особистості порушника;</p> <p>3) правильний вибір адміністративно-правової норми та з’ясування її змісту і значення.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Кваліфікація адміністративних проступків є досить складним процесом, який має свої етапи та передумови. Останніми, зокрема, визнаються:</p> <p>1) всебічне, повне і об’єктивне встановлення всіх фактичних обставин справи: з’ясовується, чи мала місце протиправна дія, у вчиненні якої звинувачується винна особа; встановлюється наявність у діях порушника складу проступку і відповідність його адміністративно-правовій нормі, яка передбачає відповідальність за вчинені протиправні дії; з’ясовуються мотиви вчинення протиправних дій та винність особи, а також обставини, які впливають на характер і ступінь адміністративної відповідальності; вивчаються дані, що характеризують особу порушника, характер і розмір заподіяної шкоди;</p> <p>2) точне і достовірне визначення юридичного значення всіх фактичних обставин вчинених протиправних дій і особи порушника;</p> <p>3) правильний вибір адміністративно-правової норми та з’ясування її змісту і значення¹[333].</p>
	С. 94.	С. 152.
	<p>Правильна офіційна кваліфікація адміністративних деліктів сприяє: використанню з урахуванням особливостей конкретних протиправних дій адміністративного законодавства і його норм у відповідності до вчиненого делікту; повному, вичерпному застосуванню необхідних адміністративно правових норм для характеристики протиправних дій;</p>	<p>На закінчення зазначимо, що правильна кваліфікація адміністративних проступків посадовими особами міліції сприяє: використанню з урахуванням особливостей конкретних протиправних дій адміністративного законодавства і його норм у точній відповідності до вчиненого діяння; повному, вичерпному застосуванню необхідних адміністра-</p>

<p>зміцненню законності при охороні суспільних відносин діючим адміністративним законодавством; формуванню основи для об'єктивної й точної адміністративної статистики; виробленню і здійсненню мір та заходів щодо профілактики адміністративних деліктів.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>тивно-правових норм для характеристики проти-правних дій; зміцненню законності в охороні суспільних відносин чинним адміністративним законодавством; формуванню основи для об'єктивної і точної адміністративної статистики; виробленню і здійсненню заходів профілактики адміністративних правопорушень²[333].</p>
<p>С. 95.</p>	<p>С. 133.</p>
<p>Правильна кваліфікація адміністративного делікту є важливим елементом дотримання законності в юрисдикційній діяльності і гарантує прийняття справедливого рішення щодо справи. Якщо дії особи не підпадають під ознаки відповідного складу адміністративного делікту, то справа щодо нього повинна бути припинена.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>... Правильна кваліфікація адміністративного проступку є вагомим елементом дотримання законності в юрисдикційній діяльності міліції і гарантує прийняття справедливого рішення по справі. Якщо дії особи не підпадають під ознаки відповідного складу адміністративного делікту, то справа щодо нього має бути припинена²[333].</p>
<p>С. 102.</p>	<p>С. 170.</p>
<p>Адміністративні стягнення відрізняються від двох інших видів заходів адміністративного примусу способом забезпечення правопорядку, відмінними нормативної регламентації, метою, фактичними підставами, правовими наслідками та процесуальними особливостями застосування. Вони характеризуються стабільністю змісту і призначення та застосовуються лише до винних у вчиненні адміністративних проступків. Тому загальною їх особливістю є репресивний, каральний характер [41, с. 230]. Нині існує чимало проблем як щодо закріплення системи та видів адміністративних стягнень, так і стосовно визначення їх мети, загальних засад та процедур застосування.</p> <p>Покликання [41] – це: Галаган И.А. Административная ответственность в СССР (государственное и материальноправовое исследование). – Воронеж: Изд-во Воронеж. ун-та, 1970. Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>(Висновки до розділу IV)</p> <p>8. Адміністративні стягнення становлять третю, останню складову адміністративного примусу, реалізація повноважень щодо їх застосування складає серцевину адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції. Адміністративні стягнення відрізняються від двох інших видів заходів адміністративного примусу способом забезпечення правопорядку, відмінностями нормативної регламентації, метою, фактичними підставами, правовими наслідками та процесуальними особливостями застосування. Вони характеризуються стабільністю змісту і призначення, застосовуються лише до винних у вчиненні адміністративних проступків. Тому загальною їх особливістю є репресивний, каральний характер.</p>
<p>С. 102.</p>	<p>С. 133.</p>
<p>Адміністративне стягнення насамперед є мірою відповідальності, правовим наслідком адміністративного правопорушення, що застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, у дусі додержання законів, поваги до правил співжиття, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами. Зазначену мету адміністративного стягнення, на думку дисертанта, слід вважати спеціальною, вона одержала офіційне визначення у ст. 23 КУпАП. Проте в літературних джерелах ця мета розглядається значно ширше. Так, В.К. Колпаков до мети відносить також захист правопорядку, припинення протиправного стану і відновлення порушених проступком юридичних відносин [88, с. 189], іноді йдеться про припиняючу, відновну</p>	<p>Насамперед важливо мати на увазі, що адміністративне стягнення є мірою відповідальності, правовим наслідком адміністративного правопорушення. Воно застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, в дусі додержання законів, поваги до правил співжиття, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами. Зазначену мету адміністративного стягнення, на думку дисертанта, слід вважати спеціальною, вона одержала офіційне визначення в ст. 23 КпАП. Проте в літературних джерелах ця мета розглядається значно ширше. Так, В.К. Колпаков до мети відносить також захист правопорядку, припинення протиправного стану і відновлення порушених проступком юридичних відносин²[266], іноді йдеться про припиняючу, відновну і компенсаційну</p>

<p>й компенсаційну мету стягнень [80, с. 81]. Л.В. Коваль розглядає цю мету ще ширше, на його думку, її становлять припинення протиправного вчинку, відновлення правовідносин, порушених проступком, виправлення, виховання порушника, попередження можливих нових проступків, компенсація завданих проступком збитків [78, с. 114]. Проте адміністративним стягненням мета припинення правопорушення, виправлення порушника і відновлення правовідносин не властива.</p> <p>Окремо необхідно зупинитися на такій властивості адміністративного стягнення, як кара, покарання порушника. Погоджуючись з думкою Л.В. Ковалю про те, що каральна спрямованість є центральним об'єднавчим чинником для всіх адміністративних стягнень, а останні виступають як форми адміністративного покарання, що знаходить вираження в тих чи інших невігідних наслідках карального змісту, слід також підтримати позицію тих авторів, які вважають кару, покарання не метою, а функцією адміністративного стягнення [10, с. 103]. Адміністративне стягнення саме собою є покаранням, мірою відповідальності, виконуючи каральну функцію, воно виховує громадян і попереджає вчинення нових правопорушень, оскільки мета - це бажаний результат впливу. Тому щодо каральної властивості стягнення можна зробити висновок, що точніше буде називати його метою не покарання, а, так би мовити, стан покараності особи.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>мету стягнень³[255]. Л.В Коваль розглядає цю мету ще ширше, на його думку, її становлять припинення протиправного вчинку, відновлення правовідносин, порушених проступком, виправлення, виховання порушника, попередження можливих нових проступків, компенсація завданих проступком збитків⁴[250]. Проте, як уявляється, адміністративним стягненням мета припинення правопорушень, виправлення порушника і відновлення правовідносин не властива.</p> <p>Окремо необхідно зупинитися на такій властивості адміністративного стягнення як кара, покарання порушника. Погоджуючись з думкою Л.В. Ковалю про те, що каральна спрямованість є центральним об'єднавчим чинником для всіх адміністративних стягнень, а останні виступають як форми адміністративного покарання, що знаходить вираження у тих чи інших невігідних наслідках карального змісту¹[250], слід також підтримати позицію тих авторів, які вважають кару, покарання не метою, а функцією адміністративного стягнення²[110; 255]. Адміністративне стягнення саме собою є покаранням, мірою відповідальності, виконуючи каральну функцію, воно виховує громадян і попереджає вчинення нових правопорушень, оскільки мета – це бажаний результат впливу. Тому щодо каральної властивості стягнення можна зробити висновок, що точніше буде називати його метою не покарання, а, так би мовити, стан покараності особи.</p>
<p>С. 102–103.</p>	<p>С. 134.</p>
<p>Отже, покарання, властиве адміністративному стягненню, - не самоціль, воно є необхідним засобом виховання порушників і попередження правопорушень [85, с. 195]. Головна ж мета цього стягнення – виховання порушника, тобто формування у нього звички законотворчої поведінки. Виховний вплив на порушника здійснює як сам факт накладення на нього адміністративного стягнення, так і спеціальні виховні заходи, що застосовуються до нього під час виконання деяких стягнень. Наприклад, з особами, підданими адміністративному арешту, проводяться різні бесіди тощо.</p> <p>При цьому кінцева мета застосування адміністративного стягнення полягає в тому, щоб ні порушник відповідних правових норм, ні інші особи більше не вчиняли адміністративних проступків, тобто щоб забезпечити загальну і спеціальну превенцію правопорушень, кожна з яких виконує певну соціальне корисну функцію. Спеціальна превенція полягає в тому, що адміністративне стягнення, впливаючи на конкретного правопорушника, спонукає його не вчиняти правопорушення в майбутньому. А загальна превенція характеризується тим, що сприяє вихованню не тільки самого правопорушника, але і осіб, які його оточують. При цьому слід зазначити, що мета запобігання вчиненню нових правопорушень з боку як правопорушника, так і оточуючих досягається головним чином завдяки настрашці, яка утримує нестійких осіб від учинення адміністративних проступків. Правильно також і те, що завдання попередження правопорушень деякі стягнення розв'язують не тільки своїм виховним впливом, а й позбавленням правопорушника можливості знову порушити закон, тому треба розрізняти заходи, що мають тільки виправно-виховний вплив (наприклад, попередження, штраф) і заходи,</p>	<p>Отже, покарання, властиве адміністративному стягненню, – не самоціль, воно є необхідним засобом виховання порушників і попередження правопорушень³[266]. Головна ж мета цього стягнення – виховання порушника, тобто формування у нього звички законотворчої поведінки. Виховний вплив на порушника справляє як сам факт накладення на нього адміністративного стягнення, так і спеціальні виховні заходи, які застосовуються до нього під час виконання деяких стягнень. Наприклад, з особами, підданими адміністративному арешту, проводяться різні бесіди тощо.</p> <p>При цьому кінцева мета застосування адміністративного стягнення полягає в тому, щоб ні порушник відповідних правових норм, ні інші особи не вчиняли більше адміністративних проступків, тобто щоб забезпечити загальну і спеціальну превенцію правопорушень, кожна з яких виконує певну соціально корисну функцію. Спеціальна превенція полягає в тому, що адміністративне стягнення, впливаючи на конкретного правопорушника, спонукає його не вчиняти правопорушення в майбутньому. А загальна превенція характеризується тим, що сприяє вихованню не тільки самого правопорушника, але і осіб, які його оточують¹[255]. При цьому слід додати, що мета запобігання вчиненню нових правопорушень з боку як правопорушника, так і оточуючих досягається головним чином завдяки настрашці, яка утримує нестійких осіб від вчинення адміністративних проступків. Вірно також і те, що завдання попередження правопорушень деякі стягнення розв'язують не тільки своїм виховним впливом, а й позбавленням правопорушника можливості знову порушити закон, тому треба розрізняти заходи, що мають тільки виправно-виховний вплив (наприклад, попередження, штраф) і заходи, які</p>

<p>що поряд з виправно-виховним впливом створюють умови, що виключають можливість вчинення нових правопорушень (позбавлення права) [88, с. 196].</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>поряд з виправно-виховним впливом створюють умови, що виключають можливість вчинення нових правопорушень (позбавлення права)²[266].</p>
<p>С. 103–104.</p>	<p>С. 134.</p>
<p>Зміст адміністративних стягнень полягає в позбавленні або обмеженні порушників певних прав, благ. За вчинений проступок особа або позбавляється якого-небудь суб'єктивного права (права керування транспортним засобом), або обмежується її правосуб'єктність (видворення за межі України), або на неї покладаються спеціальні "штрафні" обов'язки. Крім втрат та обмежень, адміністративне стягнення тягне для порушника ще й стан так званої "адміністративної покараності" (аналогічної судимості в кримінальному праві), який існує протягом одного року з дня закінчення виконання стягнення. Правове значення зазначеного стану полягає в тому, що вчинення до закінчення цього строку нового правопорушення тягне підвищену адміністративну відповідальність [8, с. 26].</p> <p>У ст. 24 КУпАП, в якій закріплено систему адміністративних стягнень, названо сім їх видів: попередження; штраф; сплатне вилучення предмета, який став знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення; конфіскація такого предмета або грошей, отриманих унаслідок вчинення адміністративного правопорушення; позбавлення спеціального права, наданого даному громадянинуві; виправні роботи; адміністративний арешт.</p> <p>У літературі справедливо зазначається, що це є саме система, тобто закріплений у певній послідовності (за ступенем суворості) відносно стійкий, диференційований перелік заходів адміністративної відповідальності, об'єднаних спільністю підстав, мети, функцій і процедури застосування [10, с. 103]. Зазначається також, що ця система є суворо формалізованою: ними є тільки ті заходи примусового впливу, які законодавець визначив як адміністративні; будь-які інші засоби примусу, навіть якщо вони подібні до стягнення за метою, змістом, назвою, до таких не належать. Перелік стягнень дано у ст. 24 КУпАП у суворо визначеному порядку: від менш суворих до більш суворих, закон містить "щаблі" заходів впливу.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Зміст адміністративних стягнень полягає в позбавленні або обмеженні порушників певних прав, благ. За вчинений проступок особа або позбавляється якогось суб'єктивного права (права керування транспортним засобом), або обмежується її правосуб'єктність (адміністративний арешт), або на неї покладаються спеціальні «штрафні» обов'язки. Крім втрат та обмежень адміністративне стягнення тягне для порушника ще й стан так званої «адміністративної покараності» (аналогічної судимості в кримінальному праві), який існує протягом одного року з дня закінчення виконання стягнення. Правове значення зазначеного стану полягає в тому, що вчинення до закінчення цього строку нового правопорушення тягне підвищену адміністративну відповідальність³[103].</p> <p>В ст.24 КпАП, в якій закріплено систему адміністративних стягнень, названо сім їх видів: попередження; штраф; оплатне вилучення предмета, який став знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення; конфіскація такого предмета або грошей, отриманих внаслідок вчинення адміністративного правопорушення; позбавлення спеціального права, наданого даному громадянинуві; виправні роботи; адміністративний арешт. В літературі справедливо робиться наголос на тому, що це є саме система, тобто закріплений в певній послідовності (за ступенем суворості) відносно стійкий, диференційований перелік заходів адміністративної відповідальності, об'єднаних спільністю підстав, мети, функцій і процедури застосування¹[110]. Зазначається також, що ця система є суворо формалізованою: ними є тільки ті заходи примусового впливу, які законодавець визначив як адміністративні; будь-які інші засоби примусу, навіть якщо вони подібні до стягнення за метою, змістом, назвою, до таких не належать. Перелік стягнень дано у ст. 24 КпАП у суворо визначеному порядку: від менш суворих до більш суворих, закон містить „щаблі” заходів впливу²[266].</p>
<p>С. 104.</p>	<p>С. 135.</p>
<p>Зазначені стягнення відрізняються одне від одного за певними ознаками та змістом.</p>	<p>Наведені стягнення відрізняються одне від одного за певними ознаками.</p>
<p>С. 104.</p>	<p>С. 136.</p>
<p>Попередження в адміністративно-юрисдикційній діяльності міліції за важливістю займає друге місце після штрафу. Аналіз санкцій статей КУпАП, що передбачають відповідальність за проступки, справи про які підвідомчі міліції, показує, що четверта їх частина (19 із 76) містить попередження як альтернативне або єдине стягнення. За даними Т.О. Коломойця, кількість постанов про застосування попередження становить 5 -6 % від усіх постанов, що виносяться суб'єктами адміністративної юрисдикції [84, с. 27].</p>	<p>Попередження в адміністративно-юрисдикційній діяльності міліції за важливістю займає друге місце після штрафу. Аналіз санкцій статей КпАП, що передбачають відповідальність за проступки, справи про які підвідомчі міліції, показує, що четверта їх частина (19 із 76) містить попередження як альтернативне або єдине стягнення. За даними Т.О. Коломоець, кількість постанов про застосування попередження становить 5-6 % від всіх постанов, що виносяться суб'єктами адміністративної юрисдикції¹[264].</p>

<p>Попередження полягає в офіційному осуді вчиненого проступку й застереженні правопорушника від його повторення. Як правильно ще зазначено, попередження - це інформування порушника про те, що його поведінка має антигромадський характер і що йому слід припинити вчинення подібних проступків, інакше він буде підданий більш суворому покаранню. У зв'язку з цим і в санкціях статей КУпАП попередження встановлюється як альтернативний захід поряд зі штрафом.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Попередження полягає в офіційному осуді вчиненого проступку і застереженні правопорушника від його повторення. Як вірно ще зазначено, попередження – це інформування порушника про те, що його поведінка має антигромадський характер і що йому слід припинити вчинення подібних проступків, інакше він буде підданий більш суворому покаранню²[171]. У зв'язку з цим і в санкціях статей КпАП попередження встановлюється як альтернативний захід поряд зі штрафом. Єдиний виняток становить ст. 125 („Інші порушення правил дорожнього руху”), в якій попередження передбачено як єдине стягнення.</p>
<p>С. 104–105.</p>	<p>С. 136.</p>
<p>На нашу думку, це адміністративне стягнення може бути ефективним у тому випадку, якщо санкція відповідної норми передбачає можливість його застосування поряд з іншими стягненнями (зазвичай - штрафом). Якщо ж інші стягнення застосувати неможливо, то це означає, по суті, відсутність відповідальності за те чи інше діяння, адже скільки разів таке порушення не повторювалося б, накладено може бути тільки попередження. Навіть якщо з'ясовувати зміст цього стягнення з огляду на його термінологічну сутність, то слово "попередження" означає певну пересторогу. Цим заходом суб'єкт адміністративної юрисдикції попереджає правопорушника про те, що в разі повторення протиправної поведінки до нього буде застосовано вже інший, суворіший захід. Але реально в даному випадку попередження своєї профілактичної функції не виконує.</p> <p>Попередження є найм'якшим адміністративним стягненням, на відміну від інших стягнень воно має порівняно малий коефіцієнт карального і застрашувального впливу на правопорушника, оскільки зорієнтовано переважно на виховний ефект. Тому з метою досягнення останнього у випадках реалізації альтернативних санкцій воно має застосовуватися із врахуванням відповідних умов, серед яких у літературі називають вчинення правопорушення вперше; малозначність проступку; незнання правових норм; позитивну характеристику особи порушника за місцем роботи (проживання); випадки, коли мінімальний розмір штрафу, передбачений альтернативною санкцією, не відповідає вчиненому діянню та майновому стану порушника; наявність пом'якшуючих і відсутність обтяжуючих обставин.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>На думку дисертанта, це адміністративне стягнення може бути ефективним в тому випадку, якщо санкція відповідної норми передбачає можливість його застосування поряд з іншими стягненнями (найчастіше – штрафом). Якщо ж інші стягнення застосувати неможливо, то це означає, по суті, відсутність відповідальності за те чи інше діяння, адже скільки разів таке порушення не повторювалося б, накладено може бути тільки попередження. Навіть якщо з'ясовувати зміст цього стягнення з огляду на його термінологічну сутність, слово „попередження” означає певну пересторогу, цим заходом суб'єкт адміністративної юрисдикції попереджає правопорушника про те, що в разі повторення протиправної поведінки до нього буде застосовано вже інший, суворіший захід. Але реально в даному випадку попередження своєї профілактичної функції не виконує. Як уявляється, такий стан справ не відповідає потребам забезпечення правопорядку, тому санкцію ст. 125 КпАП слід зробити альтернативною, передбачивши в ній можливість застосування, крім попередження, також штрафу.</p> <p>Попередження є найм'якшим адміністративним стягненням, на відміну від інших стягнень воно має порівняно малий коефіцієнт карального і застрашувального впливу на правопорушника, оскільки зорієнтовано переважно на виховний ефект. Тому з метою досягнення останнього у випадках реалізації альтернативних санкцій воно має застосовуватися із врахуванням відповідних умов, серед яких в літературі називають вчинення правопорушення вперше; малозначність проступку; незнання правових норм; позитивну характеристику особи порушника за місцем роботи (проживання); випадки, коли мінімальний розмір штрафу, передбачений альтернативною санкцією, не відповідає вчиненому діянню і майновому стану порушника; наявність пом'якшуючих і відсутність обтяжуючих обставин¹[110].</p>
<p>С. 105.</p>	<p>С. 136.</p>
<p>Адміністративним стягненням визнається лише таке попередження, яке було винесено в письмовій формі або зафіксовано іншим встановленим способом (ст. 26 КУпАП). У більшості випадків воно оформляється шляхом винесення постанови уповноваженим на те органом або посадовою особою.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Варто зазначити, що адміністративним стягненням визнається лише таке попередження, яке було винесено в письмовій формі або зафіксовано іншим встановленим способом (ст.26 КпАП). В більшості випадків воно оформляється шляхом винесення постанови уповноваженим на те органом або посадовою особою. В літературі інколи досить багато уваги приділяється аналізу відмінностей попередження від усного зауваження або попередження²[171; 266].</p>
<p>С. 105.</p>	<p>С. 136–137.</p>
<p>Штраф – найпоширеніше адміністративне стягнення, що передбачається майже за всі адміністра-</p>	<p>Штраф – найпоширеніше адміністративне стягнення, яке передбачається майже за всі адмініст-</p>

<p>тивні правопорушення. На практиці застосування штрафу також становить переважну більшість стягнень зі всіх застосованих - понад 90 % [35, с. 27]. Домінування штрафу в адміністративно-юрисдикційній практиці в літературі пояснюється, по-перше, поширеністю цієї санкції і, по-друге, можливістю оперативного й гнучкого його використання як засобу впливу на матеріальні інтереси правопорушника [91, с. 214]. Поширеність штрафу як адміністративного стягнення обумовила навіть проведення спеціальних наукових досліджень щодо його сутності, особливостей та ефективності.</p> <p>Нині штраф є виключно грошовим стягненням, у порушника вилучається певна сума у власність держави, тим самим здійснюється вплив на його майнові інтереси. У минулому в адміністративно-штрафній практиці використовувався також штраф у натуральній формі (зерном, картоплею).</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>ративні правопорушення, справи про які підвідомчі міліції (виняток становить ст. 125 КпАП – „Інші порушення правил дорожнього руху”), про що вище йшла мова. На практиці застосування штрафу також становить переважну більшість стягнень із всіх застосованих – понад 90 %³[263]. Домінування штрафу в адміністративно-юрисдикційній практиці в літературі пояснюється, по-перше, поширеністю цієї санкції і, по-друге, можливістю оперативного і гнучкого його використання як засобу впливу на матеріальні інтереси правопорушника [168]. Поширеність штрафу як адміністративного стягнення обумовила навіть проведення спеціальних наукових досліджень щодо його сутності, особливостей та ефективності²[369; 263].</p> <p>Штраф в наш час є виключно грошовим стягненням, у порушника вилучається певна сума у власність держави, тим самим справляється вплив на його майнові інтереси. В минулому в адміністративно-штрафній практиці використовувався також штраф у натуральній формі (зерном, картоплею)³[171].</p>
<p>С. 106.</p>	<p>С. 140.</p>
<p>Виконання загальних правил при застосуванні адміністративних стягнень має ґрунтуватися, насамперед, на неухильному додержанні принципу законності. Відповідно до ст. 33 КУпАП, стягнення за адміністративне правопорушення накладається в межах, встановлених нормативним актом, який передбачає відповідальність за його вчинення, у точній відповідності з КУпАП та іншими актами про адміністративні правопорушення.</p> <p>Це означає, по-перше, що за вчинений проступок накладається стягнення тільки того виду, який встановлено в санкції відповідної статті КУпАП.</p> <p>По-друге, стягнення накладається в точно визначених законом межах. Не допускається застосування стягнення менше нижчої межі, передбаченої санкцією відповідної статті, а також перевищення його максимального розміру.</p> <p>По-третє, під час накладення адміністративного стягнення має бути дотримано всіх інших вимог законодавства про адміністративні правопорушення. Маються на увазі вимоги щодо наявності складу адміністративного проступку, відсутності обставин, що виключають адміністративну відповідальність, підвідомчості справ, строків давності тощо.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє. Плагіат.</p>	<p>Виконання загальних правил при застосуванні адміністративних стягнень має ґрунтуватися, перш за все, на неухильному додержанні принципу законності. Відповідно до ст. 33 КпАП, стягнення за адміністративне правопорушення накладається в межах, встановлених нормативним актом, який передбачає відповідальність за його вчинення, в точній відповідності з КпАП та іншими актами про адміністративні правопорушення. Це правило означає, по-перше, що за вчинений проступок накладається стягнення тільки того виду, який встановлено в санкції відповідної статті КпАП. Не можна, наприклад, застосовувати <...></p> <p>По-друге, стягнення накладається в точно визначених законом межах. Не допускається застосування стягнення нижче нижчої межі, передбаченої санкцією відповідної статті, а також перевищення його максимального розміру. Наприклад, за <...></p> <p>По-третє, під час накладення адміністративного стягнення має бути дотримано всіх інших вимог законодавства про адміністративні правопорушення. Маються на увазі вимоги щодо наявності складу адміністративного проступку, відсутності обставин, що виключають адміністративну відповідальність, підвідомчості справ, строків давності тощо¹[164].</p>